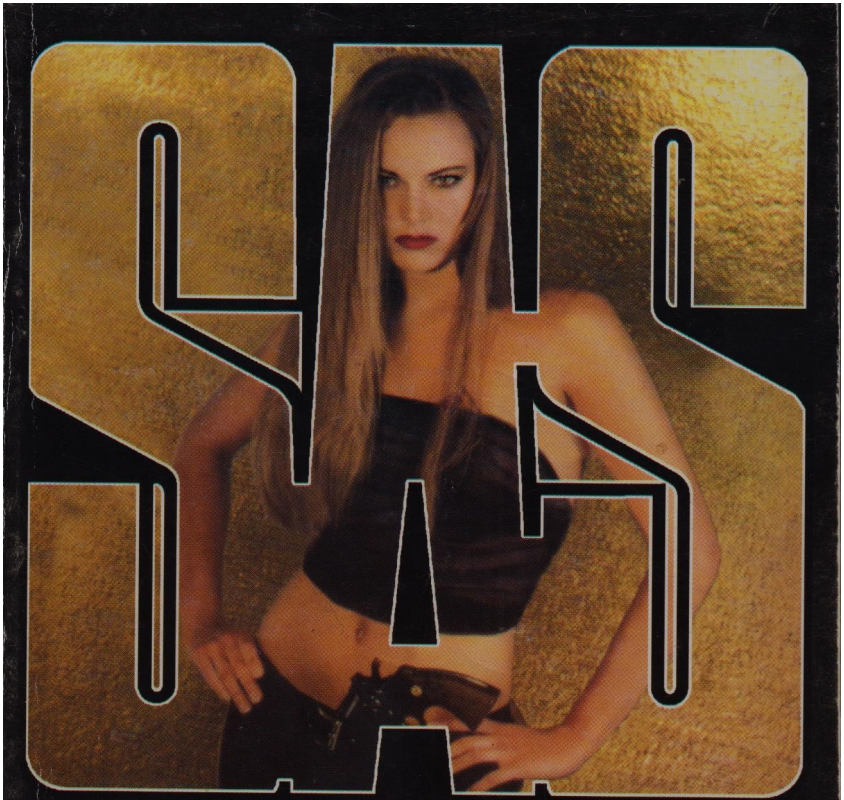

AURUL REȚELEI AL-QAIDA

GERARD DE VILLIERS

Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Aurul rețelei Al-Qaida

SAS 151

În românește de Anca Pisică

EDITURA Tinerama

2003

V.1.0

Capitolul I

Abdul Zyad acționă sistemul electric de deschidere a porții locuinței sale, după ce a aruncat o privire rapidă pe monitoarele de control ca să vadă cine este musafirul său. Emiratul Dubai este unul dintre cele mai sigure locuri din lume. Însă era mai bine să fie vigilent, mai cu seamă că se număra printre cei mai bogați oameni. Chiar și în acest cartier elegant din Jumeira, alcătuit din case noi și din clădiri cochete, situat la vest de Creek brațul de mare ce desparte Dubaiul în două. Mașinile verzui ale poliției patrulau zi și noapte. Ca o măsură suplimentară de siguranță, *diwan*-ul[1] se afla pe aceeași stradă cu reședința lui Benazir Bhutto, fostul prim-ministru al Pakistanului, care beneficia de gardă permanentă. Soțul ei, Arif Ali Zardari, care mai putrezea încă într-o închisoare din Pakistan, fusese, în urmă cu câțiva ani, un partener interesant al lui Abdul Zyad. Pe când soția lui era încă „în afaceri”, îi acordase în exclusivitate lui Abdul Zyad, în schimbul unui modest comision de zece milioane de dolari, favoarea de a duce aurul în Pakistan, lucru ce i-a permis acestuia să trimită acolo metalul prețios, pentru suma de cinci sute de milioane de dolari, timp de patru ani.

După ce auzi sunetul scurt al soneriei, indianul se duse repede la poarta din lemn sculptat a casei care avea în față o curte cu gazon tuns în stil englezesc, semn al bunăstării în această țară unde apa era deseori mult mai scumpă decât aurul. O blondină zveltă, cu o haină din piele foarte strânsă pe ea ce îi ajungea până la glezne, apăru în cadrul ușii. Intră și își lepădă imediat haina de piele rămânând într-un pulover foarte fin din lână neagră, strâns pe corp și cu o fustă foarte scurtă ce lăsa vederii niște picioare lungi și bronzate. Purta pantofi cu tocuri înalte. Abdul Zyad avu

[1] *Casă pentru burlaci în țările arabe.*

un frison de plăcere când văzu această bombă sexy. Dar se strădui să pară cât mai morocănos.

— N-ai putut să vii mai devreme? o întrebă el.

Era aproape trei dimineața.

— Ți-am spus că am fost cu un client, zise pe un ton nepăsător blondina cu picioare de doi metri în timp ce se îndrepta spre bar.

Privirea lui Abdul Zyad se opri la coapsele strânse în pielea neagră. Îndată ce a întâlnit-o pe Ilona Strogov, a și început să viseze la această blondină cu privirea rece, dar cu gura cărnoasă, cu pieptul mic, însă cu bazinul atât de cambrat încât îi transpiraseră palmele. Venită din Volvograd ca să se prostitueze în Emirate, ca sute de alte rusoaice, ar fi putut să ajungă în discoteca vechiului hotel *Hyatt* unde, în fiecare seară, libaneze, marocane rusoaice, ucrainene, bulgăroaice și de puțină vreme chinezoaice, își așteptau clienții într-o atmosferă sordidă lângă ringul de dans mereu gol, sub privirile pofticioase ale potențialilor clienți îngrămădiți la bar, care beau bere într-un vacarm de nedescris.

Bine că una dintre prietenele sale îi semnalase că un oarecare Abdul Zyad o făcea câteodată pe „sponsorul” pentru fetele de teapa ei, intervenind pe lângă autoritățile din Emirate. Târgul era simplu: fata primea un permis de ședere valabil un an de zile, evitând acel du-te-vino în insula Kish, în Iran, fără să mai fie nevoie să reînnoiască viza valabilă numai trei luni. În schimb, fericita beneficiară îi oferea o redevență lunară „sponsorului” care, firește, avea și dreptul să se bucure de grațiile ei pe termen nelimitat. Ajunsă la bar, Ilona Strogov se întoarse și întrebă cu voce egală:

— Vrei să mi-o tragi chiar acum, sau mă lași să beau ceva?

— Dacă vrei, mormăi Abdul Zyad.

Așteptase până la trei dimineața, așa că mai putea să aibă răbdare câteva minute. Rămase cu privirea pironită la

șoldurile rusoaicei în timp ce lua sticla de Defender „Success” și își turna trei degete de scotch curat într-un pahar de cristal. Bun musulman ce era, Abdul Zyad nu bea alcool, dar se gândea la invitații lui. În casa lui se găsea întotdeauna câte o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs la rece pentru musafirii lui indieni. Din cauza ochelarilor cu rame aurii, trăsăturilor regulate și bărbii îngrijite cu foarte mare atenție, aducea puțin cu un imam. Ilona înghiți jumătate din cantitatea de scotch dintr-odată și întrebă răsfrângându-și buzele cărnoase într-un zâmbet deocheat:

— *Well, what is the game tonight*?[2]

„Jocul” lor începuse chiar de la prima întrevedere, în urmă cu un an, în micul birou cu ușa blindată aflat la etajul al treilea al imensului Gold Land Building, cu fațada aurie, situat pe Al-Khaleej Road, chiar la marginea bazarului cu aur Sikkat al-Khael. Aici își aveau birourile toți negustorii metalului prețios, inclusiv cei mai bogați, precum Abdul Zyad, care vindea aproximativ treizeci de tone de bijuterii și cincizeci de tone de lingouri pe an. Când a ajuns în acea zi, Ilona intrase mândră ca o prințesă, își desfăcuse haina, dezvăluind o rochie ce se oprea deasupra genunchiului și se așezase. Picioarele erau atât de lungi, încât rochița i se urcase până la jumătatea coapselor, lăsând vederii dunga neagră a slipului.

Începând din acel moment, Abdul Zyad își pierduse complet mințile. Simțise cum i se mărește sexul instantaneu sub frumoasa și imaculata lui *dichdach.* Deși la origine era un indian musulman, acum devenise cetățean al Emiratelor și se îmbrăca după moda locală.

Rămas nemișcat la birou, nu reușea să-și ia ochii de la dunga neagră cât timp Ilona și-a expus motivul vizitei. La sfârșit, privirile lor se întâlniră. Ilona, care cunoștea bine bărbații, se ridicase cu grație și ocolise biroul, postându-se dinaintea lui Abdul Zyad, cu picioarele ușor depărtate, cu

[2] *Ei, cum ne mai jucăm in seara asta?*

rochia ei gri strânsă pe coapse. Cocoțată pe tocuri, era atât de înaltă, încât pântecele ajungeau în dreptul feței bărbatului.

— *Mister* Zyad, credeți că mă puteți ajuta? îl întrebase în engleza ei cu accent rusesc.

Fără să mai aștepte răspunsul, înaintă un pas și atinse ușor cu degetele prelungi movilița care îi întindea veșmântul alb. Abdul Zyad avusese senzația că este conectat la trei mii de volți și se bâlbâi:

— *Yes, yes, I think so.*

Ilona se așeză rapid pe podeaua de marmură, îi ridică poalele robei, înșfăcă în gură membrul rigid al bărbatului și îi administră o felație de toată frumusețea… Când a ieșit din Gold Land Building, deținea un permis de ședere și un contract de închiriere pentru două camere pe Al-Khaleej Road, chiar vizavi de *Hyatt Regency,* în valoare de cincisprezece mii de drahme[3] pe an, cu unica obligație să-i dea „sponsorului” două mii de dolari pe lună și să-i plătească în natură de câte ori avea el chef.

Dacă i-ar fi spus cineva lui Abdul Zyad că acest lucru se numește proxenetism, ar fi fost foarte mirat. Deși era unul dintre cei mai bogați oameni din Dubai, nu renunța la micile chilipiruri și nu risipea aiurea banii câștigați cu greu. Marele lux pe care și-l permitea era colecția sa de ceasuri, toate marca Breitling, Ultima achiziție era un „Bentley Motors” care îl făcea să pară un lord englez.

Relația lui cu Ilona nu era umbrită de nimic. La început de lună, ea îi aducea „sponsorului” un plic și îi satisfăcea plăcerile sexuale. Abdul Zyad nu profitase niciodată de prerogativele pe care le avea și nu își permisese să se amestece în obligațiile profesionale ale Ilonei. Când îi spusese mai devreme să vină la el acasă, ea motivase că avea întâlnire cu un saudit la *Intercontinental,* iar el nu îi ceruse să o amâne, mulțumindu-se să zică doar atât: „Vino după aceea.” Până la trei dimineața se uitase ța filmele de

[3] *Aproximativ 4 000 de euro.*

la televizorul lui cu ecranul din cristale lichide. Își împărțea puținele momente de relaxare între căminul familial și acest *diwan* destinat în principiu primirii prietenilor lui bărbați care, după tradiție, nu aveau dreptul să vină acasă și de asemenea numeroaselor amante.

În Emirate, majoritatea căsătoriilor erau aranjate și îndată ce nevestele lor năsteau, bărbații nu se mai atingeau de ele. Acestea își făceau însă de cap pe unde apucau, păstrându-și anonimatul folosindu-se de *hijab*[4]. Numai că, atunci când puneau mâna pe un bărbat, nu îi mai dădeau drumul.

Zâmbetul senzual al Ilonei îi făcu să-i clocotească sângele în vene. Se apropie de ea, își strecură mâna pe sub rochie și îi prinse rusoaicei sexul în căușul palmei.

— Ce ți-a făcut sauditul tău? o întrebă el privind-o fix în ochi.

— Eu l-am supt, iar el mi-a tras-o-n fund, precizează ea pur și simplu.

Abdul Zyad fu dezamăgit, dar nu arătă. Și el sodomizase zeci de virgine din Emirate dornice să se mărite neprihănite, iar acest lucru îl excita și mai tare. Îndepărtă elasticul chilotului și vârî două degete butucănoase în sexul Ilonei care oftă, lucru ce îi mai mări erecția. Ea zâmbi și spuse:

— Scoate-ți veșmântul!

Abdul Zyad se debarasă cât ai clipi de *dichdach* pe sub care era gol-goluț, dar păros ca un urs. Ilona se uită la sexul lui în calitate de expertă.

— N-ai nevoie să ți-o sug, observă ea. Păcat, că îmi place tare mult.

Indianul știa foarte bine ce însemna acest teatru și simți o fierbințeală în pântece. Îi trase slipul din dantelă neagră cu febrilitate în josul interminabilelor picioare bronzate și apucând-o de șolduri, o forță să se întoarcă cu fața la bar.

— Pune un picior pe taburet, îi ordonă el.

---

[4] *Văl negru ce acoperă toată fața.*

Ilona puse pantoful stâng pe bara cea mai de sus a taburetului. Abdul Zyad se lipi de ea pe la spate și o pătrunse dintr-un singur elan. Era poziția lui favorită. Apoi, cu ambele mâini încleștate pe șoldurile rusoaicei, el începu s-o pistoneze cu furie, fixând cu privirea bazinul sublim, înălțându-se câteodată pe vârfuri ca să se afunde și mai mult în pântecele ei. Sprijinindu-se cu coatele de bar, Ilona își mișca și ea bazinul ca să-și arate interesul. Îi era somn, iar sauditul ei o trăsese atât de mult de sâni încât acum o usturau.

Abdul Zyad începu să mârâie în timp ce burta lui se lovea puternic de fesele Ilonei, când mobilul de pe bar începu să sune. Era un mic aparat Motorola pliant de culoare roșie, având încrustat pe capac un ceas pătrat ornamentat cu diamante. Indianul se opri brusc, înfipt până la rădăcină în crupa rusoaicei. Stătea pe gânduri, însă acel mobil era „linia lui roșie". Era nevoit să răspundă. În mișcarea pe care o făcu să ia telefonul, sexul ieși din pântecele Ilonei, care, fiind fată cu caracter, nu se clinti din loc.

— *Aiwa?* zise el.

— *Salam aleycoum!* auzi o voce de bărbat.

— *Aleycoum salam,* răspunse automat Abdul Zyad care își recunoscu interlocutorul.

Făcuse bine că a răspuns.

— Căsătoria rămâne să se facă tot marți, continuă în urdu[5] interlocutorul.

— Foarte bine, aprobă Zyad. O să vin și eu.

— Numai că a intervenit o problemă: ginerele este *foarte* bolnav. A contractat un virus. Ar fi drăguț din partea ta să vorbești cu el. Îți dau numărul lui. Îl notezi?

— Așteaptă puțin! mormăi Zyad.

Așa gol cum era și mai puțin falnic, alergă în bucătărie și se întoarse cu un stilou.

— Spune!

---

[5] *Limbă vorbită în Pakistan.*

— 00 18 7001 887 250, zise interlocutorul, repetând ca să nu existe vreo greșeală. Sună-l. Îmi pare rău că te-am trezit din somn.

Abdul Zyad închise telefonul. Ilona se întorsese cu fața la el și îl studia. Văzându-i sexul moleșit, zâmbi cu ironie.

— O veste proastă?

— Nu, nu, mormăi Abdul în timp ce se apropia de ea.

Ea îi cuprinse ușurel membrul între degete ca să-și revină. Indianul închise ochii de plăcere. Însă era cu gândul în altă parte. În ciuda eforturilor Ilonei, membrul lui era leneș.

— Așteaptă! zise Ilona.

Îngenunche în fața lui, când indianul o opri cu un gest.

— Nu, lasă. *Rouh!*[6]

Rusoaica nu insistă: clientul era stăpânul. Își culese slipul de jos, și-l puse pe ea, își termină băutura și își luă geanta. Abdul Zyad o împinse pe ușă afară. Când se pomeni pe străduța liniștită și pustie, ea sună de pe mobil la stația de taxiuri formând numărul 269 3244. În timp ce aștepta mașina, se sprijini de zidul casei și aprinse o țigară, întrebându-se ce ar fi putut să-l tulbure într-atât pe Abdul, de îi pierise subit cheful.

*

* *

Așezat la un mic birou. Abdul Zyad aranja cifrele, reconstituind adevăratul număr de telefon la care trebuia să sune. Plecând de la un cod simplu, dar eficace, folosit de interlocutorul său. Lua fiecare cifră în parte la care adăuga numărul necesar pentru a ajunge la 10. Astfel. 1 devenea 9. 8 era 2 și așa mai departe. După ce a reconstituit tot numărul, iată ce a obținut: 92 3009 223 850. Era un număr de mobil din Pakistan. Și restul mesajului era codificat. „Căsătorie” însemna data la care trebuia să aibă loc operațiunea pe care o cunoștea. „Bolnav” însemna că persoana avea mari probleme, iar

[6] *Du-te!*

„virusul” era „poliția”.

Toate astea îl nelinișteau. Îi părea rău că o lăsase pe Ilona să plece, deoarece ar fi putut să-i limpezească gândurile, luând totul de acolo de unde îl lăsase. Însă vederea sexului blegit îl umilise. Nu era de acord cu felația decât în cazul în care trebuia să desăvârșească erecția deja existentă.

Însă, în toiul nopții, nu putea să tacă nimic. Nici nu avea cum să telefoneze de acasă. Va suna mâine dimineață dintr-o cabină publică și va afla mai multe. Neavând somn, se duse și se așeză în fața ecranului imens și își alese un film. Abdul Zyad era un bun musulman: nu se atingea nici de alcool, nici de carnea de porc și se ruga de cinci ori pe zi. Dar, ca și șeicul Zaied din Abu Dhabi care avea douăzeci și șapte de copii, îi plăceau și lui femeile, lucru pe care Coranul nu-l interzicea. Chiar dacă le consacra mai mult timp decât rugăciunilor umplea această lacună participând la *djihad*-ul împotriva necredincioșilor, fără să câștige nimic, punându-și influența și poziția socială în slujba acestei cauze sfinte.

*

* *

Aziz Ghailani coborî printre primii din avion. Cursa de la Quetta sosise la timp. Era abia nouă și jumătate dimineața. Plecase din capitala Belucistanului la ora zece. Câștigând astfel două ore grație decalajului de fus orar. Se angajă pe nesfârșitele culoare dotate cu covoare rulante ale aeroportului din Dubai și zări imediat ceea ce căuta: toaleta. Se încuie într-o cabină. Își scoase mai întâi haina, apoi cămașa și își dădu pantalonii jos. În jurul taliei era fixat un soi de colac negru prins cu fâșii late de bandă adezivă pe care le dezlipi pe rând. Respiră ușurat Totul cântărea mai bine de opt kilograme și ținea teribil de cald. Puse colacul pe vasul de W.C. și se îmbrăcă. Apoi începu să taie plasticul cu un cuțitaș, scoțând multe lănțișoare din aur înghesuite ca să încapă cât mai multe. Era aur de

douăzeci și două de carate pentru care se plăteau în Pakistan taxe vamale exorbitante și a cărui proveniență ar fi trezit bănuielile vameșilor.

Aziz Ghailani, obișnuit cu acest gen de călătorii, pusese la punct o organizație locală, cumpărând câțiva vameși și funcționari de pe aeroportul din Quetta. Având în vedere corupția din zonă, nu fusese o treabă tocmai dificilă. Trecea de porțile magnetice ale aeroportului din Quetta fără nimic asupra lui, dar se întâlnea la toaletă cu un complice care îi înapoia aurul, iar el îl ascundea sub haine. Uneori căra lingouri grele de un kilogram sau de zece tole[7], care erau și mai greu de transportat.

Termină de despachetat lănțișoarele din aur și le băgă în geanta-diplomat. În Dubai, importul de aur era liber și nu trebuia declarat. Ieșind de la toaletă, se sui din nou pe covorul rulant și se îndreptă spre ieșire. Neavând bagaje la control, trecu repede de vamă și de biroul Imigrări, apoi ajunse în holul aeroportului. Acționă după instrucțiuni și se opri în fața biroului Hertz, ca și cum ar fi vrut să închirieze o mașină. După câteva clipe, îl abordă un tânăr slab cu mustață care îl întrebă:

— De unde veniți?

— De la Quetta, răspunse Aziz Ghailani. Am venit la nunta vărului meu Adnan.

— Aveți pașaportul?

Aziz i-l dădu. Acesta aruncă o privire și spuse:

— Bine. Veniți cu mine.

Ajunseră în parcarea exterioară, iar tânărul se urcă la volanul unei mici Toyota Echo de culoare albă. Aziz Ghailani se relaxă. De fiecare dată era dus la un hotel unde avea rezervată o cameră. Acolo îi dădea aurul celui ce venea după el și care apoi pleca. De data asta, fu surprins într-o oarecare măsură să vadă că șoferul o ia la stânga pe podul Al-Maktoum care traversa Creek, în loc să meargă

[7] *Tola este o unitate de măsură indiană care cântărește 116.7 grame.*

înainte spre Dubai. O luă după aceea spre nord până la un sens giratoriu imens, lângă turnul World Trade Center care semăna cu un stup uriaș, cu alveolele lui destinate să-l ferească de căldură. Șoferul se angajă pe șoseaua cu trei benzi Cheikh-Zaied care ducea la Abu Dhabi. O porțiune de verdeață o despărțea de un *service road* care permitea accesul la clădirile cu birouri și la centrul comercial care se găseau pe marginea drumului. Parcurse astfel doi kilometri, apoi se opri pe dreapta, după ce aprinse luminile de avarie.

— Vino, îi spuse tânărul lui Aziz. Luăm altă mașină.

Coborâră din micuța Toyota și străbătură porțiunea cu verdeață. La *service road* era parcată altă Toyota. Mustăciosul o deschise și îl invită pe Aziz să se urce. După treizeci de secunde o luară în sens invers.

— De ce ai procedat așa? îl întrebă pakistanezul.

— Urmez instrucțiunile, zise pur și simplu șoferul.

Aziz Ghailani înțelesese. Dacă fuseseră urmăriți de la aeroport de altă mașină, aceasta era obligată să meargă drept înainte și îi pierdea în mod sigur. Ajunseră iarăși la sensul giratoriu oval de la World Trade Center, iar tânărul mustăcios făcu un ocol mare ca să se îndrepte spre celălalt *service road* și spre Dubai. Imediat ce trecură de clădirea unde se afla *Khaleej Times,* intră pe o alee îngustă dintre două imobile și se opri în fundătură. Stingherit, Aziz coborî primul cu geanta grea în mână. I se uscase gâtul de atâta praf și de la aerul condiționat din avion și era nerăbdător să bea un ceai.

Ghidul sună la o ușă vizibil blindată, cu o cameră de luat vederi deasupra. Își spuse numele la interfon, iar ușa se deschise dând într-un birouaș cu pereții plini de fotografii care reprezentau lingouri de aur. De aici trecură într-un atelier în care domnea o dezordine de nedescris. Bidoane negre din plastic cu acid nitric erau îngrămădite lângă butoaie cu acid clorhidric. Adică toate produsele necesare prelucrării aurului. Era prima oară când Aziz venea în

acest loc. Acolo se mai aflau doi bărbați mustăcioși cu aer indian, dar care i se adresau în urdu. În Dubai nu știai niciodată cu cine stăteai de vorbă. Era înainte de toate un oraș indian, însă majoritatea locuitorilor erau musulmani. Ceea ce complica puțin lucrurile. Chiar și afganii vorbeau urdu. Puse geanta pe masă. O deschise și începu să scoată lănțișoarele din aur. Cei doi bărbați le întinseră pe masă. Unul dintre ei avea alură de luptător profesionist.

— Cât cântăresc? întrebă el.

— Opt kilograme, precizează Aziz Ghailani. Le-am cântărit la plecare.

Înghesuiră lănțișoarele într-un cântar de mare precizie. Greutatea corespundea. Aziz se grăbea să ajungă la hotel ca să facă o baie și să se ducă prin magazine, lucru necunoscut la Quetta, apoi să agațe o târfă chinezoaică de care auzise. Cum nu exista decât un zbor pe săptămână pentru Quetta, era obligat să treacă la întoarcere prin Karachi, așa că avea la dispoziție o seară ca să se distreze în Dubai.

— Poate cineva să mă ducă acum la hotel? întrebă el.

— Da, firește, zise tânărul care l-a adus. Poate vrei un ceai mai întâi? Sau o Cola?

— Da, da, desigur.

Unul dintre bărbații care luaseră în primire lănțișoarele de aur se așeză la masă în fața lui. Avea o bărbiță scurtă neagră, îngrijit tunsă și îi adresă un zâmbet prietenos.

— Pe mine mă cheamă Mohand, începu el. Am auzit multe lucruri despre tine. Faci des această călătorie?

— Cel puțin o dată pe lună, răspunse pakistanezul. Câteodată și de mai multe ori. Acum două luni, am fost după marfă la Kabul. Am adus lingouri. Era cât pe ce să mi le confiște la aeroport. La Quetta este mult mai ușor.

Mohand știa foarte bine despre ce era vorba. Traficanții de droguri le dădeau foștilor talibani aurul în schimbul opiului. Acolo aurul era moneda de schimb cea mai cunoscută. Li se aduse ceaiul. Era ceai indian foarte tare

din care Aziz gustă cu plăcere. Văzu cu coada ochiului cum lănțișoarele erau puse într-un creuzet sub care aprinseseră lămpi Bunsen Aurul topit la 1060 de grade era ușor de prelucrat. Lingourile astfel obținute erau purificate după aceea, operațiune ce dura ceva mai mult timp.

— La Quetta totul merge bine? întrebă Mohand.

— Ca de obicei.

Tăcură din nou. Aziz Ghailani se simți brusc rău. Oamenii din jurul lui se purtau cam ciudat. Prelucrarea aurului adus de el nu îl interesa în niciun fel. De altfel, nu voia să știe absolut nimic. Transportul pe care îl asigura era doar o verigă a lungului lanț sofisticat a cărui placă turnantă se afla la Dubai și care avea ramificații în toată lumea. Nu mai avea treabă aici. Fusese plătit la Quetta, iar greutatea a corespuns. Se uită ostentativ la ceas.

— Bine, eu plec, zise el. Totul e în ordine?

— Aproape, spuse Mohand. Când te întorci la Quetta?

— Mâine, prin Karachi.

Mohand îl privea insistent.

— Trebuie să te întreb ceva, spuse el brusc.

— Ce anume?

— Nu ți s-a întâmplat nimic în ultimele zile? Nu ai avut probleme sau necazuri?

Aziz Ghailani simți cum îi sare inima din piept. Acum înțelegea. Se uită mașinal la ușa pe care intrase. Era un batant greoi blindat care era încuiat. Atelierul părea destul de mare. Dar nu vedea altă intrare. Tăcerea se prelungi câteva clipe, tulburată doar de țiuitul lămpilor Bunsen care încălzeau creuzetul. Înălță capul ca să-i înfrunte privirea bărbatului.

— Nu, zise el.

Acesta îl fixă îndelung, apoi spuse:

— Nu știi să minți. Acum opt zile ai fost arestat de ISI[8]. Ți-au dat drumul abia alaltăieri. Vecinii tăi au văzut când te-ai întors.

---

[8] *Inter Service Intelligence: Serviciile pakistaneze de Informații.*

Pakistanezul încasă lovitura. Îi vâjâia capul. Se gândea ce atitudine să adopte și alese atacul.

— Asta nu vă privește pe voi, se răsti el. Este o chestiune personală. Asta nu m-a împiedicat să-mi fac treaba nu-i așa?

— De ce te-au arestat? insistă Mohand.

— A fost o greșeală. M-au confundat cu un individ pe care îl cheamă aproape la fel ca pe mine.

— Și le-au trebuit șase zile ca să verifice?

Aziz Ghailani tăcu. Cum de aflaseră ticăloșii ăștia de treaba asta? Judecând după privirea nemiloasă a bărbatului din fața lui, își spuse că avea de-a face cu un membru al mafiei indiene. Erau niște brute. În urmă cu câteva luni, poliția din Dubai l-a arestat pe unul din capii lor și ei au plasat o furgonetă încesată cu explozibil sub podul care trecea peste autostrada Cheikh-Zaied. După aceea au telefonat la poliție ca să anunțe că dacă nu îl eliberau, aruncau podul în aer. Poliția a cedat presiunilor. Indienii erau niște duri, responsabili ai mai multor omoruri. Erau hapsâni, economi și feroce. Nimeni nu se punea la mintea lor

Aziz Ghailani sări în picioare și strigă:

— Mă ameți cu chestiile astea!

Dar nu apucă să înainteze un pas, căci indianul de statura lui King Kong îl luă în brațe. Îl ridică în sus și îl azvârli pe un scaun din fier. Ceilalți doi se năpustiră asupra lui cu frânghii. Mohand zise netulburat:

— Înainte de a ieși de aici ne vei spune *tot* ce le-ai zis polițiștilor.

Aziz nu se fâstâci.

— V-am spus că a fost o greșeală, repetă el. Oricum nu le puteam spune nimic. Știți bine că nu mă trimite niciodată aceeași persoană.

Era adevărat. Misterul era total. Nici la Quetta nu-i aducea aurul aceeași persoană.

— Dacă nu mă aduceați aici, acum eram la hotel.

Mohand avu un zâmbet amenințător.

— Bineînțeles, dar poate că te-au mai așteptat și alte persoane la aeroportul din Dubai.

Acum Aziz Ghailani înțelegea mult mai bine faza cu schimbarea mașinii. Era o întrerupere a filajului. Se hotărî să facă pe prostul.

— Cine?

— Americanii, de exemplu. Dar, dacă vrei să știi, habar nu au unde te afli acum.

Tonul amenințător îl îngheță pe Aziz care protestă:

— Nu cunosc niciun american. Eu lucrez de mult pentru organizația voastră. Credeți că v-am trădat?

Mohand îi aruncă o privire sfredelitoare și spuse calm:

— Nu te cred. O să te omor.

Aziz Ghailani văzu că nu glumea și era cât pe ce să facă pe el de frică. La cei patruzeci și cinci de ani ai lui, își alesese deseori drumul greșit, de aceea rămăsese la stadiul de „catâr" plătit destul de prost. De data asta se hotărî să o ia pe calea cea bună.

— O.K., zise el. O să vă spun adevărul. Dar după aceea, pot să plec?

— Firește, spuse indianul.

*

* *

Aziz Ghailani asuda. Sfoara îi intra în carne. De vreo două ore, Mohand îl chestiona, iar uneori îi punea aceeași întrebare de două ori la rând. Cu glas blând, dar insistent. Încă nu-l loviseră și începu să spere că va reuși să scape cu viață. Le povestise absolut tot despre arestarea lui. Într-o dimineață, polițiștii din ISI au venit la el și l-au luat. I-au pus cătușe și l-au aruncat într-o celulă unde l-au bătut trei zile la rând. Dar fără să-l interogheze. După aceea, l-au scos din celulă și l-au dus în biroul șefului local din ISI. Acolo se găseau doi străini. Polițistul pakistanez i-a prezentat: doi agenți din FBI veniți să-l ia în custodie și să-l ducă la Guantanamo. I s-a explicat că, datorită gravității

cazului său – participare la o rețea financiară din Al-Qaida – pakistanezii au acceptat să-l predea americanilor. Avea un loc rezervat la o cursă specială a US Air Force.

Aziz Ghailani se pierduse de tot. Un simplu dus la Guantanamo era cel mai rău lucru posibil. Acolo nu avea nici avocat, nici sprijin moral. Nu avea absolut nimic. Era mai rău decât în gulagurile din fosta Uniune Sovietică. Putea să rămână acolo ani de zile, fără ca nimeni să poată face ceva pentru el. Va deveni un „nimeni" și va dispărea de pe fața pământului.

— Fac tot ce vreți, îi implorase el. Numai să nu mă trimiteți acolo.

Unul dintre americani vorbea urdu. Dar a spus doar atât:

— Poate că există o soluție pentru tine.. Dacă ești destul de deștept ca s-o întrevezi.

Aziz Ghailani își dăduse seama de fructul oferit, știind că făcea un pact cu diavolul. Dar mai ales că acesta îi va cere tributul într-o bună zi. Mai întâi de toate, trebuia să scape de Guantanamo. Venise timpul să plătească poliția.

— Așadar, te așteptau la Dubai, conchise Mohand. Ca să-l urmărească pe cel cu care te întâlneai.

— Nu aveam cum să vă anunț, observă Aziz.

— Dar puteai să nu fii de acord să pleci la Dubai, obiectă Mohand pe un ton rece. Dacă nu ne-am fi luat câteva măsuri de prevedere, americanii ar fi acum aici.

Aziz Ghailani lăsă capul în jos și nu spuse nimic. Deodată văzu ceva ce îl îngheță. Bărbatul care semăna cu un luptător înmuia în creuzetul în care se topea aurul un soi de polonic mai mic cu mânerul din lemn. Mai văzuse așa ceva în topitorii. Măsura conținea exact o uncie. Namila se apropie rapid de el. Într-un ultim reflex, Aziz strânse buzele și lăsă capul în piept. Atunci Mohand se așeză în spatele lui, îl apucă de frunte cu mâna dreaptă și îi dădu capul pe spate și îl ținu de nas.

Namila se găsea la mai puțin de un metru, iar Aziz

Ghailani simți căldura polonicului foarte aproape de față. Rezistă câteva minute, apoi deschise gura să respire. Namila întinse mâna și cu un gest precis, îi vărsă aurul topit în gură. Acesta îi fripse mai întâi limba și Aziz trase un urlet înfiorător. După aceea, avu senzația că focul iadului îi ardea bolta palatină, apoi se scurgea pe gât în jos și țipătul se opri brusc.

Capitolul II

— Dar nu i-a costat decât trei sute șaizeci și cinci de dolari la cursul zilei, zise cu un oarecare cinism Richard Manson, șeful CIA din Dubai. În ultimele săptămâni, prețul aurului a scăzut. Medicul legist a găsit exact o uncie de aur în gura și în gâtul bietului om. Cred că a murit în niște chinuri groaznice.

Malko se strădui să se uite pe acele fotografii oribile care înfățișau cadavrul cu gura căscată, abandonat într-un loc din deșert, apoi le împinse pe măsuța joasă din fața lui. Ca să-și limpezească puțin mintea, lăsă privirea să rătăcească dincolo de fereastra imensă, admirând deșertul și capătul brațului Creek. Consulatul general al Statelor Unite, care găzduia și biroul local al CIA, ocupa în Dubai o mare parte din etajul douăzeci și unu din World Trade Center, turnul îmbătrânit deja, cu fațada gălbuie, situat la începutul autostrăzii Cheikh-Zaied ce ducea la Abu Dhabi. Biroul lui Richard Manson părea suspendat de cer. Aproape rupt de lume. Cu geamurile lui imense. Malko își aduse aminte de misiunea precedentă. În Irak, războiul fusese declarat de o săptămână, iar bombardamentele americanilor făceau ravagii. Îi părea rău că nu a reușit să oprească acest proces grație planului pus la punct de George Tenet, directorul CIA. Fiind învins de capcanele întinse de ambele părți. Două luni mai târziu, se afla la opt sute de kilometri la sud de Irak. În Emiratele Arabe Unite, o federație de șapte emirate înșirate de-a lungul Golfului Persic, față în față cu Iranul, între sultanatul Omanului și Arabia Saudită.

A ajuns chiar în această dimineață în Dubai, emiratul cel mai occidentalizat, consacrat în mod tradițional comerțului cu aur, odinioară cel mai bogat stat din zonă. Înainte de descoperirea petrolului la Abu Dhabi, Emiratele erau

reprezentate doar de niște amărâți de beduini care supraviețuiau datorită recoltării perlelor și creșterii cămilelor, o populație de șapte sute de mii de locuitori. De atunci, bătrânul șeic Zaied din Abu Dhabi a devenit unul dintre cei mai bogați oameni din lume… Iar aproximativ trei milioane de indieni, de pakistanezi, de iranieni, de afgani și de arabi de diferite origini s-au năpustit asupra acestui Eldorado. Emiratele Arabe Unite erau în mod cert singura țară din lume în care naționalii reprezentau doar 17% din întreaga populație.

— Cine este mortul? întrebă Malko.

Ca de obicei, nimeni nu-i dăduse niciun indiciu despre misiunea lui, însă, măcar de data asta, avusese timp să-și ia rămas bun de la Alexandra[9].

— Avea asupra lui un pașaport pe numele de Aziz Ghailani, începu Richard Manson, dar…

Fu întrerupt de secretara lui care bătu la ușă și băgă capul prin crăpătură.

— Au sosit domnii de la Islamabad, anunță ea.

— Poftește-i înăuntru, zise imediat Richard Manson.

Primul care a intrat în birou era o veche cunoștință de-a lui Malko: Greg Bautzer, șeful Centralei din Islamabad[10]. Cei doi bărbați își strânseră mâinile cu cordialitate, iar nou-venitul îi prezentă lui Malko pe ceilalți doi bărbați care îl însoțeau.

— Agenții speciali John Blunt și Leo Carl. John reprezintă Biroul din Quetta, iar Leo pe cel din Karachi.

Cei doi agenți FBI semănau ca două picături de apă: masivi, rași în cap, cu costum și cravată, fețe lipsite de expresivitate. Însă privirea extrem de mobilă. Richard Manson îi invită să se așeze la măsuța joasă. Secretara aduse cafea, iar șeful CIA din Dubai se întoarse către Malko.

— Înainte de a ne întoarce la mort, îl las pe Greg să vă

[9] *Vezi SAS – Bagdad Express*

[10] *Vezi SAS: Bin Laden – hăituit.*

informeze în legătură cu operațiunea „Alpha Zoulou”, de fapt, cea care ne-a adunat pe toți aici.

Americanilor le plăcea la nebunie să-și boteze operațiunile. Greg Bautzer luă o gura de cafea și începu:

— Moartea acestui om este o grea lovitură dată operațiunii „Alpha Zoulou”. Adică secării surselor de finanțare a rețelei Al-Qaida. Datorită tehnicilor noastre de interceptare și rețelei de informatori, am aflat că șefii Al-Qaida au început de acum șase luni să evacueze captura de război ascunsă în zona Afganistan-Pakistan spre un loc mult mai sigur.

— Unde anume? întrebă Malko.

— Nu l-am identificat încă, dar știm că Dubai este o etapă importantă. De luni de zile, agenții operaționali din Al-Qaida nu mai folosesc deloc circuitele bancare obișnuite. Organizația noastră „Green Quest”[11] a speriat băncile amenințându-le cu sancțiuni drastice încât și cele mai corupte dintre ele se gândesc de două ori înainte de a face tranzacții cu Al-Qaida.

— În concluzie, este vorba despre bani lichizi? întrebă Malko.

Greg Bautzer clătină din cap.

— Nu, este vorba despre aur. Al-Qaida posedă stocuri imense, mai cu seamă în Afganistan. Acest aur vine din diverse surse. La început, când au fugit în 2001, talibanii au luat tot aurul din banca centrală din Kabul. După aceea, șefii rețelei Al-Qaida controlau stocuri importante de opiu și de heroină în Afganistan și în Pakistan. În decursul ultimelor luni, au început să le vândă. Au o cantitate atât de mare, încât le-a scăzut prețul! Or, traficanții de droguri plătesc adesea în aur, căci oamenii din Al-Qaida refuză dispozițiile bancare, fie ele și în paradisurile fiscale. Oricum aurul a servit întotdeauna drept monedă de schimb în regiune, în detrimentul banilor. În concluzie, de luni de

[11] *Organizație federală americană care urmărește finanțarea teroriștilor.*

zile, râuri de aur se scurg prin diferite canale din Afganistan și din Pakistan către Dubai.

— De ce în Dubai?

Greg Bautzer îi zâmbi cu ironie lui Malko.

— Întrebați-l pe Richard. Probabil că este singurul loc din lume unde poți să vii cu o tonă de aur și să nu te întrebe nimeni și să plătești taxă vamală doar un dolar. Când ne adresăm autorităților din Emirate, se fac că nu ne aud. Comerțul de aici se bazează în întregime pe libera circulație a mărfurilor de orice natură. Nu vor să omoare gâsca cu ouă de aur impunând regulamente de constrângere. În plus Dubaiul, a cărui populație este formată dintr-un amestec de indieni, de pakistanezi și de afgani, numără mai mulți simpatizanți ai rețelei Al-Qaida, ca să nu mai vorbim despre populația locală. Nu uitați că unul dintre kamikaze de la 11 septembrie, Marwan al-Shani, era dintr-un trib de la granița cu Omanul.

— Am crezut că Emiratele sunt mai degrabă aliatele Statelor Unite, observă cu perfidie Malko.

Richard Manson zâmbi cu amărăciune.

— Firește că ne lasă să facem tot soiul de lucruri. Omologii mei se arată foarte cooperanți când *eu* le vând un pont. În schimb, *ei* nu-mi spun niciodată nimic. De aceea cred că nu știu chiar totul. Controlul tuturor intrărilor aurului este o treabă aproape imposibilă. În Emirate există vreo șase aeroporturi, ca să nu mai punem la socoteală porturile sau sutele de *dhaws*[12] care circulă între Emirate, India, Iran, Pakistan, Oman, Bahrein și nu mai știu acum câte alte state. Ele alimentează circuitele de contrabandă stabilite de generații.

— Înțeleg foarte bine *dedesubturile,* zise Malko. Richard Manson mi-a arătat fotografia cadavrului unui bărbat asasinat într-un mod mai puțin obișnuit: i-au turnat pe gât aur topit Care este legătura cu „Alpha Zoulou”?

Greg Bautzer interveni:

---

[12] *Ambarcațiuni tradiționale din lemn.*

— Ați auzit de arestarea, la Rawalpindi, a unuia dintre șefii operaționali din Al-Qaida, Khalid Cheikh Mohammad?

— Bineînțeles, zise Malko. Cei căruia i se mai spune și „Al-Mouk”. Creierul.

Toate ziarele publicaseră fotografia unui bărbos cu o claie de păr în cap, cu privirea fioroasă, încătușat pe pat și numai cu un maiou pe el. Păros ca o maimuță.

— Exact! aprobă Greg Bautzer. S-a vorbit mult despre Cheikh Mohammad pentru că el pregătea atentatele. În schimb s-a pomenit mai puțin despre „clientul” din camera de alături. Un oarecare Mustapha al-Awsawi. După pașaport, un yemenit, dar nu suntem siguri. Sau pesemne că se afla în capul listei celor de la Green Quest, ca director finanțator al rețelei Al-Qaida. Un „client” și mai dur decât prietenul lui Khalid Cheikh Mohammad. Înainte de a-l fi expediat în centrul nostru de interogatorii din Bagram, în apropiere de Kabul, i-am lăsat pe agenții ISI să-l interogheze timp de patruzeci și opt de ore. Fiindcă ei au fost aceia care l-au arestat – la indicațiile noastre, firește – era un lucru perfect legal.

— Două zile nu au fost prea mult? observă Malko.

Greg Bautzer plecă ochii în pământ cu pudoare.

— Dacă l-am fi lăsat mai mult, nu ar fi arătat prea bine când îl aduceam înapoi. Ce mai tura-vura, tipii din ISI l-au cam „alintat”. Omologii noștri pakistanezi au o metodă nouă: înțeapă prizonierul cu ace fine din argint ca să evite infecția. Asta cam pe tot corpul. Când i-au înțepat un testicul, Al-Awsawi s-a hotărât să coopereze.

Malko simți cum i se face pielea de găină. Spera ca Dumnezeul invocat de George W. Bush ca să-l ajute să ducă războiul împotriva Irakului să nu fie același cu cel invocat în lupta împotriva rețelei Al-Qaida. Recunoștea de altfel că CIA era consternată de această cruciadă care avea să ajute considerabil organizația lui Ussama Bin Laden.

— Presupun că Al-Awsawi a făcut dezvăluiri interesante,

opină Malko.

— La început, ne-a confirmat informațiile după care Al-Qaida s-a hotărât să-și transfere toate bunurile în aur din Afganistan și din Pakistan în Dubai.

— Dețin mult aur?

— În colțul ăsta de lume, nu mai au practic și altceva, răspunse americanul. Al-Qaida le-a sugerat în mod discret „sponsorilor" ei wahhabiți, nenumăratelor ONG-uri care o finanțează, că nu mai acceptă decât plata în natură: adică în aur. Rezervele de aur ale băncii centrale din Kabul au fost mereu ascunse cam peste tot în Afganistan și în zona tribală pakistaneză sub paza strictă a gărzilor din Al-Qaida. Acestea s-au gândit că talibanii nu veneau prea curând la putere, în schimb ele aveau nevoie de acest aur. În concluzie, au început să scoată aurul din Afganistan prin pachete foarte mici. În cazul în care talibanii și-ar cere bunurile înapoi, ei le-ar spune că le-au pus la adăpost.

Acest lucru putea să asigure câteva reglări de conturi în viitor… John Blunt, agentul special din FBI, precizează imediat:

— În plus, triburile pașt au reluat cultivarea macului pe care îl vând traficanților de droguri care plătesc în aur.

— De ce scot aurul din țară? întrebă Malko mirat.

— La drept vorbind, noi habar n-avem, recunoscu Greg Bautzer. Este o hotărâre *strategică* a lui Bin Laden, după spusele lui Mustapha Al-Awsawi. El crede că în Pakistan sunt prea mulți americani infiltrați, iar Afganistanul prea izolat. Conform declarațiilor lui, operațiunea durează de câteva luni, efectuându-se fie cu avionul, fie cu vaporul. Sute de *dhaws* fac drumul între Emirate și Pakistan, descărcând marfă în micuțele porturi din Balucistan unde nu există niciun control. Ca să nu mai punem la socoteală cargourile mai importante care pleacă din Karachi, în încărcătura cărora se poate ascunde orice. În plus, Emiratele sunt legate prin avion de Kabul, de Quetta și de Peshawar aeroporturi unde iarăși nu există niciun fel de

control.

— Este vorba de o cantitate importantă de aur? întrebă Malko.

— Noi o estimăm la cinci tone, zise Greg Bautzer liniștit.

Malko avu impresia că nu a auzit bine.

— Cinci tone?

Șeful Centralei din Islamabad avu un zâmbet îngăduitor.

— Este cifra pe care ne-a dat-o Al-Awsawi și pe care o putem reconstitui după dischetele pe care le-am găsit asupra lui. El este contabilul, iar indivizii ăștia sunt foarte cinstiți. Asta înseamnă doar cincizeci de milioane de dolari, însă pentru Al-Qaida este mult. Operațiunile lor nu costă prea mult.

În orice caz mai puțin decât războiul din Irak pentru care se cheltuie suma de două miliarde de dolari pe zi, își spuse Malko.

— Singura rafinărie de aur din Emirate prelucrează aproximativ cincizeci de tone pe an, continuă americanul. În anii ’80, erau tranzitate șase sute cincizeci de tone pe an prin Dubai, din cauza traficului cu India. De atunci, cifra a scăzut la aproximativ două sute cincizeci de tone pe an.

— Este imens, comentă Malko.

Richard Manson preciză:

— În Emirate există aproape opt sute de magazine cu bijuterii. Mult aur pleacă spre Asia, India, Europa sau chiar în SUA. Nu uitați că aici puteți să intrați într-un magazin și să cereți o sută de kilograme de aur pe care îl plătiți în numerar sau cu un cec autorizat de o bancă din Dubai, ori prin *hawala*[13]*.* Nu există niciun fel de control și nicio taxă la intrare sau la ieșire.

În această țară minunată, contrabandiștii trebuie să fi intrat de mult în șomaj.

— Să înțeleg că acum știți unde se află tot acest aur? întrebă cu inocență Malko.

---

[13] *Sistem de compensație folosit mult în Pakistan.*

Opt perechi de ochi furioși se ațintiră asupra lui. Iar Richard Manson zise cu o oarecare răceală în glas:

— Dacă am ști, nu v-ați afla aici..

Americanul reluă imediat:

— Având în vedere cantitatea de aur mai mult sau mai puțin legală care tranzitează Dubaiul, este imposibil să găsim cele cinci tone, care mai mult ca sigur nu au intrat la un singur transport. Mai cu seamă că șeicul Dubaiului. Mohammad Bin Rashid al-Maktoum, a jurat să facă din acest stat cea mai mare piață de aur din lume. Așadar, este foarte reticent în privința a tot ceea ce ar putea să-i știrbească reputația. Dacă auzi ce zic cei din Emirate, în Dubai nu se petrece nimic ilegal. Al-Qaida nu există, iar băncile locale n-au făcut niciodată tranzacții ilegale.

— Mijloacele dumneavoastră tehnice nu vă permit să avansați?

— Aflăm mii de lucruri, recunoscu americanul, dar negocierile cu aur nu se fac prin telefon. În plus. Al-Qaida are un teren favorabil aici. Triburile din est sunt foarte islamizate, Sharjah trăiește practic sub jugul Chariei[14], iar șeicul Zaied din Abu Dhabi, omul puternic din Emirate, deși are nouăzeci de ani, i-a pupat tot timpul pe talibani în bot. Împreună cu Arabia Saudită și cu Pakistanul, este a treia țară care le-a recunoscut regimul. La Abu Dhabi, toți șoferii de taxi sunt paștu. Când unul dintre fiii săi Sultan, a făcut niște tâmpenii în 1986, Zaied l-a expediat în Afganistan ca să lupte împotriva sovieticilor. Acum construiește la intrarea în Abu Dhabi o moschee uriașă. Să nu vă încredeți în zgârie-norii sau în *mall*-urile din oraș, căci nu sunt decât o poleială a occidentalizării. Fondul este tot islamic și nu ne au deloc la suflet. Mai ales astăzi, cu războiul din Irak. Dar, ca toții arabii, respectă puterea. Săptămâna trecută, când generalul Tommy Franks a venit să le ceară acordul să le folosească aeroporturile pentru operațiunile împotriva Bagdadului, șeicul Zaied l-a refuzat

[14] *Legea islamică.*

categoric. Pe el nu-l putem cumpăra ca pe Egipt sau ca pe Iordania. Acum zece ani când banca BCCI a dat faliment, Zaied a cheltuit douăzeci și trei de miliarde fără să clipească.

— Bine, conchise Malko, Emiratele sunt un amestec de cultură islamică și o bază a rețelei Al-Qaida. Iar eu cu siguranță nu voi putea schimba acest lucru. Să revenim la omul asasinat cu aur curat.

Richard Manson se întoarse către cei doi agenți din FBI și zise:

— Leo Carl vă va explica mult mai bine.

Agentul special se îmbățoșă și începu:

— S-o luăm cu începutul, domnule. Datorită interogării lui Mustapha Al-Awsawi. Am avut confirmarea hotărârii strategice a rețelei Al-Qaida de a-și transfera aurul din Afganistan și din Pakistan în Dubai. Numai că Al-Awsawi a tăcut apoi precum un pește, iar noi nu am reușit să mai aflăm nimic despre operațiunile lor trecute, prezente și viitoare. De fapt, se pare că nu știe nimic despre stadiul „Dubai" al operațiunii. Misiunea lui era să adune aurul și să-l expedieze prin diferite mijloace. Pe măsură ce toate informațiile au fost distruse, el a ținut minte doar cantitățile transferate. Când ne-am uitat prin actele lui, am găsit un nume: Aziz Ghailani și numărul de telefon pe care l-am reperat. Este dintr-o cabină telefonică din Quetta, în Belucistan. Când am căutat numele lui Aziz Ghailani în calculator, am descoperit că este un membru al rețelei Al-Qaida ucis în Afganistan în noiembrie 2001.

— Ciudat! zise Malko.

— Într-adevăr! aprobă agentul special, i-am transferat deci afacerea lui John care operează în Quetta. Iar el a avut o idee extraordinară: să cerceteze toate listele companiilor aeriene care aveau plecări din Quetta. A avut șansa să descopere o rezervare la zborul Quetta – Dubai al companiei Pakistan Airways de marțea trecută, pe numele lui Aziz Ghailani. A doua zi am fost la Quetta, iar ISI ne-a

dat o mână de ajutor. Alături de rezervare, am găsit și un număr de telefon. Abonatul se numește Pervez Ifthikar și locuiește în Quetta. Într-o oră am fost la el acasă. L-am luat pe sus și am găsit asupra lui un pașaport pe numele lui Aziz Ghailani. Pașaportul autentic al mortului căruia i-au schimbat fotografia. Ghailani era declarat oficial mort și nu mai era căutat. Partenerii noștri pakistanezi ne-au mai dat încă o mână de ajutor.

Agentul special nu strecură nici măcar un grăunte de umor în expunerea sa. Continuă încântat:

— Pervez Ifthikar a ciripit. Ne-a spus că a fost contactat de un oarecare Mansour care l-a întrebat dacă este gata să efectueze câteva călătorii pentru un client. Trebuia să ducă la Dubai niște lănțișoare de aur. Ifthikar a acceptat, primind două mii de dolari, plus cheltuielile de călătorie. Două zile mai târziu, i-au cerut o fotografie și i-au dat un pașaport pe numele de Aziz Ghailani, cu fotografia lui, plus banii de avion. Trebuia să facă un drum dus-întors, cu o noapte petrecută în Dubai.

— De ce i-au dat un pașaport? El nu avea? întrebă Malko.

— Cred că în acest mod cei care îl așteptau erau siguri că era vorba de „măgarul” lor.

— Cu cine trebuia să se întâlnească la Dubai?

— Nu știa. Cu cineva care trebuia să-l întrebe dacă îl chema Aziz Ghailani. Apoi trebuia să-i predea marfa și să nu-l mai intereseze nimic.

— Cine este Pervez Ifthikar?

— Un simplu „măgar”. Un tip specializat în transporturile ilegale de aur, cum sunt cu miile pe aici, răspunse John Blunt. A lucrat în mai multe țări din Europa în Elveția și Marea Britanie, în Dubai și Pakistan, în India și în Asia. Cunoaște toate persoanele care tranzacționează aur și avea în Pakistan propriile rețele care îi permiteau să treacă la vamă, adică funcționari corupți. La scară mică, firește, dar era de ajuns.

— Avea legături cu Al-Qaida?

— Nu, niciuna. Ar fi transportat aur pentru oricine. La început nu-i prea păsa. Contrabanda cu aur nu este un delict grav. Când și-a dat seama că este băgat pană-n gât într-o chestiune de terorism, a intrat în panică. I-am făcut o propunere când se afla în biroul comandantului ISI, pe care nu putea s-o refuze: un singur dus la Guantanamo sau cooperarea cu noi. Se pare că nu-i prea plăceau Caraibele, adăugă agentul special cu un umor mai degrabă lugubru.

— Și unde s-a împotmolit?

Richard Manson luă cuvântul:

— Ne-am hotărât să-l urmărim chiar de la sosire, dar fără să anunțăm poliția locală. La început, la aeroport totul a mers bine. Ghailani-lfthikar a fost contactat de un tânăr care l-a dus cu mașina. Au plecat spre Abu Dhabi pe autostrada Cheikh-Zaied. Însă acolo i-am pierdut, căci au abandonat vehiculul și au luat altul parcat pe o alee. Echipa noastră i-a pierdut și nu l-am mai văzut pe Ghailani-Ifthikar decât mort

— Ce era cu mașina abandonată?

— A fost furată în urmă cu o săptămână.

— Poliția nu a găsit nimic?

— Nu. Au crezut că a fost o reglare de conturi a mafiei indiene ca să-l pedepsească pe Ifthikar pentru furt. Într-adevăr, tipul care l-a așteptat la aeroport avea față de indian, ca majoritatea populației din Dubai…

— Acest tertip vrea să însemne că se temeau, observă Malko.

— Evident! zise John Blunt dezamăgit. Cineva din ISI a trădat. În Serviciul lor colcăie de islamiști și de simpatizanți ai rețelei Al-Qaida. Numai că, pentru noi, a fost o lovitură puternică. Urmărindu-l pe Ifthikar, am sperat să descoperim eșalonul „Dubai” al operațiunii și să avansăm cu „Alpha Zoulou” a noastră. Acum totul e pierdut

După această mărturisire, se lăsă o liniște apăsătoare.

Își priveau cu toții vârfurile pantofilor, iar căldura învăluia deșertul în depărtare, făcându-l să pară încețoșat. După un moment involuntar de reculegere pentru Aziz Ghailani, care murise de două ori, Malko îndrăzni să pună întrebarea-cheie:

— Presupun că aveți un gând precis în legătură cu mine, nu-i așa?

Richard Manson îi adresă un zâmbet greoi și direct.

— Da. Dar trebuie să vă mărturisesc ceva: nu va fi floare la ureche. Totuși, este implicată o femeie care este la ordinele dumneavoastră.

— Am cunoscut câteva ucigașe feroce, zise Malko. Dar sper că nu este cazul.

Urmă alt moment de tăcere Era neliniștit în privința viitorului său.

Capitolul III

— Poftim, în ciuda morții lui Aziz Ghailani, începu Richard Manson, am dibuit totuși o pistă. NSA[15] „monitorizează” toate convorbirile telefonice din Dubai în Pakistan și invers. Calculatoarele merg zi și noapte, iar Langley ne-a trimis niște elemente la verificat. Cu trei zile înaintea sosirii lui Aziz în Dubai, a avut loc o convorbire din Quetta de la un mobil al cărui număr știm că aparține rețelei Al-Qaida: 92 300 922 3850, cu un alt mobil din Emirate. 050 554 3217, înregistrat pe numele unei societăți din Sharjah. Am reușit să-l localizăm cu ajutorul releelor. Convorbirea a fost scurtă, a durat doar un minut și douăzeci și șapte de secunde. Mobilul care a recepționat-o la ora trei și douăzeci și șapte de minute, în Dubai, se afla la o sută de metri de reședința lui Benazir Bhutto.

— Credeți că este vorba despre ea?

— Firește că nu, zise imediat americanul, însă chiar alături este garsoniera unui individ în legătură cu care am efectuat deja o anchetă fără prea mult succes, pe nume Abdul Zyad. Un indian musulman extrem de bogat care are zeci de magazine de bijuterii, o agenție de vânzare a lingourilor pe care îl bănuim că spală bani pentru islamiști. Aici este o personalitate, iar Emiratele ne-au dat de înțeles să-l lăsăm în pace, chiar dacă îl prindem în flagrant delict. Este prieten intim cu șeicul Maktoum… A doua zi NSA a interceptat încă un telefon dat din Dubai dintr-o cabină publică, apelând același număr din Quetta, adică 92 300 922 3850. Iar această cabină se află exact în fața biroului lui Abdul Zyad, în Golden Land Building, la Deira.

— Este cam puțin, observă Malko.

— E adevărat, recunoscu americanul, dar am interceptat

[15] *National Security Agency.*

și un al treilea telefon la o zi de la sosirea lui Aziz Ghailani, format de pe acel celular pe care nu l-am identificat, 050 554 3217 și primit pe același mobil înregistrat în Pakistan. Analiza rețelelor ne-a permis să localizăm cele două apeluri: mobilul din Pakistan se găsea la Quetta, iar cel din Emirate, în Golden Land Building.. Firește că această clădire trebuie să aibă vreo două sute de birouri, plus magazinele. În fața Curții de Apel, această dovadă nu va rezista nici cinci minute, dar avem norocul să nu ne aflăm în fața nici unui tribunal.

— Și vreți să mă duc la acest Abdul Zyad ca să-l întreb dacă a telefonat cumva la Quetta? îl ironiză Malko.

Richard Manson nici măcar nu se osteni să ridice din umeri.

— *Bullshit!* Vrem să aflăm dacă acel număr – 050 554 3217 – este al lui. Dacă va fi cazul, vom putea avea un dialog constructiv.

— Mai aveți și altceva?

— S-ar putea. NSA a mai interceptat încă o convorbire interesantă. De la un mobil cu numărul 050 550 9816 – aparținând unei mici societăți din Dubai controlată de Abdul Zyad și mobilul unui șofer de taxi. Care a durat aproximativ zece minute după convorbirea din Quetta de la ora trei și douăzeci și șapte și un telefon neidentificat, apel dat prin aceeași rețea de comunicație. Acest fapt poate să însemne că se afla cineva cu Abdul Zyad când a primit apelul din Pakistan și că acea persoană a luat după aceea un taxi. Era un străin, căci localnicii au toți mașini. Sau poate o străină, căci Abdul Zyad nu face afaceri la ora trei dimineața. În schimb, poate să cheme o târfă acasă la el.

— E de-a dreptul pasionant deși puțin cam ciudat, recunoscu Malko. Dar nu întrezăresc unde vreți să ajungeți.

Richard Manson zâmbi.

— Se pare că zborul cu avionul v-a amețit de tot. Societatea despre care vă vorbesc „sponsorizează” vreo

douăsprezece târfe rusoaice care aduc un profit. Gândiți-vă că în acea noapte. Abdul Zyad era cu una dintre ele, iar aceasta a asistat la discuție.

— Știți despre cine este vorba?

— Nu. Dar dacă reușim s-o identificăm, probabil că vom putea să verificăm și numărul 050 554 3217 care sigur este al lui Abdul Zyad. Este destul de apropiată de el ca să-l știe.

Judecata i se părea lui Malko puțin trasă de păr, dar nu comentă.

— Nimic nu ne spune că fata va colabora, remarcă el, dar putem încerca. Cu condiția să o identificăm.

— Aici am o idee, zise americanul. Avem o „cârtiță" la American Hospital din Dubai. O marocană pe care o cheamă Touria Zidani. Este infirmieră și cam târfuliță în momentele ei de rătăcire. Cei din Emirate au vrut să o expulzeze, dar noi am ajutat-o. De atunci ne ciugulește din palmă. În 2001, când Bin Laden se afla internat la American Hospital, ea ne-a ajutat să-i punem microfoane în salon, lucru care nu ne-a fost de prea mare folos, căci era prevăzător.

Malko îl privi pe Richard Manson îngrețoșat. Unele ziare au spus că Ussama Bin Laden a fost internat în Spitalul american din Dubai în iulie 2001, pentru o afecțiune renală și că a primit chiar și vizita celor din CIA. El, care a avut misiuni cam peste tot în legătură cu Bin Laden, nu a crezut acest lucru, iar CIA nu a discutat niciodată cu el despre acest subiect.

— Chiar a venit aici? îl întrebă el. Și a plecat?

Stânjenit, Richard Manson alungă acest episod neplăcut cu un gest nervos.

— Este de domeniul trecutului, zise el. Acum nu mai putem să facem nimic. Bin Laden a sosit în Dubai de la Quetta pe 1 iulie 2001 la invitația șeicului Zaied, însoțit de zece gărzi de corp și a fost internat imediat în secția profesorului Calloway, medic specialist urolog. Bineînțeles

că rezervarea a fost făcută pe alt nume.

— Și n-ați putut face nimic?

Richard Manson păru și mai încurcat.

— Când am aflat, șeicul Zaied l-a chemat pe ambasadorul nostru și l-a informat că Bin Laden se află sub protecția lui. Dacă ne atingem de un singur fir de păr, va declara război. Firește că telegramele au zburat de aici spre Langley, însă Casa Albă a interzis orice intervenție. Desigur, asta a fost înainte de 11 septembrie.

— Dar au avut loc deja atentatele din Nairobi și din Dar EsSaalam, obiectă Malko. Și ați dat vina pe Bin Laden.

— Știu, zise cu jale șeful centralei, dar aveam ordine. Am profitat de ocazie ca să avem o discuție cu el, dar nu a ținut...

— Ce fel de discuție? Despre ce?

— Despre Afganistan. Am avut mari probleme cu Alianța Nordică. Washingtonului i-ar fi plăcut să iasă din afacere.

Lui Malko îi trecu prin minte o idee groaznică. Oare uciderea comandantului Massoud, șeful Alianței Nordice, să fi fost organizată la Spitalul american din Dubai datorită coaliției nefirești dintre Bin Laden și CIA? Massoud a fost asasinat două luni mai târziu, și toată lumea știa că Unocal, consorțiul american însărcinat să construiască un oleoduct în Afganistan, era foarte apropiat de talibani. Pe atunci, Alianța Nordică se lăsa rugată să aprobe proiectul. Nu apucă să mai pună și alte întrebări. Grăbindu-se să termine cât mai repede acest subiect delicat, șeful centralei preciză:

— Am sunat-o pe Touria Zidani pe mobil. Vă așteaptă pe la șase seara la magazinul Debenhams, în Mall City Center, pe Al-Gahroub Road. I-am spus cum arătați. Se află la etajul al doilea. Stați pe lângă parfumerie.

— Cu ce mă poate ajuta ea?

— Le cunoaște pe toate târfele din Dubai, în afară de chinezoaice, și, dacă Abdul Zyad se întâlnește frecvent cu vreuna pe care o sponsorizează, trebuie s-o știe. Dacă nu

merge, vom încerca altceva.

Se ridică, urmat de Greg Bautzer și de cei doi agenți din FBI care plecau în Pakistan. Malko se uită la ceas. Era unsprezece. Avea toată ziua la dispoziție. Sosit chiar în acea dimineață de la Viena, rămăsese stupefiat de schimbările survenite în Dubai. Era un amestec de New York, Las Vegas și Disneyland! Tot țărmul Creek era mărginit de clădiri futuriste care zăceau neocupate, unde altădată de abia se vedeau câteva piețe. Centrele comerciale apăruseră precum ciupercile după ploaie. Autostrăzile porneau în toate sensurile, canalizând de bine, de rău circulația demențială.

Sub cerul albastru și greu, nisipul deșertului răsărea din nou printre clădirile noi. Noul Dubai era un oraș în întregime artificial. Totul era curat, nou, dezinfectat, dar lipsit de farmec. Singurul loc ce și-a păstrat cât de cât pitorescul era cartierul Creek, cu vilele lui aliniate pe țărm.

Malko se duse în parcarea de la World Trade Center unde găsi Mercedesul închiriat, care se transformase într-un cuptor și o luă pe Cheikh-Zaied Road, mărginit de zgârie-norii futuriști ce evocau întrucâtva Gotham City. Malko era nedumerit și se întreba de ce, pentru o miză atât de importantă, CIA nu recurgea la mai mult potențial uman. Exista un motiv pe care nu voia să-l recunoască fățiș: din cauza ostilității lumii arabe. CIA nu prea avea reiații oficiale cu serviciile ei secrete. Acestea cooperau în dorul lelii... Iar conflictul din Irak nu aducea prea multe îmbunătățiri.

Conducând la întâmplare, se pomeni pe Bani-Yas Road care ajungea pe țărmul estic al Creek-ului. Zeci de vile se aliniau pe mal, ca în timpurile bune, cu munți de mărfuri acoperite cu pânză galbenă. Ajuns lângă hotelul *Saint-Georges,* viră la stânga și staționă în fața fostelor bazaruri cu aur, Sikkat al-Khael. Fiindcă tot trebuia să se ocupe de aur, măcar să se pună în temă.

*

* *

Uriașul Golden Land Building își etala fațada aurie direct către ieșirea din Disneyland, pe mai mult de o sută de metri, pe Al-Khaleej Road, adăpostind cele mai elegante magazine. Aurul se găsea numai aici și umplea toate vitrinele cu lănțișoare, brățări, aur ajurat. Împletit, lucrat cu multă măiestrie, dar numai de douăzeci și două de carate și vândut de indieni răbdători, insistenți, zâmbitori. Erau puțini turiști. Războiul strica toate ploile. Toate bijuteriile de aici erau practic foarte scumpe, fiind fabricate pe bandă rulantă în Malaiezia sau în Singapore. Malko întâlni privirea unei blonde care se oprise cu prietena ei în fața unei vitrine. Schimbară câteva cuvinte în rusă și îi zâmbiră lui Malko. În Dubai, clasele sociale erau bine delimitate: personalul hotelurilor și al restaurantelor era filipinez, grădinarii, pakistanezi, iar indienii erau prezenți peste tot. Cei din emirate munceau puțin și aproape că nu se simțeau. Cât despre târfe, marocanele și libanezele erau de lux urmate de fetele din Europa de Est și de puțin timp, de chinezoaice, care veneau din fundul Asiei, hămesite și ca vai de mama lor.

După ce dădu o raită prin Golden Land Building. Malko ieși și se duse în piețele din spatele clădirii. Dar rămase consternat, fiindcă demolaseră absolut totul și construiseră magazine noi-noute. Era un fel de galerie comercială ce amintea mai degrabă de Florida decât de Orient. Mirosul și mizeria dispăruseră. Totul era curat și aurul se întindea cât vedeai cu ochii... Se opri în fața unei vitrine blindate ce etala, pe lângă brichetele Zippo placate cu aur și cu sigla „Zippo Bank”, o varietate de lingouri. Unele aveau mențiunea „5 tole” sau „10 tole”. Intră intrigat în magazin și întrebă ce reprezenta această „tolă”.

— O unitate de măsură indiană. Îi răspunse imediat vânzătorul. O tolă are 116.8 grame. Însă și aceste lingouri sunt la fel de pure ca și celelalte.

Malko luă un lingou ce cântărea un kilogram cu ștampila *Emirates Gold.* 995.5 grame, care nu ocupa mult loc. Acum înțelegea rețeaua Al-Quaida. Ieși, întâlnindu-se din nou cu cele două femei cu șoldurile mulate în niște jeanși prea strâmți, dar cu o eșarfă pe cap. Deodată simți prezența cuiva în spatele lui și se întoarse. O femeie înfășurată în văl privea și ea bijuteriile din vitrină Era înfășurată până la glezne într-o *abaya* neagră, cu fața ascunsă sub un *hijab,* doar cu o mică fantă în jurul ochilor. Parcă era o fantomă neagră. Rămase câteva clipe lângă el, de parcă ar fi așteptat ceva. Apoi plecă. Era cu neputință să-i ghicească vârsta sau înfățișarea. Își continuă turul pieței, apoi se întoarse la mașină.

*

* *

Parcă era în Florida sau în California. City Center regrupa pe trei etaje diverse magazine și restaurante deservite de galerii nesfârșite. Era un *mall* climatizat, gemând de lume, oferind o gamă variată de produse din Occident, dar mai ales din Statele Unite. Alături de ultimul tip de DVD, o vitrină întreagă era dedicată ultimelor modele de brichete Zippo. Erau mai ales femei, îmbrăcate în *abaya* sau în ținută occidentală. Urcă cu scara rulantă la al doilea etaj. Debenhams era un fel de supermarket cu produse cosmetice, unde clientela era reprezentată numai de femei. Malko se opri lângă intrare, la parfumuri, ca să studieze clientele. Erau târfe rusoaice, ușor de recunoscut după ocheadele insistente și după jeanșii mulați, localnice îmbrăcate în pantaloni și bineînțeles în *abaya.* Dar nici urmă de Touria Zidani. Oricum, ajunsese mai devreme. În timp ce supraveghea ușa, cineva îl atinse ușor, iar în nări simți un parfum cunoscut: Chanel Nr. 5. Până să se întoarcă văzu o *abaya* neagră care se îndrepta spre fundul magazinului, apoi auzi o voce timidă care îl întrebă:

— Malko Linge?

Se întoarse și se pomeni față-n față cu o tânără

seducătoare cu părul lung și ondulat ce îi încadra trăsăturile fine, nasul puțin acvilin, ochii migdalați și gura mare și cărnoasă. Era îmbrăcată cu un pulover mulat, cu niște jeanși foarte strânși pe ea și era machiată foarte discret.

— Da, zise el, sunteți Touria Zidani?

— Da. Doriți să bem ceva?

Se instalară la cafeneaua de alături, cu câte o cafea expresso în față. Touria Zidani era într-adevăr foarte sexy, dar deloc vulgară. Avea un aer ușor timid și plin de farmec.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă ea. Domnul Manson nu mi-a dat amănunte la telefon.

Era puțin cam delicat să-i spună cu ce se ocupă în realitate, de aceea Malko o întrebă:

— Îl cunoașteți pe un oarecare Abdul Zyad?

— Desigur, răspunse ea zâmbind, este unul dintre cei mai bogați oameni din Dubai.

— Ce mai știți despre el?

Touria Zidani păru încurcată.

— Nu prea multe, mărturisi ea. Face comerț cu aur și se pare că este foarte credincios. Poza lui apare în ziare la toate operele de caritate. Nu prea iese în oraș, de acasă merge la birou și invers. De fapt, se întâlnește cu prea puțină lume.

— Atâta tot?

— Cred că da.

— Se pare că are și alte activități mai puțin strălucitoare, insistă Malko. Le tace rost rusoaicelor de permise de ședere, apoi le închiriază apartamente, cerându-le bani.

Touria Zidani deveni nervoasă, scoase din geantă un pachet de Marlboro, iar Malko o aprinse cu bricheta lui cu blazon.

— Așa se zvonește, recunoscu ea. Dar nu este singurul care procedează astfel. Asta se numește „sponsorizare.” Fetele nu mai sunt nevoite să iasă din țară în fiecare lună.

În Europa, acest lucru se numește proxenetism... Touria nu se prea simțea în largul ei. Iar Malko o liniști cu un surâs.

— Ați putea să aflați mai multe despre fetele pe care le „sponsorizează”? Nume, adrese, locuri de muncă. Și dacă are legături cu ele?

Marocana zâmbi cu ironie.

— Se spune că îi plac tare mult femeile și are o groază de aventuri. Însă nu e de mirare, căci aici toți bărbații sunt obligați să se însoare cu verișoara sau cu o prietenă de familie. Le toarnă copii și după aceea nici nu se mai ating de ele. Îndată ce se îmbogățesc, își fac o căsuță unde își primesc amantele și prietenii. Sătule de viața pe care o duc, nevestele își iau amanți sau devin lesbiene. O să mă interesez în legătură cu Abdul Zyad. Puteți să veniți să mă luați mâine de la American Hospital? Termin programul la patru. Așteptați-mă în parcare, în seara asta mă întâlnesc cu niște prietene. Dubaiul e mic.

Își termină cafeaua, iar Malko o întrebă:

— L-ați văzut pe Bin Laden când a fost internat în spital?

— Nu nimeni nu avea permisiunea să intre în salon. În afară de profesor și de două infirmiere. Iar saloanele vecine erau ocupate de gărzile lui de corp.

Malko plăti, își luă bricheta din argint și se îndreptară spre scara rulantă. Brusc Malko zări cu coada ochiului o siluetă în *abaya,* stând nemișcată la intrarea în supermarket. Se mișcă. Atunci când coborau cu scara rulantă, ea veni în urma lor. Malko simți cum i se accelerează pulsul. Oare ce însemna această urmărire? Nu vru să-i spună tinerei ca să nu o alarmeze și se despărțiră în parcare.

Îi trebuiră câteva minute ca să-și găsească mașina, iar în timp ce o căuta prin imensul parching, zări silueta neagră care îl urmărea. Simți din nou un ghem în stomac, mai cu seamă că nu era înarmat. În fine, își găsi mașina. Trebuie să fi fost vreo sută de Mercedesuri în această parcare! În

momentul în care se urca la volan, văzu apărând silueta neagră! De data asta, nu mai avea nicio îndoială: înainta spre el cu pași grăbiți. Teama îl copleși. Era o prostie să moară în acest fel. Se gândi că nu avea cum să se apere, chiar dacă se suise la volan. Dacă era înarmată, femeia putea să tragă în timp ce el se chinuia să scoată mașina din parcare Acum era la câțiva metri. El deschise brusc portiera și se aruncă din Mercedes, pomenindu-se nas în nas cu necunoscuta în *abaya.* Imediat fu învăluit de vaporii parfumului Chanel Nr. 5. Era femeia care îl atinsese la Debenhams. Îl fixa cu mâinile adânc băgate în veșmânt, nemișcată, la mai puțin de un metru.

Lăsă privirea în jos și avu subita senzație că mâna ei dreaptă strângea ceva între pliurile negre ale robei. Pulsul urcă precum săgeata. Se pregătea să-l omoare...

Capitolul IV

Malko se repezi la străina în *abaya,* lipind-o de un stâlp din parcare. Simți prin pânza neagră mâna băgată în buzunar. Stupefiată, femeia nu își dădu seama când o prinse de încheietură și îi scoase mâna din buzunar. Între degete ținea un telefon mobil argintiu. Malko se potoli într-o clipă și îi veni să izbucnească în râs. Rușinat, îi spuse femeii:

— *I am terribly sorry*[16]*.*

Spera că va înțelege. Se aștepta să țipe și să o ia la goană, dar se petrecu ceva extraordinar. Necunoscuta se depărtă de stâlp și se lipi toată de el. Simți prin dantela *hijab*-ului negru o răsuflare călduță. Dar mai ales, îi simți corpul suplu care se lipea strâns de el, mai ales bazinul, într-un *body-language* fără echivoc.

Surpriza îl paralizã câteva clipe pe Malko. Apoi avu impresia că tot sângele i se scurgea din vene, coborând în pântece ca să-i umfle sexul instantaneu. Era un moment extrem de erotic.

Necunoscuta cu voal îi observă reacția, însă, în loc să plece, se lipi și mai tare de el. Din instinct, Malko îi puse mâna pe șold, dar de data asta, ea îi șopti în engleză:

— *You live în Dubai?*

— *Yes.*

— *Where?*

— *Hotel Intercontinental.*

— *What room?*

— *512.*

Dispăru imediat ca o adiere de vânt, acoperită de voalul negru, iar el o văzu luând scara rulantă ce urca la *mall.* Încă stupefiat și frustrat, se așeză pe scaunul Mercedesului Ce ciudățenie! Necunoscuta îl agățase cu foarte multă

[16] *Îmi pare foarte rău.*

abilitate, dar cu un amestec de sfială și curaj. De ce fugise oare? Sau era altceva la mijloc: o modalitate bine ticluită și anonimă de a-l localiza? Operațiunea „Alpha Zoulou” nu-i era deloc indiferentă rețelei Al-Qaida. Oricine s-ar fi putut ascunde sub acel *hijab.* Ieși din parcare, stupefiat, și o luă spre Bani-Yas Road. Până a doua zi când se va întâlni din nou cu Touria Zidani, nu avea ce să facă decât să cunoască orașul Se hotărî să găsească locuința lui Abdul Zyad.

După ce se întoarse în Creek, intră în tunelul Al-Sindagha, trecând pe sub mare și se duse în Dubai-Vest, de-a lungul coastei, către Jumeira, noul cartier rezidențial. Străzile fără nume erau mărginite de case construite în stil baroc, fără un plan de sistematizare anume. Dar se simțea încă deșertul. De-a lungul străzii Jumeira, paralel cu Port-Rashid, apoi cu plaja, erau înșirate zeci de mici imobile, asemănătoare toate cu bine cunoscutele *cottages* englezești, dar neocupate încă. În depărtare se înălța silueta futuristă în formă de pânză uriașă a hotelului *Jumeira Beach,* bârlogul luxos, al turiștilor germani și olandezi, cu cele șase sute de camere. În depărtare, se zăreau în ceața de căldură zgârie-norii ce mărgineau Cheikh-Zayed Road Dubaiul, odinioară înghesuit pe țărmul Creek-ului, începea să înghită kilometri întregi de deșert, într-o dezordine desăvârșită. Cei din Emirate au primit de la șeicul lor ordinul de a se înmulți și acum îl ascultă. Zece din unsprezece familii toarnă copii cu nemiluita. În schimb, indienii populau toate clădirile noi din Bur-Dubai, cartierul afaceriștilor. Și toate astea fără nici cel mai mic plan de urbanism.

Malko viră la stânga și se afundă pe aleile liniștite din cartierul Jumeira. Toate vilele erau absolut noi cu multe coloane, cu marmură și turnulețe, iar cele mai luxoase, cu o grădiniță, căci apa este foarte scumpă. Numai locuitorii din Abu-Dhabi – cu cele trei milioane de barili de petrol pe an – aproape toată producția Irakului – puteau să-și permită să cultive răzoare de-a lungul autostrăzilor.

Economia Dubaiului era mult mai fragilă, bazată mai mult pe turism, pe comerț și pe spălarea de bani. Ceea ce explica multitudinea de clădiri pe care scria inevitabil: *To let.*[17] Malko încetini. O gheretă semnala că aici era o casă păzită. Era locuința lui Benazir Bhutto. *Diwan*-ul lui Abdul Zyad nu putea fi prea departe, însă Malko nu reuși să-l găsească: nu avea nici nume, nici adresă.

După ce se întoarse, o luă spre Dubai. În afara vizitării acestei avalanșe de construcții noi, nu mai aveai ce să faci, decât dacă erai mort după cumpărături. Începând cu luna mai, temperatura se ridica la cincizeci de grade… Lăsă Mercedesul în grija valetului de la *Intercontinental,* intră în hol și trecu pe lângă recepție. În momentul în care se pregătea să se urce în lift, zări două femei în *abaya* și *hijab* care veneau grăbite spre el. Galant cum era, le ținu ușa. Se înghesuiră în fundul cabinei și nu scoaseră un cuvânt. La urma urmei, *hijab*-ul le conferea o mare libertate, căci niciun bărbat nu îndrăznea să o întrebe de vorbă pe o femeie de teamă să nu o șifoneze. Cu atât mai puțin indienii ce formau personalul sau filipinezii. Cabina se opri la etajul cinci, iar Malko coborî.

Una dintre femei ieși imediat și ea. Se afla în spatele lui când introducea cartela în ușa de la camera 512. Stătea nemișcată, tăcută, dar parfumată. Cu Chanel Nr. 5. Pulsul i se acceleră din nou. Dacă nu avea intenții bune, Malko nu avea nicio scăpare.

*

* *

Imediat ce deschise ușa, femeia învăluită intră după el și închise ușa repede. Următorul gest fu să-și dea jos *hijab*-ul arătându-și chipul plin de senzualitate, foarte machiat, cu o gură cărnoasă și niște ochi imenși negri. Nu avea mai mult de treizeci de ani. Privirea se opri în ochii lui Malko, cu o expresie foarte limpede Era insistentă îndrăzneață și complice. Sprijinită de dulap, cu bazinul în afară, îl

[17] *De închiriat.*

provoca. Nu scotea o vorbă.

Malko se apropie și într-o clipă, necunoscuta se lipi de el încolăcindu-și brațele în jurul gâtului și strângându-l mai să-l sufoce. Își lipise buzele de gâtul lui, dar nu îl săruta. Apoi se ridică în vârful picioarelor și fără nicio jenă, își afundă limba ascuțită în urechea lui, făcându-l să se înfioare din cap până-n picioare. Mesajul era clar: se afla aici ca să facă sex cu el. Îngrijorarea lui Malko dispăru dintr-o dată și începu să o mângâie peste veșmânt, descoperind pieptul greu, protejat de o bustieră țeapănă ca o armură. Lăsă ușor mâinile spre mijloc îi atinse fesele dure și bombate, apoi partea din față a corpului. Când puse mâna pe sex, femeia se dădu un pas înapoi ca arsă și slobozi un geamăt scurt. Apoi veni imediat în întâmpinarea degetelor lui Malko.

Se cercetară astfel un timp, stând în picioare, legănându-se ca niște beți. Necunoscuta se înmuia gâfâind sărind în sus de îndată ce îi atingea sânii sau pântecele Când îi atinse sexul întărit, îi declanșă o reacție aproape isterică. Fu cât pe ce să-și rupă unghiile chinuindu-se să-l elibereze ca să-l mângâie. Îl prinse numaidecât între degete, masturbându-l cu atâta furie, încât el fu nevoit să o dea la o parte. O clipă, nu se întâmplă nimic. Ea se debarasă brusc de *abaya* care se făcu o moviliță mică și neagră. Pe dedesubt, avea un pulover roz foarte subțire și un jeans cu broderie. Și-l dădu jos aproape cu furie și rămase într-un chilot din satin negru, dezvelindu-și picioarele foarte albe, bine proporționate. Apoi, tot fără un cuvânt îl luă pe Malko de mână și îl trase spre pat. Se lăsă pe spate cu picioarele desfăcute și îl atrase spre ea. Contactul cu sexul gol o înnebuni. Se agita sub el, frecându-și pântecele de lujerul întărit, gata să-l facă să ejaculeze.

Malko îi scoase puloverul dând la iveală bustiera marca La Perla din care țâșneau sânii imenși cu sfârcurile maronii și întărite. Le atinse, iar necunoscuta se

cutremură, zguduindu-l și pe el din tot corpul. Ea ridică bazinul și își lepădă chiloții cât ai clipi. Malko nici nu apucă să o mângâie. Cu picioarele larg desfăcute, ținând strâns într-o mână membrul, ea și-l introduse în pântece.

Era atât de umedă, încât el se afundă fără greutate, smulgându-i un răcnet prelung. Își depărtă și mai mult picioarele, îndoindu-le ca o broască ca să fie sigură că este pătrunsă de tot. Apoi începu să se frece de el ca o apucată. Cu o mână îl ținea strâns de spate, iar cu cealaltă de ceafă și începu să-l zgârie de fiecare dată când intra mai adânc în pântece. Își lipi gura de a lui Malko precum o ventuză. În tot acest timp, se zvârcolea sub el de parcă ar fi fost pusă pe jăratic.

În câteva minute, Malko fu inundat. Parcă era o furtună tropicală. Ceafa îl ustura înfiorător, iar gura ei îl sufoca. Începu să facă mișcări mult mai violente, excitat de această tornadă sexuală. Dacă nu l-ar fi inundat atât de tare, Malko ar fi terminat de mult. Simțea deja seva urcând din măruntaie și gemu la rândul lui. În câteva clipe, femeia avu un orgasm devastator, însoțit de un mormăit înăbușit de sărutul care nu se mai sfârșea. În momentul în care îi venea și lui să juiseze, necunoscuta se smulse brusc, împingându-l cu o violență de necrezut. Malko se prăbuși lângă ea cu fața în sus. Nu apucă să se dezmeticească bine, căci simți gura partenerei care îl înșfăcă exact în momentul în care sămânța țâșni răspândindu-se înăuntru.

Era o senzație extraordinară. Se goli, dar nu în gură ci direct în gât, urlând la rându-l lui. Necunoscuta îi sorbi și ultima picătură, apoi se ridică, având privirea rătăcită. Sări din pat fără să-i arunce măcar o privire și își luă de jos chilotul și bustiera.

Încă năucit, Malko o văzu cum își pune *abaya,* apoi voalul. După aceea fugi pur și simplu trântind ușa în urma ei. Nici măcar nu știa cum o cheamă… După ce își mai reveni puțin, se ridică din pat. Îl ustura ceafa îngrozitor. Puse mâna și se murdări de sânge. Femeia îi sfâșiase

pielea. Când apa caldă a dușului curse peste el, îi veni să țipe: parcă avea carne vie. Nu putea să-și pună măcar o cravată. Ori dăduse peste o nesătulă, sau nu mai făcuse sex de foarte multă vreme. Cu toate astea, era tânără, sexy și foarte senzuală. Îi părea rău că nu profitase mai mult de bazinul ei, dar nu el făcuse jocul. Dacă multe femei erau ca ea, se întreba cum de reușeau să-și câștige existența numeroasele târfe care au invadat Dubaiul. Așa își păstrase și Touria Zidani postul de asistentă.

*

* *

Touria Zidani îi aruncă o privire complice gorilei postate la intrarea în „La Premiere”, discoteca hotelului *Hyatt.* Aici, femeile nu plăteau cele șaptezeci de drahme intrarea, ci restituiau un procent din câștigurile lor administratorilor indieni ai barului de noapte. Coborî scara, iar muzica o asurzi pe dată. Centrul localului era în întregime ocupat de ringul de dans care semăna perfect cu unul de box. Dar nu dansa nimeni, căci oamenii nu veneau aici pentru dans. Fetele stăteau ascunse în penumbra meselor așezate pe lângă pereți, ori în picioare la bar, amestecate printre viitorii clienți, sau sprijinite cu coatele de balustrada care împrejmuia ringul de dans. Erau de toate națiile: multe venite din Est… câteva libaneze sau marocane și chinezoaicele strânse ciorchine, machiate foarte strident, îmbrăcate cu pantaloni din mătase foarte mulați pe ele agresive și acaparatoare ca niște rechini înfometați cu clienții care erau foarte puțini. La început, exotismul lor a plăcut, apoi au fost prea dure, prea gălăgioase abia articulând câteva cuvinte în engleză. Touria Zidani făcu turul salonului cu capul sus, surâzătoare, ca să arate că ea nu venise să le ia bietelor fete pâinea de la gură. La o masă mai retrasă găsi în fine persoana căutată. Kristova, o moldoveancă mărunțică cu nas acvilin și pielea cu niște pete roșiatice, cu picioare puțin cam groase și cam țâțoasă. Touria o găzduise câteva

săptămâni, iar Kristova îi rămăsese pe vecie recunoscătoare. Se îmbrățișară cu căldură, apoi Touria îi spuse ce voia.

— Așteaptă-mă aici! zise moldoveanca, urc să mă interesez.

Fetele cele mai drăguțe operau la parter, în bar sau în saloanele hotelului. Touria Zidani se duse la bar să-și ia o Coca, dar fu repede agățată de un australian dolofan care era la a șasea sticlă de bere și care îi propuse ca pentru două sute de drahme, să meargă cu el la toaletă *„for* a *quick blowjob”.* Atinsă în amorul propriu, Touria nici nu se sinchisi să-i răspundă și se duse la locul ei.

*

* *

Kristova reveni după o oră și se așeză pe taburetul de alături.

— Am aflat ce mi-ai cerut, strigă ea ca să domine gălăgia. Abdul Zyad este „sponsorul” a vreo douăsprezece fete care îi dau între două și trei mii de dolari pe lună. În acest timp, el le închiriază apartamente într-o clădire care îi aparține, situată pe Al-Khaleej Road, foarte aproape de aici. Ceea ce este foarte practic.

Hyatt decăzuse de tot. Devenind punctul de întâlnire al târfelor din Dubai. Trebuia să se deschidă încă un hotel pe malul celălalt al brațului Creek, în Bur-Dubai, însă acum nu era momentul în plin război cu Irakul.

— Asta e tot? o întrebă Touria.

— Nu. Are o fată cu care se culcă regulat. O oarecare Ilona, din Volgograd. Este o blondă foarte înaltă cu gură de ușuratică. Este mult mai dură decât o chinezoaică. Locuiește undeva prin apropiere, dar nu știu unde. Se pare că lucrează mai mult la *Sheraton* sau la *Marriott* și la *Méridien.* La ora asta, dacă nu e cu vreun client, trebuie să fie acolo. Poți să-i spui că vii din partea mea.

— Mulțumesc, zise marocana în timp ce îi dădu două bancnote de o sută de drahme. Uite, pentru că ți-am răpit

din timp.

Se îmbrățișară, iar Touria Zidani urcă scara ca să ajungă la parter. În timpul nopții, coridoarele hotelului erau și mai sinistre. Se hotărî să înceapă cu *Sheraton,* care era cel mai aproape.

*

* *

Puțin descurajată. Touria Zidani își gară Toyota în parchingul de la *Méridien.* Le întrebase pe fetele de la *Sheraton* și de la *Marriott,* dar nimeni nu o văzuse pe Ilona. Chiar refuzase în mod eroic la *Marriott* oferta mai degrabă cinstită a unui cetățean din Oman: cinci sute de dolari pentru o noapte, inclusiv puțină sodomie. Erau înnebuniți după marocane cu care puteau să schimbe cuvinte obscene în arabă. Însă Touria știa ce-i datora CIA. Își spuse că trebuia să-l facă pe agentul ei cu ochi aurii să înțeleagă că pentru el o făcea *„on the house*"[18]. Era o metodă potrivită, care nu avea urmări.

Méridien, care se afla chiar vizavi de aeroport, era plin de obicei. Însă, în seara asta, holul era pustiu. Avea să se ducă la barul din dreapta, puțin mai înălțat, unde se găseau vreo doisprezece clienți, printre care europeni, trei musulmani, la mese diferite și patru fete. Una dintre ele, o blondă, cu părul lung, cu pometii proeminenți și cu buza inferioară lăsată, stătea singură la o masă și părea îmbufnată. Când intră Touria, ea se ridică de la masă și se duse la toaletă, arătându-și șoldurile extraordinare, strânse într-un pantalon din satin grej. Touria rămase cu gura căscată. Cu un asemenea posterior, putea să facă avere. Fugi ca s-o ajungă din urmă și o strigă încetișor

— Ilona.

Blonda se întoarse imediat și o cântări din priviri. Într-o fracțiune de secundă o catalogă pe Touria, deși era îmbrăcată decent.

— Te cunosc de undeva? zise în engleză, dar pe un ton

[18] *Gratis*

agresiv.

Touria îi adresă un zâmbet fermecător.

— Kristova, moldoveanca mărunțică, mi-a pomenit de tine.

Ilona se mai destinse puțin, dar era vigilentă.

— Ce dorești?

Marocana își făcuse un plan ca s-o determine să colaboreze, dar simți imediat că nu va ține. Fata asta era dură precum oțelul. O privea cu răceală ca pe o insectă. Trebuia să pună în aplicare planul B…

— Am un client care vrea să meargă cu tine, începu ea.

— Să vină, zise pur și simplu rusoaica, sunt aici până la unsprezece. Aștept un saudit.

— Nu poate în seara asta, se bâlbâi marocana.

— Ei bine, atunci mâine. Voi fi la *Marriott.*

Touria Zidani își făcu curaj.

— Ascultă, este un tip important, nu vrea să alerge din hotel în hotel ca să caute o fată. Poți să-mi dai numărul de mobil? Te va suna el.

— Nu-mi place să lucrez cu oameni pe care nu i-am văzut niciodată, zise Ilona neîncrezătoare.

Îi cam mirosea a mafie rusească. În Dubai, lucra fără „pește”, căci îi plătea destul lui Abdul Zyad. Putoarea asta putea să fi venit trimisă de vreunul dintre numeroșii derbedei care își făceau veacul prin Emirat între două traficuri. Renunță să se mai ducă la toaletă și o împinse pe Touria spre masa ei, cu un zâmbet de comandă.

— Vino să-mi explici mai pe îndelete. Cine e tipul? De unde vine? Și de unde mă știe?

Touria se așeză în fața ei. Îi tremurau picioarele și nu mai putea gândi. Nu se așteptase la o asemenea primire.

*

* *

Ilona era nervoasă. Clientul saudit tocmai sosise și îi făcea semne disperate de la masa vecină. Îi zise Touriei Zidani:

— *Harașo.* Uite numărul meu. Spune-i tipului să mă sune. Cum îl cheamă?

— Malko, spuse marocana. Malko Linge. Cred că e austriac.

Moldovencei puțin îi păsa ce nație era. Îi dădu Touriei o carte de vizită cu numărul de mobil: 050 550 9816, se ridică arborând zâmbetul ei cel mai provocator și o urmări cu privirea pe Touria care pleca. Nu-i plăcea deloc povestea asta care îi mirosea a „racket". Așa că îi va povesti „sponsorului" căruia îi dădea destui bani ca s-o apere la nevoie.

*

* *

În parchingul de la American Hospital era o zăpușeală îngrozitoare. În ciuda acoperișului special construit ca să-l apere de căldură, iar Malko dăduse drumul la aerul condiționat din mașină. Clădirea din piatră albă cu două etaje se găsea în cartierul Zaabeel, la intersecția străzilor 16 cu 26, în Dubai Vest, o zonă în care s-a construit foarte puțin. De un sfert de oră, angajații, bărbați și femei, în ținută roșu închis cu alb, veneau să-și ia mașinile. O zări în sfârșit pe Touria, îmbrăcată în aceeași uniformă, care se grăbea să se suie în mașină. Se vedea că nu era în apele ei.

— Mi-a fost teamă să vă dau întâlnire aici, zise ea. Dacă mă văd cu dumneavoastră, se pot gândi la altceva.

— Ați mai aflat ceva? o întrebă Malko, nepăsător la starea ei.

— Da, da, răspunse ea. Am putea să ne întâlnim un pic mai târziu? Trebuie să mai rămân.

— Unde?

— Știți unde este *Jumeira Beach Hotel?* Pe plajă, în cartierul Jumeira.

— Îl găsesc eu.

— La opt și jumătate, în galerie, în dreapta recepției, precizează Touria.

Malko o văzu alergând spre spital. Ar fi trebuit să-i ceară

o alifie pentru zgârieturile de pe ceafă. Nu avea cum s-o uite pe necunoscuta în *hijab* pe care probabil n-o va mai vedea niciodată. O luă spre nord, pe Khaled-lbn-AI-Waleed Road, marea arteră din Bur-Dubai, căreia i se mai spunea și Computer Street, în prima jumătate, și Bank Street, în a doua. Voia să ajungă în Jumeira ca să găsească hotelul unde avea întâlnire, căci cartierele Jumeira I, II și III se întindeau pe mai bine de cincisprezece kilometri în lungul coastei. Această goană după aur începea destul de greoi după gustul lui Malko și nici nu era sigur că metoda folosită era cea bună. Din păcate, castelul din Liezen era un sac fără fund și în ciuda primei substanțiale obținute în urma aventurii irakiene, mai avea încă nevoie să dea bani grei antreprenorilor săi, adevărate păsări de pradă.

Ca să nu mai vorbească despre Alexandra, care nu putea să trăiască decât în lux. Numai pe lenjeria intimă cheltuia într-un an cât ai îmbrăca un sat întreg din cap până-n picioare. De fiecare dată când se ducea la Viena pentru un *shopping spree* demențial, pe el îl lua cu sudori reci pe șira spinării. Mai cu seamă că acum avea tendința să confunde euro cu șilingii austrieci.. Cât despre șampanie era în stare să cumpere o sticlă întreagă de Taittinger, ca să bea câteva guri, apoi cerea să se arunce sticla.

Jumeira Beach Hotel se vedea din depărtare, cu arhitectura lui ciudată în formă de pânză. Malko se duse să-l exploreze. Holul era plin de nemți roșcovani. Apa mării avea treizeci de grade, existau zece restaurante, bijuterii din belșug, iar turiștii nu-și mai reveneau. Malko făcu rapid un tur și plecă, întrebându-se dacă Touria Zidani avea să-i spună lucruri interesante.

*

* *

Touria Zidani își pusese ținuta de luptă. Machiată, pulover negru la baza gâtului, dar foarte mulat, pieptul înălțat cu un Wonderbra negru și veșnicii pantaloni negri care păreau cusuți direct pe ea. Când îl abordă pe Malko,

își reluase privirea de târfă, supusă și provocatoare totodată.

— Am întârziat? îl întrebă ea.

Malko, care era mort de foame, o asigură că nu.

— Am zărit un restaurant la ultimul etaj, spuse el. Unul argentinian. Vă convine?

— De minune! zise Touria în extaz.

Străbătură din nou holul, unde câteva târfe își ocupaseră locurile strategice. În lift, nemții rămași încă în maiouri o sorbeau din ochi pe marocană, invidiindu-i vădit pe Malko. În restaurantul *La Parilla,* aflat la etajul douăzeci, priveliștea era minunată: în stânga marea, iar în dreapta întinderea de nisip. El comandă un Defender „Success” pentru Touria și o Stolicinaya pentru el. Marocana părea mai liniștită decât la spital, dar își scoase imediat un pachet de țigări din buzunar, iar Malko să grăbi să-i aprindă una. Touria suflă fumul afară și zise:

— Am găsit-o pe amanta lui Abdul Zyad! O cheamă Ilona. Este o rusoaică superbă.

După ce comandară, ea îi povesti în amănunt cum decursese întrevederea cu rusoaica și îi dădu cartea de vizită.

— Puteți să o sunați.

Malko verifică numărul: era cel ascultat de agenții NSA, în urma apelului din perimetrul locuinței lui Abdul Zyad în noaptea în care acesta fusese sunat din Pakistan. În fine, lucrurile începeau să se miște, iar el putea s-o sune pe rusoaică fără să trezească suspiciuni. Dar nu era mulțumit pe deplin. Acest lucru îl obliga să se arate, iar Ilona nu era probabil o persoană de încredere. Cum să afle de la ea numărul de mobil al lui Abdul Zyad fără să trezească bănuieli?

— Sunteți mulțumit? îl întrebă Touria puțin întristată

— Aș fi preferat să rămân anonim, mărturisi Malko.

Marocana lăsă capul în pământ.

— Fata asta este extrem de dură. Mi-a pus o grămadă de

întrebări și n-am îndrăznit să-i pomenesc de Abdul Zyad.

Începură să mănânce friptura care parcă era adusă din Noua Zeelandă. Judecând după consistență, trebuie să fi fost adusă pe jos. Touria nu bău deloc vin, dar întrebă cu jenă dacă mai poate cere o cupă cu șampanie. Șeful de sală aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs din 1995, foarte parfumată. Era totuși un local bun. Malko privi oamenii din jur. Erau înconjurați de atâția teutoni roșii ca racul, încât nici nu era nevoie de lumină. Desertul era greu și lipsit de gust, însă Touria nu se mai sătura de șampanie. Era deja la al treilea pahar. Când coborâră, ea se lipi o clipă de el în lift, aruncându-i o privire edificatoare.

— Am putea să mai bem ceva la mine, sugeră ea. Este un apartament mic, dar am tot ce mi trebuie.

Uneori treburile nu se amestecă. Malko o refuză politicos. Se despărțiră în parcare cu o scurtă strângere de mână și fiecare se sui în mașina lui. Ca să ajungi la Dubai era un singur drum și se angajară pe acesta unul în spatele celuilalt. După ce parcurseră câțiva kilometri. Touria semnalizează și se opri în fața unui mic imobil situat pe Al-Jumeira Road. Malko o depăși, îi făcu semn cu farurile și merse mai departe. Aruncă din obișnuință o privire în oglinda retrovizoare și i se urcă subit sângele în cap.

Din întuneric apărură doi bărbați și o înconjurară pe Touria care cobora din mașină. Unul dintre ei era o namilă de om, depășind doi metri înălțime, iar veșmântul alb îl făcea să pară și mai lungan. Cel de-ai doilea, de talie normală, o cuprinse pe Touria pe la spate. Malko îl văzu pe vlăjgan scoțând din robă un cuțit imens și îl împlântă în burta marocanei de câteva ori. Îngrozit, Malko strivi frâna și trecu în marșarier.

Capitolul V

Malko asistă neputincios la asasinarea Touriei Zidani. Vlăjganul o lovi de nenumărate ori până când fata se prăbuși la picioarele complicelui acestuia. Concentrându-se asupra oribilei lor îndeletniciri, cei doi bărbați nu păreau să-i dea atenție mașinii care venea spre ei cu spatele. Malko se afla încă la mare distanță de ei. Vlăjganul se aplecă cu cuțitul în mână și spintecă gâtul tinerei cu un gest scurt apoi fugiră amândoi pe aleea perpendiculară pe Jumeira Road. Dispăruseră deja când Malko ajunse lângă cadavru. Sări din mașină și veni în goană spre fată. Un felinar de vizavi lumina ca în plină zi.

Touria Zidani zăcea pe spate, cu o rană oribilă la gât, iar burta avea nenumărate tăieturi de cuțit. Sângele curgea șuvoi din plăgi. Nu mai avea rost să se aplece, căci nu avea cum să mai supraviețuiască. Totul se petrecuse în mai puțin de un minut. Reținându-și greața, Malko se ridică în picioare, străduindu-se să înțeleagă rostul acestei agresiuni sălbatice. Acum îi părea rău că nu acceptase invitația marocanei. Ar fi apărat-o, sau ar fi murit amândoi…

Pe aleea unde fugiseră asasinii apărură două luminițe roșii, cam la o sută de metri de intersecție. Auzi un motor și distinse o mașină care se îndepărta. Se urcă imediat la volan, stinse farurile și porni în urmărirea vehiculului ucigașilor. Era destulă lumină ca să vadă să conducă și aprinse farurile după câteva minute, aflându-se la o distanță apreciabilă de mașina pe care o urmărea. Aceasta se îndrepta spre sud și ajunseră curând la o arteră mai largă, intens circulată. Era Al-Ahid Road. Reuși să se apropie și recunoscu o mașinuță japoneză, cum întâlneai cu miile în Dubai. Dar ceva îl frapă numaidecât: numărul verde al Emiratului Sharjah. De altfel, după zece minute,

mașinuța trecu podul Al-Gahroub, îndreptându-se apoi spre Al-Jhihad Road, merse pe lângă aeroport și o luă spre Sharjah. Traficul era destul de intens, așa că Malko nu risca să fie observat, mai cu seamă că cei urmăriți rulau cu viteză moderată.

Sharjah se afla la vreo douăzeci de kilometri la est de Dubai, dincolo de o regiune deșertică, unde nu se construise încă nimic. Era o federație unde vânzarea alcoolului era interzisă, la fel de săracă precum celelalte și finanțată discret de Arabia Saudită.

Malko pregetă să-l sune de pe mobil pe Richard Manson care, la rândul lui, ar fi anunțat poliția locală. Însă acest lucru nu o aducea la viață pe Touria Zidani și risca să nu ajungă nicăieri. Dacă nu s-ar fi întors, uciderea marocanei ar fi rămas o enigmă. Dintr-odată, teoria lui Richard Manson căpăta consistență. Când exista o crimă, însemna că nu era comisă degeaba... În mod cert, „Alpha Zoulou" deranja cumva rețeaua Al-Qaida. Se concentră asupra urmăririi, neîndrăznind să se apropie prea mult ca să nu-i fie reperat numărul de înmatriculare. Spre deosebire de Dubai, noaptea, Sharjah era pustiu. Mergeau pe un mare bulevard ce străbătea minusculul emirat dintr-o parte în cealaltă. Fiindcă toate magazinele erau închise, trecea puțină lume.

Deodată, Malko văzu lumina de semnalizare din dreapta vehiculului aprinzându-se. Mașina ucigașilor viră la dreapta, după un panou pe care scria „Industrial Zone". Malko se luă după ei și ajunse pe un drum sinistru, mărginit de magazine închise, de depozite sau de garaje pentru camioane. Nu era nicio casă particulară, niciun restaurant și mai ales, nici țipenie de om. Luă piciorul de pe pedala de accelerație. Bulevardul se afunda direct în deșert, iar la fiecare kilometru se intersecta cu câte un drum lateral. Lăsă o distanță mai mare. Dar nu-și lua ochii de la farurile din spate. Merseră astfel câțiva kilometri până în zona industrială numărul unsprezece. În stânga

era deșertul presărat cu stâlpi de înaltă tensiune.

Farurile dispărură. Malko acceleră, neluându-și ochii de la locul pe unde o luase mașina. Și acesta era un bulevard foarte larg și pustiu. Se angajă pe el și zări undeva în dreapta un drum neasfaltat și mai înainte, stopurile aprinse ale vehiculului. Acesta se oprise lângă un zid. Malko străbătu intersecția și se opri puțin mai departe de raza lor vizuală. Stinse farurile și se întoarse pe jos.

Chiar atunci trecu pe lângă el mașina care pleca de unde venise. Nu avu timp să-l vadă pe șofer, dar zări numărul de înmatriculare: 763456 Sharjah. Nu avea cum să o urmărească prea mult în acest pustiu. Apoi zări o imensă siluetă albă, stând nemișcată lângă zid și îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că îl avea în fața ochilor pe asasinul Touriei Zidani. Bărbatul vorbea la telefon dintr-una din cele patru cabine aflate lângă zid. Discuția nu dură mult. Ieși din cabină și se îndreptă cu pași grăbiți către o poartă alăturată pe unde dispăru imediat din ochii lui Malko.

Acesta așteptă câteva minute, apoi se apropie de zid. Merse pe lângă el până la poartă și auzi voci în partea cealaltă. Ciuli urechile și recunoscu dialectul dari. Aruncă o privire și văzu vreo doisprezece oameni stând pe sol în jurul unui foc, discutând și trăgând din narghilea, după obiceiul afgan. Bărbatul în alb dispăruse. Mai în spate, Malko zări o clădire imensă cu două etaje care semăna cu o *madrasa*: și minaretul unei moschei mai mici care se distingea în noapte. Ciudat loc de cult, în acest colț uitat de lume, la marginea zonei industriale atât de sinistre.

Malko se duse la mașină și se îndreptă spre Dubai, lăsându-l pe Richard Manson să doarmă liniștit. La ce bun să-l trezească? Cu siguranță că telefoanele erau ascultate. În loc să se întoarcă la *Intercontinental,* se duse de curiozitate în Jumeira. Nici nu trebui să ajungă la locuința Touriei Zidani, căci girofarurile mașinilor de poliție luminau locul unde fusese ucisă. Cineva chemase poliția.

Trecu pe acolo fără să se oprească, iar apoi se duse la hotel. Din păcate pentru Touria Zidani, Richard Manson avusese dreptate. Îndată ce l-au lezat pe Abdul Zyad, reacția acestuia a fost promptă și feroce. Asta o implica și pe Ilona, prostituata rusoaică, care a devenit de acum înainte prioritatea lui Malko. Oare ce greșeală a făcut Touria Zidani, de au condamnat-o la moarte?

*

* *

Richard Manson se întoarse către Malko arătându-și mulțumirea:

— Ați nimerit-o, fiindcă ați urmărit mașina aceea, v-a dus într-un loc pe care noi l-am descoperit de multă vreme: moscheea Amer-bin-Fouhairah. Cuprinde o școală coranică și adăposturi pentru oamenii care se află în trecere. Este ținută de niște tablighis. Acolo s-a rugat Marwan Al-Shani, unul dintre kamikaze de la 11 septembrie, originar dintr-un trib din regiunea Ras al-Khaima, situată în sud-estul Emiratelor, chiar la granița cu Omanul. Autoritățile de aici ne-au asigurat că nu a făcut nimic rău. Dar dumneavoastră ne-ați demonstrat contrarul… Faptul că ați auzit vorbindu-se dari este foarte interesant. Nimeni nu mi-a semnalat prezența afganilor.

— Ați aflat ceva despre mașină?

— Încă nu. Am transmis numărul de înmatriculare corespondentului nostru din CID[19], pretextând că a avut un mic accident cu o furgonetă a consulatului.

— Ce știți despre asasinul Touriei Zidani?

— Avem ca element doar statura ieșită din comun, observă Richard Manson. Dar nu-i destul.

În birou se lăsă din nou tăcerea.

— Personajul principal este Abdul Zyad, reluă Malko. Este suspectat că are vreo legătură cu Al-Qaida?

— Așa bănuim, dar nu știm precis. Este unul dintre pionii traficului cu aur din Dubai și un musulman

[19] *Criminal Investigation Department.*

practicant, deși nu este catalogat drept integrist. Faptul că anumiți oameni care au legătură cu această moschee au asasinat pe cineva care s-a interesat de ei ne confirmă bănuielile. Dacă Al-Qaida îl protejează pe Abdul Zyad, înseamnă că joacă un rol important în transferul de aur.

— Cred că e ceva mai mult decât atât, zise Malko. Nu ucizi pe cineva pentru câteva kilograme de aur. Aziz Ghailani era doar o picătură într-un pahar plin. Așadar, nu putem presupune că aurul transferat deja din Pakistan și din Afganistan mai este încă în Dubai, altminteri nu ar risca atât ca să-l protejeze pe Abdul Zyad.

— Aveți dreptate, recunoscu Richard Manson. Nu are niciun rost să vă spun că ar fi extraordinar dacă am reuși să găsim aurul, capitalul rețelei Al-Qaida. Dar eu nu văd de ce l-ar ascunde aici, fiindcă nu este locul cel mai sigur.

— Nu știm încă totul, observă Malko, și dacă nu l-ați fi arestat pe „Al-Mouk”, nu ați fi aflat nimic. În ultimele luni, au intrat sute de kilograme de aur și nu ați observat nimic.

CIA nu mai era ce a fost odinioară. Americanul plecă bărbia în piept. Lui Malko îi stătea o întrebare pe limbă:

— Vreți s-o „tamponez” pe Ilona?

Richard Manson își aprinse o țigară, apoi răspunse:

— Nu cred că avem de ales, spuse el. Nu ne putem atinge de Abdul Zyad, decât dacă aducem probe incontestabile celor din CID aflați în Dubai. Pentru moment, singurul mod de a ajunge la el pe care îl cunoaștem este fata asta care în mod clar se teme sau îi este complice. O demonstrează însăși crima informatoarei noastre. La drept vorbind, nu prea văd cum o s-o abordați, decât dacă îi dați o grămadă de bani ca să trădeze…

— Proastă să fie ca să refuze, observă Malko A văzut ce a pățit Touria Zidani. Cred că a plecat deja din Emirate. Sau se ascunde. Cred că trebuie să încercăm ceva mai complicat. Cred că Ilona are numărul lui Abdul Zyad, căci l-a anunțat foarte repede despre întâlnirea cu Touria Zidani. Dacă am putea să-i controlăm mobilul, l-am găsi în

memorie.

— Bingo! exclamă Richard Manson. Vă meritați reputația. Dar cum să intrăm în memorie?

— Totul depinde de ce i-a spus Touria despre mine, răspunse Malko. Pot să încerc să pretind că sunt un client ca să intru în legătură cu ea. După aceea, *inch'Allah!* Presupun că este imposibil să obțin cooperarea Emiratelor. Ele ne-ar putea da aceste informații în cinci minute.

— Nu se poate, confirmă americanul.

— Dacă am putea ghici motivul prezenței aurului aici, am face un progres imens, oftă Malko.

— Dacă se mai află încă aici… îl temperă americanul. Cred că de acum înainte avem toate mijloacele să facem presiuni asupra rețelei Al-Qaida. Doar un singur om ne poate ajuta Abdul Zyad. Trebuie să-l atragem de partea noastră.

— Nu va fi o treabă ușoară.

— Și cu foarte multe riscuri, observă Richard Manson. Nu vă pot lăsa fără protecție. O să-i chem pe Chris Jones și Milton Brabeck, „doicile" dumneavoastră obișnuite. Pot ajunge aici în patruzeci și opt de ore.

— Nu prea cred că vor să vină pe aceste meleaguri, observă Malko. Ar putea fi o soluție. Până atunci, vă întreb dacă aveți o armă și pentru mine? Dacă aș fi avut una aseară, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

— Firește.

Richard Manson se duse la birou și scoase din sertar un pistol automat cu forme pătrate: un Glock cu calibrul de douăzeci și opt de centimetri, cu șaisprezece focuri, foarte ușor grație aliajului cu carbon.

— L-am primit eu, dar vi-l împrumut cu plăcere, zise americanul. Ne vedem mâine, sper să am noutăți din Sharjah.

Lui Malko îi veni brusc o idee:

— Ați putea cere la poliție numerele de telefon din cabinele care se găsesc lângă moschee?

— Da, însă risc să-i alarmez. Mai bine cumpărați-vă o cartelă și sunați pe mobilul dumneavoastră din aceste cabine și veți avea numărul afișat.

— Excelentă idee! zise Malko.

— Aș trimite pe cineva de aici, dar nu am niciun om mai șmecher și mai discret.

Se pare că CIA ducea lipsă de personal în Dubai. Când coborî de la etajul douăzeci și unu al clădirii World Trade Center, Malko era hotărât să adune destule dovezi ca să-l termine pe Abdul Zyad. Cu toate că indianul nu se va lăsa ușor și era foarte bine păzit… Mercedesul se transformase într-un cuptor încins de soarele arzător. Când se pierdu în traficul de pe Cheikh-Zayed Road, începu să se gândească la modalitatea de a o aborda pe Ilona. Când ajunse la hotel, formă numărul prostituatei, dar fu dezamăgit. Era pe mesageria vocală, în arabă, în engleză și în rusă care cerea să lase numărul. Zise că suna din partea Touriei și că va reveni. Până atunci, va controla toate hotelurile din Dubai ca să o întâlnească personal.

*

* *

Abdul Zyad îl asculta distrat pe interlocutorul său. Un bijutier din Singapore care cerea niște marje mai importante neluându-și privirea de pe cadranul ceasului Breitling „Bentley Motors”. Ca să-l impresioneze, îl reținu ca să-i ofere un Taittinger Comtes de Champagne, însă, în ciuda fastului afișat, era ferm hotărât să nu cedeze în niciun fel. De când primise telefonul de la Ilona care îl anunțase că mafia rusă voia să-l jecmănească, lucrurile se cam precipitaseră. Prudent cum era, îi dăduse întâlnire rusoaicei în imensul și anonimul *Marriott* ca să-i povestească ce se întâmplase, iar el înțelesese imediat: nu pe ea o voiau, ci pe el…

Nu fusese pentru pedepsirea lui Aziz Ghailani, nu din bunătate, ci fiindcă acest gen de conflict îi punea în gardă pe adversarii săi. Pentru că americanii nu au putut să-l

urmărească, era suficient să nu-l mai folosească. Aurul adus de Ghailani fusese topit și transformat în lingouri. Opt kilograme care îi fuseseră aduse pe urmă. L-a însărcinat pe unul dintre adjuncții lui de încredere să-l schimbe apoi în diferite birouri de schimb cu lingouri emise de Australia, de Africa de Sud sau de Credit Suisse. Nu costa decât douăzeci și cinci de cenți americani uncia. Nimica toată. Însă, după aceea, acestor lingouri, chiar și numerotate, li se pierdea urma și erau mult mai discrete.

Noile lingouri au fost preluate de o ramură a rețelei Al-Qaida din Sharjah. Venise un curier să le ia de la locuința lui. Iar Abdul Zyad nu știa unde se află. Nefiind niciodată curios, cel care le lua ținea o casă de schimb în cartierul Al-Sabkha și practica de mult timp *hawala* în folosul membrilor Al-Qaida. Totul mergea ca pe roate.

Abdul Zyad știa că se pregătea o operațiune importantă. De săptămâni întregi, vedea venind în Dubai încărcături de aur care dispăreau imediat. Arestarea lui „Al-Mouk” dădea apă la moară conducătorilor rețelei Al-Qaida. ISI, sub presiunea celor din FBI și din CIA, începea să-și trădeze vechii prieteni. Era foarte trist. Abdul Zyad, care își dădea toată silința în aceste operațiuni, nu câștiga absolut nimic. Dar se simțea rău să ia de la Al-Qaida un sfanț care contribuia la lupta împotriva necredincioșilor. Când șeicul Ussama Bin Laden a fost spitalizat în Dubai, i-a făcut într-o seară o vizită discretă în camera lui, doar ca să-l asigure de profundul respect și de devotament. Bin Laden i-a mulțumit. Părea slăbit și obosit, însă în privire ardea aceeași flacără. Abdul Zyad îi oferise un mic breloc cu un scurt verset din Coran gravat pe o foiță din aur. Era un cadou foarte modest.

Când a ordonat uciderea Touriei Zidani, acționase astfel ca să-i descurajeze pe cei care se interesau de persoana lui, care nu puteau fi decât americanii ce anchetau moartea lui Aziz Ghailani. Dar spera ca acest lucru să fie de ajuns. Oaspetele lui din Singapore își expunea în

continuare cererile. Plictisit Abdul Zyad îi făcu unele mici concesii, apoi îl expedie și îi ceru secretarei indiene, dar de religie musulmană, un ceai. Nu dispunea de prea mult timp între două întrevederi și deschise televizorul pe postul Al-Jazira. Imaginile cu războiul din Irak se succedară pe ecran și îl nemulțumiră. Sânge și iar sânge, femei, copii, case strivite sub bombe și tancurile coaliției care străbăteau victorioase deșertul, distrugând totul în calea lor. Ceaiul i se păru dintr-odată amar. Îl disprețuia pe Saddam Hussein, care era necredincios și corupt, dar deplângea poporul irakian și se ruga în fiecare zi pentru instalarea unui stat islamic în locul tiranului care să-i alunge pe necredincioși.

Mobilul începu să vibreze în buzunarul veșmântului alb și îl deschise. Apăru pe ecran numărul Ilonei. Nu mai vorbise cu ea de când îl prevenise. Răspunse.

— *Kifak?*[20] întrebă el pe un ton degajat.

— Ați văzut ce au făcut? zise rusoaica vădit îngrozită. Ce s-a întâmplat?

Abdul Zyad ghici imediat unde voia să ajungă. Ilona credea ca Touria fusese victima mafiei ruse și că ea va urma. Vestea asasinatului era prezentată pe larg în ediția de dimineață a cotidianului *Khaleej Time,* atribuită mafiei indiene. Abdul Zyad se strădui câteva minute ca să o liniștească:

— Nu te teme, s-au răzbunat pe ea fiindcă nu pot să facă nimic împotriva mea. Am anunțat pe cine trebuie că te afli sub protecția mea.

Chiar dacă poliția intercepta această convorbire, nu reprezenta un pericol. Ilona tăcu o clipă, apoi zise ceva care îl îngheță pe Abdul Zyad:

— Am primit un apel de la un necunoscut, începu ea. M-a sunat din partea Touriei. Mi-e frică.

---

[20] *Ce faci ?*

Capitolul VI

Abdul Zyad simți imediat un ghem în stomac. Eliminarea Touriei Zidani nu fusese de ajuns Americanii nu vor renunța nici în ruptul capului, căci nu putea fi vorba decât despre ei. Firește că nimic nu-l putea lega de asasinatul Touriei Zydani, în afară de Ilona. Se văzu imediat alunecând pe un tobogan al morții. Muncise ca un rob toată viața ca să ajungă aici. Îi mulțumea în fiecare zi lui Dumnezeu că l-a ajutat și nu voia să piardă tot ce a reușit să înfăptuiască până acum. Ca într-o străfulgerare își dădu seama de capcana în care fusese împins involuntar de prietenii lui din Al-Qaida. Firește că putea s-o elimine și pe Ilona la fel de ușor ca pe Touria Zidani, însă de data asta era mult mai periculos, căci probabil adversarii lui o supravegheau.

Dacă nu acționa în niciun fel, sabia lui Damocles îi va atârna mereu deasupra capului. Ilona nu era la curent cu dedesubturile acestei povești și putea să comită o gafă. Se gândi la câteva soluții și ajunse la concluzia că cel mai bun lucru era s-o ducă cât mai departe de Dubai.

— Ce-am făcut? îl întrebă Ilona neliniștită, surprinsă de tăcerea lui.

Abdul Zyad se strădui să-și păstreze tonul vesel.

— Cred că îți faci griji degeaba, o asigură el. Probabil că e vreun client oarecare. Sună-l. Dacă simți ceva nelalocul lui, mă anunți. Apropo, aș dori să-mi faci un serviciu. Poți să pleci undeva în locul meu?

— Unde? îl întrebă Ilona mirată.

— La Karachi. Te duci și vii. Trebuie să recuperez ceva de acolo și am nevoie de cineva de încredere. Vino diseară să discutăm.

— Diseară nu pot, zise rusoaica, am un client care m-a plătit pentru cină și pentru noaptea asta. Mâine e bine?

— Mâine, *inch'Allah!* acceptă Abdul Zyad. Dar nu prea târziu, cam pe la nouă.

Închise telefonul mobil. Se gândise la insula Kish, dar iranienii nu știau de glumă. La Karachi, Ilona va dispărea fără urmă, iar el își va găsi în sfârșit liniștea. Cât despre transferul aurului rețelei Al-Qaida, nu se va mai amesteca niciodată.

*

* *

Malko aruncă o privire prin barul de la etajul zece al hotelului *Intercontinental,* prima etapă a cercetărilor lui. Ferestrele mari aveau vedere direct în Creek. O cântăreață filipineză își vărsa plămânii pe o scenă pentru o mână de expatriați care aruncau ocheade celor câteva târfe așezate discret mai în spate. Nu zări pe niciuna care să semene cu Ilona. Se duse la *Sheraton,* cel mai apropiat, aflat puțin mai sus pe Creek. O oră mai târziu, ajunse și la barul hotelului *Hyatt,* după ce nu a rezolvat nimic nici la *Sheraton* și nici la *Marriott.* Văzuse zeci de târfe, dar niciuna nu era Ilona. Când îi aduse votca, barmanul filipinez îi adresă un zâmbet complice și îi șopti:

— *If you are looking for girls, go to the discotheque*!

După ce își bău Stolicinaya, Malko își spuse că, dacă tot se afla aici, ar fi bine să-și încerce norocul.

După ce plăti șaptezeci de drahme, se crezu la *Night-Flight* din Moscova. Zeci de fete așteptau fie în mici grupuri fie singure. Imediat ce intră în discotecă, una dintre chinezoaice cu un piept prea mare ca să fie natural, se proțăpi în fața lui și îi băgă sub nas o brichetă Zippo, gravată cu un slogan explicit: *All you need is love*[21]*.* Cu acest truc nu mai trebuia să știi engleza..

Ignorând invitația, ochi o fată care ședea pe un taburet, într-un colț, tunsă scurt și cu trăsături slave. Se apropie și o abordă în rusă:

— *Dobrevece,* spuse el zâmbind, aș putea să vă ofer ceva

[21] *Ai nevoie doar de dragoste.*

de băut?

Fata îi aruncă imediat o privire umedă, exaltând de fericire.

— Firește! Dar de ce numai una? În seara asta nu am ce face.

Malko nu vru să-și piardă timpul. Scoase două bancnote de o sută de drahme din buzunar și le puse fetei în față.

— Caut o fată, începu el. Rusoaică la fel ca tine. O cheamă Ilona. O blondă înaltă din Volgograd.

Tânăra îl privi bănuitoare.

— Cine ești? Nu te-am mai văzut pe-aici. Pentru cine lucrezi?

Era clar că-l lua drept un mafiot.

— Pentru nimeni, răspunse Malko, și nu sunt rus. Lucrez în domeniul petrolului și locuiesc în Abu Dhabi. Stau aici o singură noapte și vreau să mă culc cu Ilona. O cunoști?

— Am văzut-o, recunoscu ea cam mâhnită. Vine rar pe aici. Se duce mai mult la restaurantul franțuzesc de la *Méridien.* Este acolo aproape în fiecare seară.

*

* *

Restaurantul franțuzesc de la *Méridien,* era plin de lume, deși prețurile te înnebuneau pur și simplu. În plus, era localul cel mai șic din Dubai. Malko aruncă o privire prin salonul exagerat de ornamentat și simți cum pulsul o ia razna. La o masă lângă bar, stătea un „localnic” în *keffieh* alb cu o blondă pe care n-o vedea decât din spate, iar între ei trona o frapieră cu șampanie în care se răcea o sticlă de Taittinger. Părul fetei cădea în valuri pe umeri și era îmbrăcată cu o rochie de un albastru electric. Malko se așeză la bar și comandă o votcă. După câteva minute, blonda întoarse capul, iar el îi zări pomeții înalți, gura cărnoasă și ochii cenușii, cu o expresie de siguranță. Putea să fie Ilona.

Fiindcă mesenii se aflau la desert, Malko se hotărî să aștepte. Avu răgazul să mai bea o votcă până să se ridice

de la masă. Bărbatul ieși primul, iar el coborî de pe taburet și se pomeni nas în nas cu Ilona. Aceasta îl măsură rapid și vădit interesată. Îi adresă un zâmbet discret, dar de milioane. Malko o întrebă în engleză în șoaptă:

— Sunteți Ilona?

Fata se uită la el cu surprindere.

— Da. De ce?

— Am putea să petrecem puțin timp împreună.

— Nu acum, suflă ea. Mâine.

— Unde?

— Aici. La ora opt.

Fugise deja, fără să-l întrebe măcar de unde știa cum o cheamă, iar el îi admiră curbura șoldurilor. Ea se urcă în lift însoțită de client. Lui Malko îi pieri subit foamea și se gândi imediat la cele patru telefoane de la moscheea din Sharjah.

— Unde se găsesc cartele telefonice? îl întrebă el pe portar.

— Am și eu, domnule. Costă treizeci de drahme.

Malko se sui în mașină și se îndreptă spre Sharjah. După o jumătate de oră, ajungea în zona industrială unde găsi cu ușurință moscheea Amer-bin-Fouhairah. Opri puțin mai departe și veni pe jos. Curtea era pustie. Scoate totuși din curea Glockul pe care i-l împrumutase Richard Manson și introduse un glonț pe țeavă. Îl vedea în minte pe vlăjganul de arab înjunghiind-o pe Touria Zidani. Acești oameni nu erau niște blajini.

Intră într-o cabină, introduse cartela și formă numărul mobilului său. După câteva secunde, ecranul se aprinse și citi numărul acestui telefon: 06 534 3529. Îl notă și făcu același lucru cu celelalte trei telefoane. Unul dintre ele nu funcționa, dar obținuse trei numere. În școala coranică toată lumea dormea. Vlăjganul care a înjunghiat-o pe marocană a telefonat din prima cabină. Ar fi interesant de aflat pe *cine* sunase.

*

* *

Richard Manson îl primi pe Malko zâmbindu-i din toată inima. Biroul era scăldat în lumina soarelui de dimineață.

— Am vești bune, zise el. Mai întâi, Chris Jones și Milton Brabeck sosesc mâine dimineață de la Frankfurt. Mă simt mai liniștit. Le-am rezervat camere chiar vizavi, la *World Trade Hotel.*

Era o clădire care avea grația și eleganța unui bloc dintr-un ghetou.

— Și după aceea? întrebă Malko.

— L-am identificat pe proprietarul mașinii folosite de ucigași. Este un locuitor din Sharjah, un negustor de miere și de mirodenii pe care îl cheamă Yosri al-Shaiba.

— Este amestecat în vreo afacere?

— Nu știm nimic concret despre el și nu am vrut să întreb autoritățile de aici. Are o prăvălie în Dubai și alta în Sharjah. Dar nu am o adresă precisă: Old Market, din cartierul AlArouba. Sharjah. Dumneavoastră ce mai faceți?

— Am întâlnire în seara asta cu Ilona, zise Malko. Îi povesti lui Richard Manson cum o găsise pe rusoaică, subliniind că a abordat-o ca un simplu client. Îi mai spuse americanului și despre numerele telefoanelor de la moschee.

— Cei din NSA pot să verifice ce număr a fost apelat din Sharjah după uciderea Touriei Zidani?

— Bineînțeles dar aici va dura ceva timp. Dacă aveți curaj să vă duceți la Abu Dhabi, veți obține informația pe loc. Ei au conexiuni mai bune decât noi cu centrala, și veți întâlni acolo un vechi prieten: Larry Oldcastle.

Șeful Centralei din Belgrad. Malko nu mai stătu pe gânduri.

— Excelentă idee, zise el. Puteți să-l anunțați? Voi fi acolo pe la prânz.

Oricum nu avea ce să facă toată ziua până se întâlnea cu Ilona.

*

* *

Autostrada Dubai – Abu Dhabi, dreaptă pe o porțiune de o sută șaizeci de kilometri, era plină de resturi de cauciucuri. Indienii cumpărau pneuri recondiționate ca să facă economie, iar acestea explodau când depășeau viteza de o sută de kilometri la oră. În stânga era deșert, iar în dreapta, tot deșert și mare. Peste tot se înșirau clădiri moderne. În curând, cele două Emirate se vor uni.

Malko tresări. Cineva îi făcea semne disperate cu farurile. Se uită în oglinda retrovizoare și văzu un BMW care era practic lipit de bara lui de protecție deși circula cu o sută optzeci de kilometri la oră. Se depărtă de BMW dar mașina îl depăși având aproape două sute de kilometri la oră, exact când trecură pe lângă un panou care avertiza că viteza se reducea la o sută douăzeci, căci existau radare. Însă avertismentul era pur teoretic. Nu se afla prin preajmă nicio mașină de poliție, iar viteza medie oscila între o sută șaizeci și două sute. Arabii conduceau ca nebunii și îi claxonau pe cei care încetineau, făcând depășiri haotice.

După ce trecu podul ce lega insula Abu Dhabi de țărm, Malko zări în stânga o moschee gigantică în construcție. Se apropia de Abu Dhabi, mult mai liniștit decât Dubai, cu iarbă semănată peste tot. Semn de bogăție în această țară aridă. Merse cu viteză mai mică pe Airport Road până la mare. Avea timp berechet. Ambasada americană se afla chiar pe Corniche Road, la vest, apărată de piloni din ciment, de merloane, de sârmă ghimpată și de santinele arabe. Era o clădire rotundă cu tencuiala albă. Opri în curte, după ce arătă legitimația și fu condus la primul etaj în biroul șefului centralei. Din păcate, Priscilla Coldwater, sculpturala secretară negresă de care Malko profitase din plin la Belgrad și în Kenya, s-a transformat într-o pocitanie cu codițe împletite, o rochie înflorată și boită ca un clovn. Nimeri în brațele lui Larry Oldcastle, mai englez ca niciodată.

— Ce mică e lumea! observă americanul. Nu mă gândeam că o să vă văd în văgăuna asta. Cum de nu sunteți în Irak?

— Am fost, zise Malko pe un ton sobru.

Ca să sărbătorească revederea, Larry scoase din bar o sticlă de Defender de cinci ani și una de Stolicinaya.

— Nu v-am uitat gusturile, spuse el. Să bem pentru victorie, adăugă cu o urmă de ironie, pentru că vom câștiga. Însă în ce fel?

— Ce spune lumea?

Șeful centralei se strâmbă.

— Bătrânul șeic Zaied îi adoră pe talibani. Este foarte credincios și trăiește ca un sărăntoc deși probabil că este cel mai bogat om din lume... Pentru noi este important, dar lui nu-i pasă.

— Este un partizan al lui Saddam Hussein?

— Nu, dar Irakul este o țară arabă și se simte dator. Practic, aici ne simțim ca acasă. Serviciile secrete ne mănâncă din palmă, căci se tem de atentate. Numai o singură grenadă aruncată în marile hoteluri sau într-un bar de noapte din Dubai ar alunga turiștii care nu s-ar mai întoarce luni în șir.

— Richard Manson v-a spus ce doresc? întrebă Malko

— Mi-a dat numărul respectiv și l-am trimis la Washington, în regim de urgență. Dar acolo, este noapte. Va mai dura încă puțin. Vreți să mâncăm de prânz? Este un restaurant foarte șic la *Intercontinental,* chiar în port. Vom primi informațiile acolo.

*

* *

Parcă erau în Deauville din cauza numeroaselor pasarele care înconjurau portul. Însă un Deauville tropical, căci erau deja peste treizeci de grade Celsius. Marea era nesfârșită, fără niciun vapor, iar oamenii stăteau la umbra parasolarelor cu dungi verzi și albe. Localul *Seafood Market* avea aer condiționat iar vinul era excelent. Ca să

sărbătorească revederea, Larry Oldcastle a comandat o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs pe care cei doi o savurau în liniște în timp ce așteptau vești de la Washington.

Abu Dhabi nu se compara cu Dubai. Era un orășel de provincie liniștit, care producea la fel de mult petrol cât Irakul.

Aproape că terminaseră sticla de șampanie, când un tânăr le aduse un plic mare și sigilat. Larry îl deschise și scoase o foaie plină cu cifre. Erau toate apelurile date de la numărul 06 534 3529 din ziua respectivă, interceptate de NSA.

— Doriți apelurile locale sau pe cele internaționale? îl întrebă americanul.

— Chiar nu știu, mărturisi Malko. Era cam unsprezece seara.

Larry se aplecă peste foaia de hârtie, cu ochelarii pe nas. Malko îl văzu subliniind un număr și îi dădu foaia.

— În acest interval de timp, acesta este singurul apel din acea cabină.

Numărul apelat în acea seară din cabina din fața moscheii Sharjah era 050 554 3217. Același număr la care cineva sunase din Pakistan înainte de sosirea lui Aziz Ghailani. Dacă era numărul lui Abdul Zyad, însemna că este băgat până-n gât, căci asasinul Touriei Zidani simțise nevoia să-i dea socoteală după crimă.

— Ați găsit ce căutați? îl întrebă șeful centralei.

— Absolut. Acum nu-mi rămâne decât să-l identific pe posesorul acestui număr. Aș putea să-mi cumpăr un telefon mobil fără abonament în Emirate?

— Nu, zise americanul. Puteți să vă luați o cartelă, dar nu un telefon cumpărat la mâna a doua. Toate apelurile sunt înregistrate pe numele persoanei fizice sau societății respective.

În sfârșit, încă o veste bună. Nu avea decât să compare numărul cu cel al mobilului lui Abdul Zyad. În situația asta,

numai Ilona putea să-l ajute. Terminară șampania, apoi Malko își luă rămas bun de la gazdă și plecă spre Dubai. Oare rusoaica va veni la întâlnire? Acum ea era stâlpul anchetei.

Capitolul VII

Restaurantul *Méridien* era pustiu, în afară de cele trei prostituate rusoaice care așteptau la bar. Nici urmă de Ilona. Malko se așează și comandă o votcă. Rusoaica era o piesă esențială în ancheta lui. Dacă reușea să afle sigur că acela era numărul lui Abdul Zyad, avea o dovadă solidă împotriva lui. În plus, putea să-l șantajeze, căci Zyad nu mai avea nicio speranță: din punct de vedere legal, nu era înarmat. Însă putea să înceapă o anchetă ajutat de arabi, deși aceștia nu vor face absolut nimic. Abdul Zyad era prea puternic și îl va amenința. Americanii excelau în acest fel de joc… Oare indianul chiar era pivotul principal al operațiunii rețelei Al-Qaida? Era atât de absorbit de gândurile lui, încât tresări când auzi o voce blândă:

— Am întârziat?

Ilona stătea în fața lui arborând un surâs cald, însă o privire foarte rece. Era îmbrăcată foarte pudic cu o bluziță din dantelă neagră și cu o fustă de aceeași culoare foarte strâmtă, cu ciorapi negri și cu haina aruncată pe umeri. Parcă era un manechin de mare clasă. Malko se ridică și îi sărută mâna. Ceea ce păru să o mire nespus pe fată.

— Ce doriți să beți? o întrebă el.

— Nimic, răspunse ea. Nu-mi place localul ăsta. Am putea merge în altă parte?

— Bineînțeles, acceptă Malko. Dacă doriți, la *Intercontinental* hotelul unde stau eu.

— Foarte bine, aprobă Ilona, îndreptându-se către ieșire.

Se exprima într-o engleză destul de bună, dar cu un puternic accent rusesc.

— Sunteți cu mașina?

— Nu, am venit cu taxiul.

Se urcară în Mercedes. După ce se instală, Malko îi aruncă pe furiș o privire însoțitoarei sale. Într-adevăr, avea

picioare foarte lungi. Rusoaica îl observa cu atenție printre gene.

— Sunteți în trecere?

— Da. Doar câteva zile.

— Ce naționalitate aveți?

— Austriacă.

— De unde știți cum mă cheamă?

Malko zâmbi.

— V-am văzut la *Marriott.* M-am interesat și la discoteca de la *Hyatt.* Însă ieri, întâmplarea a aranjat bine lucrurile.

Ilona nu reacționă în niciun fel, iar Malko se feri să-i spună că vorbea bine rusa, în eventualitatea că mai târziu i-ar putea servi la ceva. În timp ce se îndreptau spre Creek, rusoaica scoase un pachet de Marlboro și o încântătoare brichetă Zippo Swarowski încrustată cu diamante. Malko îi aprinse țigara cu ea, în timp ce tânăra îi cuprinse mâna cu degetele. Suflă o dată fumul afară și zise cu voce egală:

— Vă costă patru sute de dolari. Opt sute pentru o noapte, însă nu pot eu în seara asta. Trebuie să fiu liberă la ora zece. Bine?

— Bine, zise Malko. Totuși mă costă cam mult, nu-i așa?

Ilona îi zâmbi cu răceală.

— La *Hyatt* e plin de fete și pe străzile din jurul hotelului *Regent Palace,* în Bur-Dubai, care sunt mult mai ieftine. Acceptă să facă sex oral chiar în mașină numai pentru o sută de drahme. Sunt înfometate.

Era clar că ea nu făcea parte din tagma lor. Enervat de aroganța ei, Malko întrebă:

— Dar dumneavoastră o să faceți sex oral cu mine?

Ilona nu se sinchisi.

— Face parte din *înțelegere,* zise ea pur și simplu. Mergem să bem ceva înainte sau nu?

*

* *

Ilona goli dintr-odată paharul cu Taittinger, foarte calmă

de altfel. Barul, situat la etajul al zecelea al hotelului *Intercontinental,* era aproape pustiu, iar cântăreața filipineză evolua pentru scaunele goale.

— Sunteți de mult timp în Dubai? o întrebă Malko.

De câteva luni, răspunse Ilona.

— De unde sunteți?

— Din Volgograd. Am fost manechin, dar nu câștigam destui bani. Vreau să le cumpăr un apartament părinților mei. Trăiesc doar din pensie și mănâncă numai varză așa de scump este totul în Rusia. În mod straniu, spusele ei păreau adevărate. Cu tarifele pe care le practica, Ilona putea să-i cumpere familiei un castel… Ea îl chemă pe chelner și mai comandă un pahar de șampanie, adresându-i un zâmbet aproape uman lui Malko.

— Mie nu-mi place votca Este prea tare. În schimb, șampania franțuzească este divină. *Yallah?*[22]

Goli paharul într-o clipă. Malko achită nota de plată și se urcară în lift. Imediat, Ilona se lipi strâns de el.

— Aveți bani? Că altfel nu stăm de vorbă…

Malko scoase cinci bancnote de o sută de dolari, iar ea le strecură în poșetă, apoi îl sărută ca o profesionistă adevărată, în timp ce îl mângâia. Ajunși în camera lui Malko, unde lăsase televizorul deschis, ea își aruncă poșeta pe un fotoliu și se întoarse spre el.

— Cum doriți să o facem? Prin față sau pe la spate?

Din profil, șoldurile ei erau minunate, iar Malko fu încă o dată nevoit să-și amintească de meseria lui ca să nu se aprindă prea mult. Avusese de-a face cu o grămadă de prostituate, dar asta era extraordinar de frumoasă. Zâmbi și își scoase haina.

— Mai vedem.

Ilona se dezbrăcă într-o clipită, dar rămase cu ciorapii. Se apropie de Malko și începu să-l masturbeze în timp ce se juca cu limba, privindu-l fix în ochi. Malko îi mângâie șoldurile, iar ea zise cu voce răgușită în engleză, dar cu

[22] *Mergem?*

puternicul ei accent rusesc:

— Vrei pe la spate, nu-i așa. Ticălosule! O să mi-o tragi bine de tot. Știu că o ai foarte mare.

Era dialogul care-i plăcea, iar Malko zâmbi. Alți bărbați s-ar fi topit în fața acestei „profesiuni de credință”, dar el se rușină puțin. De altfel, Ilona îi producea o erecție de toată frumusețea, datorită măiestriei de a-l mângâia, demnă de cele mai bune bordeluri. Își îndoi picioarele interminabile și înlocui mâna cu gura. Malko era în culmea fericirii. Era o mare profesionistă, iar el îi apăsă capul ușor, dându-i de înțeles ce voia. Dar în acel moment, din poșeta Ilonei se auzi un sunet armonios.

Aceasta îl abandonă imediat și se repezi să-și ia telefonul mobil. Discuția nu dură mult. Malko auzi doar sfârșitul: „Ajung într-o oră.” Apoi se întoarse la el cu un zâmbet se scuză, după ce puse mobilul în geantă.

— Sunt foarte solicitată, surâse ea, apoi își reluă treaba de unde o lăsase.

Lui Malko îi veni altă idee. Mai întâi plăcerea, după aceea munca. În câteva clipe, erecția era la fel de maiestuoasă. Ilona se ridică în picioare băgă mâna în geantă, scoase un prezervativ și i-l puse cu o dexteritate demnă de toată lauda, apoi îl întrebă pe un ton plin de profesionalism și detașat:

— Cum vreți să mi-o trageți?

— Așa, zise Malko.

O întoarse cu spatele și o așeză în genunchi pe pat. Într-adevăr, avea un bazin minunat... Când o pătrunse, Ilona avu bunul simț să geamă puțin și să-i însoțească mișcarea, apoi urmări evenimentele din Irak pe CNN, în timp ce Malko se străduia să-și scoată banii. Era un soi de gimnastică, plăcută, dar lipsită de entuziasm Totuși, când simți că termină, redeveni un animal și explodă cu un țipăt răgușit, ținând-o strâns de șolduri pe Ilona. Ea așteptă politicos câteva clipe, se desprinse cu un surâs mecanic și se duse în baie fără un cuvânt. Malko atâta aștepta.

Imediat ce ușa se închise, se repezi la poșetă și scoase telefonul. Era un Motorola pliant. Îl deschise și începu să caute ultimele numere apelate. Dar nu ajunse prea departe. Apelul pe care îl primise în timpul ocupației era dat de la 050 554 3217. Chiar numărul apelat din Quetta și din cabina de lângă moscheea Sharjah. Puse telefonul la loc. Exact când Ilona ieșea din baie și își puse fusta.

— A fost bine? îl întrebă ea.

— Minunat, o asigură Malko în timp ce se îmbrăca. Ar trebui să ne mai vedem.

Ea îi adresă un zâmbet vulgar și comercial.

— Când doriți! Vă dau numărul de mobil.

Era clar că nu făcuse nicio legătură cu mesajul pe care i-l lăsase. Își notă conștiincios numărul pe care îl avea deja 050 550 9816 și fu gata odată cu ea.

— Cobor și eu, zise, pot să vă las unde doriți.

— Nu, mulțumesc, o să iau un taxi.

Se despărțiră în ușa hotelului. Malko își lăsase Mercedesul în parcare. Fără să se intereseze de Ilona, se duse la mașină și porni cu viteză pe Al-Maktoum Road. Dacă raționamentul lui era corect, știa unde se ducea.

*

* *

Oprit puțin mai departe de reședința lui Benazir Bhutto, Malko începu să se enerveze întrebându-se dacă nu își pierduse timpul și banii CIA. Traversase cu toată viteza podul Al-Maktoum care trecea peste Creek, însă taxiul în care se afla Ilona plecase cu câteva minute înaintea lui. Dacă rusoaica nu era aici, însemna că se ducea în altă parte și tot raționamentul lui Richard Manson se ducea pe apa sâmbetei. Dar pulsul i se acceleră brusc. Un taxi tocmai dispărea după colț. Străbătu vreo douăzeci de metri și se opri la trei case înainte de locuința lui Benazir Bhutto. Ilona coborî și sună, la poarta deasupra căreia trona o cameră de luat vederi... Lui Malko îi venea s-o strângă în brațe. În fine, avea dovada pe care CIA o căuta de la bun

început: o eventuală legătură între Al-Qaida și Abdul Zyad.

*

* *

Pentru prima oară. Abdul Zyad nu avea chef de Ilona când o vedea. De altfel, nici ea nu se prea simțea în apele ei. Se duse direct la bar și își luă un Defender pe care îl dădu pe gât numaidecât. După ce lăsă paharul din mână, zise:

— Am avut un client ciudat. Extrem de suspect.

Abdul Zyad simți un ghem în stomac.

— Cine e?

— Nu știu. Dar nu a fost un client obișnuit. M-a și mințit pe deasupra... O prietenă moldoveancă m-a sunat alaltăieri ca să-mi spună că mă caută un tip. Chipurile m-a văzut într-un hotel și voia să facă sex cu mine. Ieri, am găsit un mesaj pe mobil care suna din partea Touriei, dar ăsta nu m-a mai sunat Unde mai pui că la *Méridien* m-a agățat un ins care corespunde *exact* semnalmentelor pe care mi le-a dat prietena moldoveancă. Un tip drăguț, blond, cu aer periculos. Semăna cu un rus. M-am întâlnit în seara asta cu el și m-a dus în camera lui de la *Intercontinental.* I-a spus moldovencei că era în trecere și că locuia la Abu Dhabi.

— Poate că n-a avut chef să spună povestea vieții, comentă Abdul.

— Poate, admise Ilona. Acum mă întreb dacă tipul care m-a sunat din partea Touriei și clientul de la *Intercontinental* nu sunt cumva una și aceeași persoană. Am ascultat din nou mesajul: vocile seamănă foarte mult.

Abdul Zyad nu voia să intre în panică și se strădui să o liniștească zâmbindu-i.

— Nu ai de ce să te temi, zise el. O să verific cine este acest om. La ce cameră stă la *Intercontinental?*

— La 512.

— Bine. O să le cer amicilor mei din CID să întreprindă o mică anchetă în legătură cu el. Și să-l expulzeze dacă

descoperă că are vreo legătură cu mafia rusă. Nu vrem să avem probleme cu oameni ca el.

Simțea că i se înmoaie picioarele. Americanii îl „agățaseră” destul de bine și nu-l slăbeau nicio clipă din ochi. Ilona nu știa nimic despre afacerile lui, dar reprezenta un pericol din cauza uciderii Touriei Zidani. Dacă era interogată de poliție, se puteau face foarte ușor legături deranjante pentru el. Luă de pe masă un bilet de avion și i-l dădu.

— Uite biletul pentru Karachi. Pleci peste două zile. Stai o noapte acolo, apoi te întorci cu un lot de diamante. Vezi că am încredere în tine…

Ilona îi aruncă o privire neliniștită.

— Diamante? Și dacă sunt prinsă?

— Nu există niciun risc. Suntem organizați. Le vei primi înainte de a te sui în avion, iar aici nu sunt probleme. Vei primi cinci mii de dolari pentru călătorie.

Ilona se mai relaxă puțin. Să câștige bani pentru un drum nu era de colo. Se uită în ochii lui Abdul care îi adresă un zâmbet cald. Nu se va întoarce niciodată din Karachi. Și nici cadavrul nu va fi găsit. Cui i-ar păsa de dispariția unei târfe rusoaice în Pakistan?

Ilona îi adresă un zâmbet mai relaxat și își descheie bluzița neagră.

— Bine, de-a ce ne jucăm în seara asta?

Abdul Zyad îi surâse în chip de scuză.

— Mă simt puțin cam obosit. Ocupă-te tu de mine.

Se așeză pe canapeaua din piele roșie ca de crocodil, își aprinse o țigară cu o brichetă Zippo din aur masiv făcută special pentru el și închise ochii. Ilona veni lângă el, îi ridică veșmântul peste picioarele păroase, îi dădu jos izmenele cu flori și se puse pe treabă. Și ea era obosită, iar perspectiva unei călătorii la Karachi nu-i displăcea deloc.

*

* *

Malko asculta muzică arabă la radio, când poarta casei

lui Abdul Zyad se deschise și apăru Ilona. Se uită la ceas: nu stătuse nici măcar o oră la miliardarul indian. Abia ieșise, că și apăru un taxi ce venea din direcția opusă, apoi se opri. Malko abia avu timp să dea înapoi și îl urmări. Trecură prin tunelul cel nou Al-Shindagha, apoi urcară cornișa Deidra. Vehiculul se învârti pe lângă *Hyatt* apoi se întoarse și o luă pe Al-Khaleed Road, ca în final să se oprească în fața unei clădiri vechi cu șase etaje, Ilona coborî și dispăru înăuntru. Malko opri și se duse să vadă despre ce este vorba. Pe interfoane nu erau trecute nume, ci doar numere. Din parcare, observă fațada și văzu aprinzându-se o lumină la o fereastră de la etajul al patrulea, în dreapta.

Aflase unde locuia Ilona. Putea să-i folosească și asta la ceva. Acum că era sigur de implicarea lui Abdul Zyad în traficul cu aur al rețelei Al-Qaida, trebuia să treacă la acțiune. Dar cum?

*

* *

Chris Jones ieși primul din aerogară și privi în jur. Era puțin șifonat, ca și costumul, după treisprezece ore de zbor de la Washington și de la New York, însă privirea era la fel de neobosită. În timp ce-i strivea falangele lui Malko în mâna enormă, zise oftând:

— Ce ciudat să-i văd pe toți bărbații cu cârpe în cap. Suntem departe de Irak?

— Nu prea departe, răspunse Malko. Doar la o mie de kilometri. Dar nu ne aflăm într-o țară ostilă.

— Împuțiții ăștia de arabi ne urăsc de moarte, mormăi Milton Brabeck care îi ajunse din urmă. Ar trebui să-i căsăpim și să le luăm tot petrolul. La noi costă doi dolari galonul!

Cele două gorile din CIA nu se schimbaseră niciun pic: aceeași tunsoare, aceleași cravate țipătoare și aceleași costume deschise la culoare. Erau două namile impresionante. Se uitau la toate națiile care mișunau în

jurul lor. Iar Chris Jones zise:

— Bine, dar când ne recuperăm fierătaniile noastre?

Nici nu puteau să călătorească cu altceva decât cu o scobitoare. Însă CIA avea niște curieri „diplomatici” pentru astfel de situații. Malko îi calmă.

— Totul vă așteaptă la consulat. Să mergem.

Cele două gorile abia încăpură în Mercedes. Toți arabii din jurul lor îi enervau la culme. Însă, când văzură clădirile futuriste de pe Cheikh-Zayed Road, le mai veniră puțin inima la loc.

— Pe-aici sunt numai maghernițe, observă cu finețe Chris Jones.

Când își văzură hotelul, *World Trade Center,* care ar fi mulțumit și pe călătorul de afaceri cel mai puțin exigent, se mai înveseliră.

— Arată binișor! zise Milton Brabeck. Aproape că nu există ferestre. Consulatul este aproape?

— Chiar vizavi, spuse Malko. Lăsați-vă bagajele și mergem după aceea.

Chris Jones se opri brusc când văzu firma și se făcu verde la față.

— Chiar este *World Trade Center Hotel?*

— Normal, confirmă Malko. Iar consulatul se găsește în World Trade Center. Chiar vizavi.

Milton Brabeck se uită în sus la turnul gălbui și mormăi în barbă.

— Fir-ar să fie. Nu prea sunt superstițioși! Dacă nenorociții ăștia de arabi au venit să ne căsăpească la New York, aici ce să mai spun… Eu n-o să fac prea mulți purici pe-aici!

Malko așteptă în holul hotelului ca să-și ducă bagajele și îi conduse la etajul douăzeci și unu, unde se înveseliră îndată ce Richard Manson le înmână două cutii din metal cu artileria lor. În trei minute, fură echipați: un Glock cu calibrul treizeci și doi de centimetri, dotat cu laser sub țeavă. Iar pentru Milton Brabeck, un Sig cu paisprezece

gloanțe și un mic revolver cu un toc special de ținut la gleznă, plus o grămadă de încărcătoare. Chris Jones arătă un afiș înrămat, amplasat în spatele biroului lui Richard Manson.

— Aici chiar se organizează curse de cămile?

— Din păcate, în Dubai sezonul tocmai s-a terminat, zise cu părere de rău șeful CIA, trebuie să veniți la anul.

Cei doi americani se arătară decepționați. În Minnesota nu vedeau așa ceva..

— Îmi dați mie afișul? întrebă cu sfială Milton Brabeck. Altminteri nimeni n-o să mă creadă...

— Bine! zise Chris Jones intrându-și în atribuțiuni. Pe cine am venit să căsăpim?

— Deocamdată pe nimeni, spuse Malko. Însă Richard crede că sunt în pericol.

— Cu noi să nu aveți teamă, spuseră amândoi în cor. Nu are rost să vă faceți griji.

— Ați mai aflat ceva? îl întrebă americanul.

— Da, zise Malko. Am dovada că 050 554 3217 este numărul de mobil al lui Abdul Zyad.

Îi povesti pe larg întrevederea de aseară cu Ilona, sub privirile perplexe ale celor două gorile. Chris Jones șuieră printre dinți:

— Pe mine nu mă plătesc atât de bine încât să-mi permit o târfă de lux. Nu-i corect.

Cu toate astea, țineau foarte mult la Malko și îl urmaseră în nenumărate misiuni, începând cu cea de la Istanbul. Odată ieșiți din Statele Unite, se simțeau ca peștele pe uscat, deși erau puternici ca niște tauri și aveau echipament de ultimă oră. Nu credeau nici în Dumnezeu, nici în Diavol. În schimb se temeau de microbi, dar erau gata să-și dea viața pentru țara lor și pentru Malko. Deodată, se auzi glasul strident al unui muezin de la moscheea de vizavi. Chris și Milton tresăriră.

— Sună alarma? întrebă Chris. Împuțiții ăștia de irakieni o să trimită rachetele peste noi?

— Este ora de rugăciune, spuse Malko. Dar voi nu sunteți obligați să vă duceți. Mergem să mâncăm de prânz. La *Sheraton* este un restaurant indian excelent.

Când auziră cuvântul „indian” se făcură amândoi albi ca varul.

— Nu putem să găsim o haleală mai normală? întrebă Milton Brabeck. Un hamburger sau ceva de genul ăsta?

*

* *

Stăteau la masă în *Fish Market* la *Intercontinental*, când Chris Jones exclamă:

— Milt, ia privește! Este o mașină de poliție acolo.

— Și ce dacă? îl repezi Milton Brabeck, ți-e frică?

— Ba nu. Dar e un Mercedes…

Milton Brabeck se uită și înțepeni.

— *Holy cow*! În țara asta polițaii au Mercedesuri! Spune-mi că visez.

— Mai au și petrol, observă Malko. Una este consecința celeilalte.

Simți că din clipa asta, cele două gorile începură să le acorde mai mult respect arabilor din Emirate. O țară care își permitea să dea Mercedesuri polițiștilor nu putea să fie chiar așa de rea.

— Ei, care e problema? întrebă Chris în timp ce își aprindea o țigară cu o brichetă Zippo nou-nouță, gravată cu iepurașul Playboy în relief. Ni s-a pomenit de o operațiune „Alpha Zoulou”. Despre ce este vorba?

— Despre aur, spuse Malko. Despre aurul rețelei Al-Qaida. Undeva între Sharjah și Abu Dhabi se găsește mult aur ce îi aparține lui Bin Laden și prietenilor lui. Trebuie să-l găsim.

— Aur? întrebă Milton. Mult?

— Câteva tone, spuse Malko.

Făcură ochii mari.

— Câteva *tone?*

— Aici este patria aurului, precizează Malko. Circulă cam

două sute de tone pe an și sunt sute de bijutieri. O să vă duc imediat să vă familiarizați cu Dubaiul. Toată lumea vorbește engleza. În consecință, nu va trebui să învățați araba.

— În sfârșit, o veste bună! se bucură Chris Jones care nu prea avea talent la limbi străine și abia îi înțelegea pe texani, cu accentul lor tărăgănat.

Malko se întreba cum să-l abordeze pe Abdul Zyad. Era convins că numai el putea să-i așeze în ordine elementele dispersate de care dispunea: moscheea, asasinarea Touriei și negustorul de mirodenii din Sharjah.

— O să vedem și bijuterii? întreba Milton cu lăcomie.

Coborâră în hol. Soseau cârduri de ruși și erau multe femei îmbrăcate arăbește. Cei doi americani nu-și mai reveneau.

— Cred că se sufocă cu alea pe ele… zise Chris Jones.

Una dintre ele părea interesată de prezența lor. Stătea pe o canapea lângă recepție și nu-și lua ochii de la ei. Malko simți cum pulsul o ia razna. Necunoscuta parfumată cu Chanel Nr. 5 s-a întors! Milton a și observat schimbarea.

— Este o târfă? Mi se pare că așteaptă să fie agățată.

— Nu neapărat, îl corectă Malko.

Femeia în *hijab* îl observa în mod vizibil. Dar vru să fie absolut sigur.

— Mi-am uitat ceva în cameră, spuse el. Așteptați-mă aici.

Se îndreptă fără grabă către lifturi și intră într-o cabină în momentul în care ușile se închideau. Femeia în *abaya* care stătea pe canapea se ridică brusc și fugi spre lift. Malko își spuse că nu s-a înșelat. El apăsă pe butonul etajului cinci, pândind-o pe femeia din fața lui. Liftul ajunse la etajul său, dar ea nu se clinti din loc. După ce coborî, ea îl urmă numaidecât. Se ținu după el și rămase în spatele lui când introduse cartela magnetică în ușă. Apoi femeia intră în cameră după el.

Malko se întoarse, se îndreptă spre ea și o luă în brațe. Dar simți numaidecât o mare diferență. Această femeie stătea țeapănă, încordată, ca în defensivă. Și nu mirosea deloc a Chanel Nr. 5. El întinse mâna ca să-i scoată *hijab*-ul, dar se feri imediat. Stând lipită de ușă, femeia băgă mâna dreaptă în buzunar și scoase un pistol cu amortizor.

Capitolul VIII

Luat complet prin surprindere Malko rămase înțepenit câteva fracțiuni de secundă. Îl prinsese în capcană. Gândurile i se învălmășeau în cap. Oare cele două femei erau complice? Cu toate că prima păruse să caute doar puțină plăcere. Văzu țeava pistolului ridicându-se ți cu un gest fulgerător făcu singurul lucru care îi era la îndemână. Deschise ușița dulapului în care se afla televizorul, folosind-o drept scut.

Se auzi un zgomot înfundat și simți o izbitură în mână. Glonțul se înfipsese în lemn, în loc să-i intre în piept. Era de calibru mic, altminteri ar fi trecut prin ușiță. Mai simți încă o izbitură și același zgomot. Își zise că cel de-al treilea îl va nimeri dacă nu acționa. Înșfăcă telecomanda de pe televizor și o aruncă în capul femeii. Apoi închise ușița și se năpusti asupra ei. Reuși să o prindă de mână înainte ca ea să tragă și al treilea glonț. O lipi cu forță de perete, iar ea țipă și dădu drumul pistolului. Malko îi smulse *hijab*-ul, descoperind trăsăturile încordate de ură și de frică ale unei tinere cu părul lung și ondulat. Ea îi trase cu furie un picior în încheietura coapsei. Orbit de durere, el îi dădu drumul. Femeia profită, își adună pistolul și *hijab*-ul de pe jos. Deschise ușa camerei și fugi. Încovoiat de durere, cu respirația tăiată, Malko o văzu coborând scara de serviciu. Pierduse destul timp și nu mai avea niciun rost să o urmărească. Chemă liftul. Când îl văzură gorilele alb ca varul, se ridicară brusc.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Chris.

— Ați văzut o femeie cu văl care fugea?

— Nu a coborât niciuna din lift de când ați urcat, zise americanul.

Malko străbătu holul, ieși și ocoli clădirea, ajungând în străduța ce lega Bani-Yas Road de Al-Maktoum Road.

Scara de serviciu dădea aici. Femeia cu văl era departe... Se întoarse în hol. Gorilele erau nedumerite.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Milton Brabeck.

— Femeia cu văl care a urcat cu mine în lift a vrut să mă omoare, zise Malko.

În final, Chris și Milton puteau fi totuși de folos.

*

* *

— Ar putea fi o maghrebiană? întrebă Richard Manson.

— Da, de ce? spuse Malko.

— Stați puțin, făcu americanul.

Ieși din birou și se întoarse cu câteva fotografii pe care le împrăștie dinaintea lui Malko.

— Ea este?

Malko o recunoscu numaidecât pe femeia care încercase să-l omoare. Această față ascuțită, pomeții înalți, ochii mici...

— Sunt aproape sigur, zise el. O cunoașteți?

— O urmărim de un timp, zise pur și simplu Richard Manson. Acum un an, autoritățile din Abu Dhabi au interceptat la aeroport un islamist care venea din Pakistan, un oarecare Djamel Beghal, căutat de multă vreme. L-au arestat și ne-au anunțat pe noi. Era însoțit de o femeie. Ei nu i-au cerut actele și au lăsat-o să plece, fără măcar să o interogheze. Ea este, Feriel Shahin, o marocană, măritată cu un emir din Al-Qaida, însărcinat cu logistica. Fiindcă este femeie, autoritățile din Abu Dhabi nu i-au acordat nicio atenție. Credem că de atunci ea a plecat în altă parte..

— Se pare că este tot acolo, observă cu răceală Malko. A vrut să mă omoare. În orice caz, în Emirate, sunt mulți membri ai rețelei Al-Qaida. Abdul Zyad, Feriel Shahin, echipa de la moschee, negustorul de miere din Sharjah și toți aceia pe care nu i-am identificat încă.

— Știu, recunoscu Richard Manson oftând descurajat. Îi voi anunța pe cei din CID că Feriel Shahin se află încă în

Emirate, dar nu le voi spune cum am aflat. În oricare altă țară normală, având fotografia, amprentele și știindu-i identitatea, am avea șansa să o găsim. Dar nu și aici. Se deplasează cu vălul pe față și vorbește araba. Cu alte cuvinte, niciun polițist bărbat nu poate să o întrebe nimic. În plus, pentru cei din Emirate, femeile sunt doar bune de prăsilă sau producătoare de plăceri… Ar trebui să facă un imens efort ca să-și imagineze că vreuna poate fi o teroristă.

Chris Jones și Milton Brabeck ascultau discuția stupefiați. Descopereau un alt univers. Malko făcu rezumatul ultimelor evenimente:

— Nu ne rămâne decât Ilona. Nu știm ce fel de legături mai are cu Abdul Zyad. Totuși, faptul că Feriel Shahin a încercat să mă ucidă a doua zi după venirea ei în camera mea este îngrijorător. De unde a știut că stau la *Intercontinental?*

— De acum știți unde locuiește Ilona, remarcă americanul.

— Da, aprobă Malko, am și numărul de mobil. Dar nu va fi ușor să o conving să colaboreze.

— Singura metodă este să o speriați, zise Richard Manson. După părerea mea, are puțin de-a face cu tentativa de omor asupra dumneavoastră.

— Așa este, recunoscu Malko Dar nu am nicio dovadă și știu prea puține lucruri despre ea. Nici măcar numele de familie. Ați putea să vă informați la poliția locală?

— O să-mi spună povești și nici măcar nu sunt sigur că o cunosc, argumentă americanul.

— Bine, zise Malko în încheiere, o s-o atac frontal. Dacă nu cedează așa, o să încerc s-o cumpăr. Ideal ar fi să o prind la înghesuială și să am o discuție între patru ochi cu ea. O să dau o raită prin hoteluri.

— Sper să-i luați pe Chris și pe Milton cu dumneavoastră.

— Dacă sunt discreți, da acceptă Malko. Nu vreau să o

sperii de la bun început pe Ilona.

— De parcă am mai speriat până acum pe cineva, mormăi Milton vexat.

Era la fel de credibil ca și faptul că George W Bush se plânge tot timpul că irakienii nu apreciază modul „blând” de a acționa față de ei.

*

* *

Malko se săturase de holurile și de barurile din hoteluri. De la *Hyatt* la *Fairmont,* trecând pe la toate stabilimentele frecventate de străinii din Dubai, Chris și Milton văzuseră în trei ore mai multe prostituate decât în toată viața lor. Când ieși de la *Sheraton,* ultima etapă, Malko, resemnat, se hotărî să treacă la planul B. Sună din parcare pe mobilul Ilonei Aceasta răspunse imediat în engleză cu voce melodioasă.

— *Hello! You have reached 050 550 9816. Who are you?*[23]

— Ilona, zise Malko, sunt clientul de ieri de la *Intercontinental.*

Rusoaica păru surprinsă, apoi întrebă cu voce neutră:

— Bine. Ce doriți?

— Să ne vedem, spuse Malko cu glas vesel.

— Astăzi nu se poate, am deja un angajament, iar mâine plec într-o călătorie. Sunați-mă peste câteva zile.

Malko își dădu seama că nu se purta normal, așa ca o prostituată cu clientul ei și presimți că avea să închidă.

— Trebuie neapărat să vă văd înainte să plecați, insistă el. Este foarte important.

Ilona avu un râs cam neplăcut.

— Dacă aveți chef să faceți sex, să știți că mai sunt și alte fete.

— Nu este vorba despre asta.

Urmă o pauză mai lungă, dar Malko o întrerupse și continuă în rusă:

---

[23] *Ați sunat la 050 550 9816. Cine sunteți?*

— Ilona, trebuie să te văd.

Rusoaica izbucni.

— *Bojemoi! Vî gavarite pa ruski*[24] *?!* Cine sunteți?

Începu să înșire o grămadă de cuvinte obscene pe limba ei. Malko înțelese că trebuia s-o ia tare.

— Dacă nu vreți să ne întâlnim acum, vă aștept în fața casei, pe Al-Khaleej Road la numărul 154. Este foarte important.

Descumpănită, Ilona rămase fără grai câteva clipe, apoi zise supărată pe un ton furios:

— *Harașo!* Ne vedem peste o oră la *Hyatt,* în spate, în stânga intrării.

Malko închise și le zâmbi mulțumit celor două gorile.

— Peste o oră avem întâlnire cu una dintre cele mai frumoase femei.

— Poartă văl? întrebă Milton.

— Nu.

Chris râse discret.

— Adică vă întâlniți cu o femeie frumoasă, iar noi stăm și ne uităm?

— Asta se cheamă să fii „dădacă” observă Malko. Dar o să aveți dreptul la niște compensații.

*

* *

Hotelul *Hyatt* era lugubru, cu holul sumbru și cu vitrinele în care erau etalate ceasuri Rolex false și bijuterii indiene. Malko, cu cele două gorile în urmă, o zări imediat pe Ilona care stătea pe una dintre canapelele roșii amplasate în hol, după magazine. Purta ochelari de soare și era îmbrăcată în pulover și în pantaloni. Ea nici nu se clinti când se apropie, aruncându-le o privire disprețuitoare lui Chris și Milton.

— Cine sunt astea două *cernozopie*?[25] întrebă ea în rusă.

Folosise termenul special ca să vexeze persoanele cu

[24] *Dumnezeule! Vorbiți rusește?*

[25] *Funduri negre*

pielea albă. Crezuse că cele două gorile erau cecene. Cu siguranță că s-ar fi simțit flatate... Cele doua gorile se așezaseră cuminți pe o canapea ceva mai departe și supravegheau holul.

— Sunt gărzile mele de corp, preciză Malko zâmbindu-i politicos. Doriți să beți ceva?

— Nu beau nimic, izbucni Ilona, furioasă la culme. Vreau să știu ce-i cu tot circul ăsta. De ce mă urmăriți?

— Este o poveste lungă, zise Malko, în care nu sunteți amestecată, dar pentru care riscați foarte mult.

— De ce? zise ea cu glas pițigăiat.

— Să o luăm de la început. O să vă spun cine sunt. Lucrez pentru o unitate antiteroristă.

— Sunteți polițist?

— Nu, agent secret. Să zicem ceva în genul SVR. La fel și cei doi bărbați care mă însoțesc. Ne interesează un bărbat pe care îl cunoașteți foarte bine: Abdul Zyad.

— De ce?

— Să vă explic. Îl bănuim că este amestecat într-un trafic foarte „sensibil”. Am încercat să aflăm mai multe despre el prin intermediul unei oarecare Touria Zidani.

— Touria, marocana? Cea care...

— ...a fost asasinată. Probabil că și din vina dumneavoastră.

Ilona păli.

— De ce și din vina mea? Nu i-am făcut nimic!

Malko rămase nemișcat.

— Vreau să verific un punct important. Când Touria v-a pus întrebări, l-ați informat pe amicul Abdul Zyad?

La început, rusoaica rămase tăcută și Malko fu nevoit să insiste cu voce fermă, dar blândă. Bine că știa rusa.

— Da, recunoscu ea, în vârful buzelor Normal, căci este *krîșa*[26] al meu din Dubai. Trebuie să mă protejeze.

— Ce i-ați spus?

— Că mi-e teamă că mafia vrea să mă omoare.

[26] *Literal: acoperiș. Aici cu sensul de protector.*

— Și după aceea?

— Mi-a promis că se ocupă el.

— Și s-a ținut de cuvânt, zise Malko cu gravitate. A doua zi Touria a fost asasinată. Dar nu de mafioți, ci foarte probabil de islamiștii din Al-Qaida.

Ilona scoase un pachet de Marlboro, vizibil șocată, iar Malko i-o aprinse cu bricheta lui cu blazon.

— De unde știți? îl întrebă ea.

— Întâmplător, am fost martor la crimă. Touria Zidani lucra pentru mine. Nimeni nu vă urmărea pe dumneavoastră.

Îi explică rusoaicei mecanismul operațiunii și reluă:

— Când i-ați spus lui Abdul de Touria Zidani, a înțeles imediat că *el* este cel vizat, nu dumneavoastră. Și le-a cerut prietenilor din Al-Qaida să o lichideze pe marocană. Mafia rusă nu s-a sinchisit nicio clipă de dumneata.

Ilona era albă ca varul, iar bărbia îi tremura ușor. Malko profită și înfipse și mai adânc cuțitul în rană.

— Alaltăieri, când ați plecat de la *Intercontinental,* v-ați dus direct la Abdul Zyad.

Ilona tresări.

— De unde știți?

— V-am urmărit, mărturisi Malko. Vreau să știu ce i-ați spus atunci.

Rusoaica se tulbură și bâigui:

— Nimic deosebit… I-am povestit despre dumneavoastră. Mi s-a părut că sunteți ciudat. I-ați spus unei prietene că mă căutați și că locuiți în Abu Dhabi. Am crezut că este aceeași poveste veche. Și-apoi, nu semănați deloc cu clienții mei obișnuiți. Se vede clar că nu aveți nevoie de fete pe care să le plătiți…

Malko se abținu să-i spună că toate trebuiau plătite într-un fel sau altul, dar nu era momentul. Se mulțumi să continue:

— Abdul Zyad a înțeles cine sunt de fapt. Ieri, o femeie a încercat să mă ucidă la hotel. Știa în ce cameră stau.

Numai de la dumneavoastră putea să afle. Asta vă implică direct într-o crimă și într-o tentativă de omor.

Ilona strânse buzele. Era distrusă și îl strigă pe chelnerul care tocmai trecea pe acolo, cerându-i un pahar de Taittinger. Chris și Milton cerură Defender *Very Classic Pale on ice.* După ce chelnerul se îndepărtă, Ilona zise dintr-o suflare:

— I-am spus lui Abdul numărul camerei.

Malko stătea ca pe ace. O simplă prostituată ca Ilona murea de spaimă. Trebuia să profite de situație.

— Mi-ați spus că plecați într-o călătorie. Este adevărat?

— Da.

— Unde?

— La Karachi. Abdul mi-a cerut să aduc niște diamante. Mi-a plătit biletul și mi-a dat cinci mii de dolari.

Malko își dădu numaidecât seama de scopul călătoriei.

— Dacă vă duceți, n-o să vă mai întoarceți niciodată! Abdul Zyad a înțeles că sunteți un pericol pentru el, fiindcă știți prea multe lucruri fără să vă dați seama. Vrea să evite exact ceea ce se întâmplă acum: întrevederea noastră. Aici se teme să vă facă ceva fiindcă bănuiește că sunteți urmăriră, pe când la Karachi este ușor să dispăreți fără urmă.

Chelnerul apăru cu paharul de șampanie, iar Ilona îl bău pe nerăsuflate. La fel de însetate, cele două gorile făcură la fel cu băuturile lor, lăsând doar cuburile de gheață pe fundul paharelor. Apoi Ilona trase un fum lung din țigară, tăcută, cu privirea în gol. După un timp înălță capul și aținti o privire dură asupra lui Malko.

— Eu nu am cerut nimănui nimic începu ea. Îmi fac doar meseria. Nu mă ocup de alte treburi. N-o să-l mai văd pe Abdul Zyad și o să mă întorc la Volgograd.

Strivi înfuriată țigara în scrumieră. Era momentul cel mai dificil.

— Ilona, insistă Malko, dacă nu plecați la Karachi, Zyad o să bănuiască ceva și o să vă lichideze aici. Are numeroși

ucigași.

Brusc, Ilona își mușcă buzele și șuieră printre dinți:

— *Bojemoi!* Ce proastă sunt.

— Ce s-a întâmplat?

— Pașaportul meu este la el. Mi-l dă mâine tipul care mă duce la aeroport.

— Sunteți încolțită, conchise Malko.

Nu spuse mai mult, dar o lăsă să tragă singură concluziile. Tânăra reflectă îndelung, jucându-se cu paharul gol apoi îl fixă din nou cu privirea.

— Ce trebuie să fac?

— Să mă ajutați să-l prind pe Abdul Zyad.

— Cum?

— O să vă explic.

Capitolul IX

Mercedesul în care se aflau Malko, Chris Jones și Milton Brabeck aștepta cu farurile stinse la treizeci de metri de locuința lui Abdul Zyad. La această oră târzie, Jumeira semăna cu un oraș-fantomă. Cei doi polițiști care păzeau casa lui Benazir Bhutto moțăiau în gheretă. Malko se uită la acele luminoase ale ceasului simțind un ghem în stomac. În acest moment, Ilona se ascundea într-unul dintre numeroasele hoteluri din Sharjah, rezervate practic rusoaicelor. Sau îl prevenise pe Abdul Zyad. În ambele cazuri, planul lor se ducea de râpă.

— Iată un taxi! spuse deodată Chris Jones.

Vehiculul venea din capătul celălalt al bulevardului. Malko deschise portiera.

— Să mergem.

Cei trei bărbați se îndreptară către proprietatea lui Abdul Zyad. Trotuarul era luminat ca ziua de un felinar și o cameră de luat vederi îi lua în cadru pe toți vizitatorii care soseau. Poarta blindată, echipată electronic, era practic imposibil de forțat fără să alarmeze pe toată lumea. În plus, Abdul Zyad putea să-i sune pe polițiștii care o păzeau pe Benazir Bhutto.

Taxiul se opri exact în fața camerei. Ilona coborî și sună la interfon. Neștiind ce câmp vizual avea această cameră, Malko ținuse morțiș să vină singură. Îl sunase pe Abdul mai devreme, pretextând că are o problemă serioasă despre care trebuia neapărat să discute cu el înainte de plecare. În legătură cu urmărirea ei. Indianul îi propusese imediat să vină la el acasă, așa cum făcea de obicei.

La câteva secunde după ce își spusese numele, auzi un „clic” discret declanșat de deschiderea electronică și împinse batantul greu. În același timp, lipi de zăvor biluța de chit pe care o ținuse în mână. Poarta se închise în urma

ei, însă nu de tot. Străbătu curtea, iar ușa casei se deschise când se afla la un metru. Abdul purta nelipsitul *dichdach* alb și părea îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el imediat.

Ilona îl cântări cu privirea de sus până jos și spuse:

— M-ai mințit!

Luat din scurt, Abdul Zyad tresări.

— Cum adică te-am mințit?

— Tu ai ordonat uciderea Touriei Zidani.

Privirea indianului oscilă. Se așteptase la orice, numai la asta nu! Stupefiat, reuși să-și vină în fire și se răsti la rusoaică:

— Cine ți-a spus o asemenea inepție?

Ilona nu apucă să-i răspundă. Fereastra imensă ce dădea în curte se făcu țăndări cu ajutorul unui fotoliu de grădină aruncat de afară. Țintuit locului de surpriză, Abdul văzu apărând prin deschizătură un bărbat ce i se păru uriaș, cu un pistol imens în mână. Apoi mai apăru încă unul la fel de impresionant și în fine, un al treilea. Fără un cuvânt, primul se îndreptă spre el, îi înfipse mâna stângă în gât, iar cu dreapta îl lovi în dinți cu țeava pistolului. Abdul Zyad urlă.

Țeava armei îi fu imediat înfundată în gură, provocându-i o violentă senzație de greață. Neputându-se abține, vomă, iar agresorul abia avu răgazul să se ferească din calea jetului. Încăperea fu invadată de mirosul acru al vomei. Dezgustat, intrusul îl împinse din spate cu țeava pistolului până la un fotoliu. Năucit, indianul îl văzu pe tovarășul acestuia cotrobăind prin toate sertarele. Cel de-al treilea bărbat nu se clintise din loc, rămânând lângă Ilona. Primul se întoarse spre el și trase piedica armei pe care o ținea îndreptată către Abdul Zyad.

— Îi trag un glonț în cap? întrebă el.

— Mai așteaptă puțin, Chris! Trebuie să-i pun câteva întrebări.

Cu părere de rău Chris nu apăsă pe trăgaci, însă ținea

pistolul la câțiva centimetri de Abdul Zyad. Acesta se străduia să-și recapete sângele rece, dar nu reușea. Oare ce semnificație avea această incursiune? Cum reușiseră să intre? Era o singură explicație: Ilona. Rusoaica părea extrem de calmă. Își pusese geanta pe bar și își aprinsese o țigară. Se uita la Abdul ca la o insectă.

— Ce doriți? bâigui indianul, aici nu am prea mulți bani.

Mafioții ruși tot mafioți ruși rămâneau, își zise el. Știa cât de cruzi și cât de violenți erau. Va fi obligat să le dea ceva, dar trebuia să tragă de timp. În seiful din spatele barului avea câteva mii de dolari și trei lingouri de aur. Măcar de s-ar mulțumi cu atât și să nu-l oblige să meargă la birou unde avea în seif aproape o sută de kilograme de aur. Îi aruncă o privire plină de ură Ilonei. Când se va termina cu toate astea, o va da tribului Al-Sheni, specializat în torturi îndelungate.

Blondul care stătea în picioare în mijlocul încăperii se apropie și îl măsură din priviri.

— Nu vrem bani, spuse el, ci numai câteva informații.

Abdul Zyad îl fixă uimit.

— Cine sunteți?

— Fac parte din Central Intelligence Agency, spuse Malko liniștit, și am venit după dumneavoastră.

— După mine? De ce?

— Ca să vă ducem la Guantanamo. Este o închisoare americană situată la est de Cuba.

Toată lumea, iar Abdul Zyad în mod special, auzise de Guantanamo. Simți cum i se strânge stomacul. Până la urmă, ar fi preferat mafioții ruși. Acum înțelegea tot. Cățeaua asta de Ilona fusese asmuțită împotriva lui.

— Nu știu despre ce vorbiți, protestă el. Sunt un cetățean cinstit și nu am ce să-mi reproșez. Dacă credeți că am comis vreun delict, ar trebui să vă duceți la poliție.

Chris îi trase una peste față cu țeava armei. Se auzi o plesnitură, iar pe obrazul stâng apăru un firicel de sânge. Îngrozit, Abdul bâigui ceva și încercă să se ridice.

Americanul îl îmbrânci. Malko se proțăpi dinaintea lui.

— Domnule Zyad, sunteți răspunzător de moartea Touriei Zidani. A fost asasinată de membrii rețelei Al-Qaida chiar sub ochii mei, dar ei nu știu acest lucru. Și pe mine a încercat să mă omoare o marocană pe nume Feriel Shahin. În plus, avem dovada că lucrați cu Al-Qaida și că o ajutați în transferul de aur.

— Aveți dovada? Ce dovadă? zise Abdul Zyad cu glas pițigăiat.

Malko îi explică pe îndelete că vorbise pe mobil. Abdul Zyad îl asculta în timp ce își tampona obrazul. Apoi îl întrerupse pe Malko.

— Nu e nimic adevărat!

— Nu zău! Ilona, sunați la 050 554 3217.

Rusoaica scoase telefonul și formă numărul într-o liniște apăsătoare. Abdul se uita la ea cu o ură fără margini. Soneria se declanșă imediat. Se auzea din *dichdach.* Instinctiv, indianul duse mâna la buzunar, dar soneria se auzea în continuare. Reuși să închidă mobilul și îi zise lui Malko:

— Fiindcă sunteți așa de sigur, anunțați poliția. Spuneți-le ce mi-ați spus și mie! Ați intrat în casa mea prin efracție împreună cu o prostituată străină. Eu sunt prieten intim cu șeicul Maktoum. O să vedem cui îi va da crezare poliția. Acum ieșiți imediat.

Se ridicase cu obrazul plin de sânge, tremurând de furie și de spaimă. Făcu un pas înainte, însă Chris îl îmbrânci din nou în fotoliu. Malko sări între ei.

— Nu-l bruscați. Vreau pur și simplu să știe din ce cauză va muri.

Abdul Zyad se uită în ochii lui, dar nu văzu nimic liniștitor. Malko preciză:

— Adineauri când am pomenit de Guantanamo, am glumit. Ar fi foarte complicat să vă scoatem din țară și s-ar putea ivi unele probleme diplomatice în realitate, am venit să vă executăm.

— Sunteți nebuni, bălmăji Abdul Zyad. N-am făcut nimic…

— Doar ce-am spus mai devreme, îl corectă Malko. Nu spun că motivele dumitale sunt abjecte, însă rețeaua Al-Qaida reprezintă o amenințare serioasă pentru noi.

Tonul calm păru să-l înnebunească de tot pe Abdul Zyad. Mai mult chiar decât pistolul ațintit asupra sa. Își șterse sângele de pe față și zise cu glas tremurat:

— Dar eu nu sunt extremist! Mi-e frică de Dumnezeu, sunt un bun musulman. Îmi plătesc *zakat*-ul și îmi ajut frații. Jur pe Dumnezeu.

Acum i se făcuse într-adevăr frică. Malko îl privi cu răceală.

— Asta e tot ce aveți de spus?

— Jur pe Dumnezeu

Malko îl opri cu un gest.

— Domnule Zyad nu am avut niciodată intenția să aduc această afacere în fața autorităților din această țară. Știu foarte bine că vă vor da dreptate. Sunteți o persoană mult prea importantă. De asta vă vom omorî. Avem ordin de la președintele Statelor Unite. Suntem în război iar dumneavoastră sunteți un asasin. Touria Zidani nu merita să moară.

Privirea lui Abdul Zyad oscilă. Avea stropi mari de sudoare. Dintr-odată, cu un strigăt gâtuit, se repezi la Ilona. Până să intervină cei trei, el și sărise la gâtul ei ca să o sugrume. Rusoaica țipă și îi trase un genunchi. Milton îl lovi cu putere cu mânerul pistolului în cap, iar Abdul Zyad căzu pe covorul persan. Rămase acolo, leșinat. Furioasă la culme, Ilona începu să-l lovească cu picioarele. Malko își spuse că preambulul durase destul de mult. Acum trebuia să treacă la lucruri serioase.

— Milt, zise el, du-te și încuie poarta de la stradă.

*

* *

Când deschise ochii, primul lucru pe care îl văzu Abdul

Zyad fu pistolul Glock, căruia Chris Jones îi înșuruba amortizorul, făcând din el o armă terifiantă. Auzi un scârțâit, întoarse capul și îl zări pe Milton Brabeck care desfăța o pernă. Se apropie de el cu fața de pernă în mână și cu un gest rapid, i-o trase peste cap. Abdul Zyad se zbătu cât putu de tare. Atunci Chris Jones se lăsă cu toată puterea pe spate și îl imobiliză. După aceea, îi înfipse țeava pistolului în ceafă și trase piedica, strângând în același timp fața de pernă în jurul gâtului. Abdul Zyad trase un chiot înfundat și încercă să scape din strânsoare. Chris Jones se întoarse către Malko și îl întrebă pe un ton calm

— Acum?

— Acum, răspunse Malko.

— Nu!

În ciuda cagulei improvizate, strigătul lui Abdul Zyad sparse timpanele celorlalți oameni din cameră. Mușca fața de pernă și începu să implore:

— Nu mă omorâți! O să vă spun tot ce știu.

Stânjenit, Malko îl privea pe bărbatul ținut la pământ care se zbătea sub cele o sută zece kilograme cât cântărea Chris Jones. Era trist și se simțea un pic rușinat. Războiul nu era întotdeauna o joacă de copii și nu era deloc mândru de el. Însă, unicul mod de a avansa cu ancheta lui era să-l sperie pe Abdul Zyad. Pe de altă parte, nu avea niciun strop de milă pentru el. Indianul ordonase cu răceală execuția Touriei Zidani ca să protejeze traficul cu aur al rețelei Al-Qaida. Îi făcu semn lui Chris să-i dea drumul lui Abdul Zyad. Acesta își smulse imediat fața de pernă din cap și se târî spre Malko înconjurându-i picioarele cu brațele în timp ce îl implora printre hohote de plâns.

— Vă rog, nu mă omorâți, repeta el întruna.

Stând în picioare lângă bar, Ilona se uita la el cu dispreț. Înșfăcă o sticlă de Defender pe jumătate începută, se apropie de Abdul și îi turnă conținutul în cap. Mirosul de scotch amestecat cu cel de vomă se răspândi în încăpere, iar Ilona îi zise lui Malko:

— O să-l prăjim pe porcul ăsta! Ca pe un fund negru!

Indianul urlă și strânse și mai tare picioarele lui Malko.

— Cum îl cheamă pe ucigașul Touriei Zidani? îl întrebă Malko.

— Tawfiq al-Banna! strigă el. Tawfiq al-Banna!

— Unde locuiește?

— În Sherjah, la moscheea Amer-bin-Fouhairah. Este din tribul Al-Sheni.

— Cum luați legătura cu el?

Abdul Zyad stătu puțin pe gânduri.

— Printr-un prieten din Naif Road unul care schimbă valută.

— Cum îl cheamă?

— Baghlal al-Zafer.

— Ați primit mult aur din Pakistan?

— Da, da, câteva sute de kilograme!

— Unde este tot acest aur?

Abdul Zyad ridică o privire rugătoare înspre Malko.

— Nu știu! *Wahiet Allah*[27], nu știu. După ce l-am rafinat, i l-am dat lui Al-Zafer.

— Unde a fost rafinat?

— La Gold Emirates. Dar nici ei nu știu de unde provine, căci îl dau împreună cu aurul pentru bijuterii.

— De când durează operațiunea?

— Nu știu exact. De câteva luni.

Tremura din toate încheieturile. Ilona se uita la el cu o furie crescândă. Se apropie și îi trase un șut în coaste care îl făcu să țipe de durere.

— De ce ai vrut să mă trimiți la Karachi? se răți oi ea.

Cum Abdul nu spunea nimic, ea îi mai trase un șut și mai puternic, iar de data asta, el bălmăji fără să o privească:

— Este adevărat mi-era teamă că o să le spui americanilor…

Îi mai trase și al treilea șut și țipă la Malko în rusă:

— *Davai*! Dă-mi bricheta! Vreau să-l prăjesc pe

[27] *Jur pe Allah.*

nenorocit!

— Mai așteptați un pic. Mai are ceva de spus.

— Ba nu, nu mai știu absolut nimic, am spus tot, țipă Abdul Zyad zvârcolindu-se pe podea.

— Bine, dacă a spus tot, atunci putem să-l uscăm. Nu-i așa? propuse Chris Jones căruia i se făcuse somn. O să avem cu unul mai puțin.

Țintise deja capul lui Abdul. Malko îl opri cu un gest. Firește că era soluția cea mai simplă, dar puteau să trezească bănuieli printre membrii rețelei Al-Qaida. Abdul Zyad era doar o verigă a lanțului. Trebuiau să ajungă mai sus.

— Cine era cu Tawfiq al-Banna când a ucis-o pe Touria Zidani?

— Nu știu, eu nu mă ocup de astfel de treburi, se jură indianul.

Malko simți din instinct că spunea adevărul. Dar voia să-l mai întrebe un singur lucru.

— De ce topiți aurul?

Abdul Zyad își șterse lacrimile care îi curgeau pe obraji. Era terminat.

— Ca să nu poată fi depistat, bălmăji el. Există foarte mult aur indian în lingouri de câte cinci și zece tole. După aceea, sunt schimbate împreună cu lingourile din Gold Emirates cu cele străine, elvețiene, australiene, britanice și sud-africane. Sunt mai ușor de mânuit.

Încă o întrebare cu răspuns. Etapa următoare se numea Baghlal al-Zafer. Însă era cea mai delicată.

— Vreți să rămâneți în viață? îl întrebă Malko pe Abdul care stătea în genunchi.

— Da, zise dintr-o suflare negustorul de aur.

El nu făcea parte din grupul de kamikaze…

— Foarte bine, reluă Malko. Mâine veți scoate din stocul personal vreo zece lingouri și le veți da prietenului al-Zafer, ca și cum ar fi un nou transport de aur.

— Da, da, așa voi face, spuse indianul.

Dacă i-ar fi cerut toată averea, i-ar fi dat-o fără să cârtească.

— Ridicați-vă, îi ordonă Malko, și ascultați-mă cu atenție.

Abdul Zyad făcu ce îi spusese și se lăsă greoi într-un fotoliu, la o distanță apreciabilă de Ilona. Malko îi adresă o privire rece.

— Domnule Zyad, sunteți un bărbat inteligent. Știți că, dacă amicii din Al-Qaida află de vizita noastră, vă omoară pe loc, chiar dacă le-ați făcut imense servicii. Cea mai bună asigurare că veți trăi este să nu vorbiți cu nimeni. Când se va termina toată această operațiune, plecăm liniștiți. Dacă nu ne trădați, nu pățiți absolut nimic. Cel puțin din partea noastră. Sunteți de acord să nu spuneți nimic?

— Da, suflă Abdul Zyad.

— Foarte bine, zise Malko. Acum vă lăsăm în pace. Trimit pe cineva mâine dimineață la birou ca să aranjeze un transfer de aur la prietenul dumneavoastră Al-Zafer.

Îi făcu semn lui Chris Jones care puse arma în buzunar. Ieșiră din casă în șir indian. Ultima era Ilona care regreta sincer că îi lăsaseră „protectorul” în viață.

— Ce nemernic! mormăi ea. În Rusia, i-ar fi tăiat degetele cu foarfecile ca să-l facă să vorbească. Sunt sigură că n-o să-și țină gura.

— M-aș mira, spuse Malko. Singura lui șansă să trăiască este să tacă, altminteri, oamenii lui o să-i taie beregata.

— Oricum o să-i taie gâtul, observă Milton Brabeck, cu bun simț. Într-o bună zi, tot vor descoperi că i-a turnat.

— *Inch Allah,* încheie Malko pe un ton fatalist.

Se uită la ceas. Era aproape miezul nopții și se făcuse mai răcoare. Ilona se apropie de el tremurând ușor.

— Mi-e frică, spuse în șoaptă.

— Să nu vă fie, o liniști Malko. Mâine dimineață vă duceți la Abdul pentru ce am discutat.

— De ce eu?

— Nu poate s-o facă decât cineva care să nu trezească bănuieli, îi explică Malko.

În fine, începuse goana după aurul rețelei Al-Qaida

Capitolul X

Abdul Zyad simțea cum i se înmoaie picioarele. Obrazul îl ustura, însă rușinea îi ardea cel mai tare sufletul. Străbătu încăperea și își luă un pahar de pe bar. Toate gândurile i se învălmășeau în cap. În mai puțin de o oră, viața lui fusese dată complet peste cap Nu văzuse dincotro s-a abătut trăsnetul, când Ilona insistase să-l vadă înainte de plecare. Crezuse că este doar un capriciu și nu bănuise nicio secundă oroarea ce avea să urmeze. Închise ochii și îl apucă amețeala când se revăzu agățându-se de picioarele celui care conducea toată operațiunea și implorându-l să-i cruțe viața. Fusese cuprins de slăbiciune tocmai el care se credea puternic, luminat de credință, sigur de convingerile sale religioase.

Allah îl pedepsise pentru orgoliul său, aducându-i această umilință grozavă. Se întoarse și își înăbuși un țipăt. Avea o vânătaie enormă în locul unde îl lovise Ilona cu piciorul. Când își aminti de prostituata rusoaică îl cuprinse o furie oarbă și o aprigă dorință de a ucide. O ura cum nu urâse pe nimeni până acum. În afara faptului că îl trădase, mai și asistase la umilință. Nu se va împăca cu sine decât atunci când îi va putea călca în picioare cadavrul. Nu crezuse niciodată că va fi atât de laș, tocmai el care vibra de mândrie când vedea la televizor spectacolul oferit de acei kamikaze palestinieni. Este adevărat că făcuse multe servicii rețelei lui Bin Laden, dar nu se înfruntase niciodată direct cu violența ca în seara asta. Îl revedea pe americanul ăla oribil, muntele ăla de carne care îl strivise pur și simplu sub greutatea lui. Încă mai simțea în ceafă țeava rece a pistolului. Începu brusc să tremure din tot corpul. Înșfăcă sticla de Defender și goli ce mai rămăsese pe fund. Alcoolul îl făcu să tușească, se îndoi de șale și își dădu seama că se răcorise bine în cameră,

deoarece aerul rece al nopții pătrundea prin geamul spart.

Mâine trebuia să le dea o explicație servitorilor săi. Le va spune că a fost o spargere, deși era o variantă puțin credibilă în acest cartier extrem de bine păzit. Încet, încet, se opri din tremurat. În mod normal, ar fi trebuit să se ducă acasă la familia lui, așa cum făcea în fiecare noapte, însă ceva îi șoptea că mai întâi trebuia să rezolve o problemă. Era alegerea de care depindea viitorul său. Dacă mai avea unul. Firește că la răsăritul soarelui, el va fi același om foarte bogat și foarte respectat în Dubai, cu o familie și o reputație fără pată, cu mulți prieteni care fac parte din rețelele lui secrete. Însă a doua zi la ora nouă, nu se putea duce la birou ca de obicei, uitând acest episod cumplit, pentru că vorbise. Le servise pe tavă americanilor pe care îi ura atât de mult elementele necesare anchetei lor.

Or, el știa foarte bine cât de important era acest transfer de aur pentru organizația lui Ussama Bin Laden. Începând din noiembrie 2001, aceasta primise lovitură după lovitură. În primul rând, debandada talibanilor care a privat-o de suportul logistic incomparabil în Afganistan, apoi trădarea latentă a pakistanezilor care jurau cu mâna pe inimă că erau cei mai fideli susținători ai Islamului combatant. Iar în același timp, fiind terorizați și cumpărați de americani, trădau din ce în ce mai mult. Dacă nu ar fi existat ultimele arestări din Rawalpindi, operațiunea „aurul” ar fi fost soluționată fără probleme. Trebuia reorganizată de urgență rețeaua financiară a organizației Al-Qaida pe baze noi și mult mai sigure. Lanțul financiar care a funcționat multă vreme se afla acum și el sub presiunea americanilor, chiar și băncile cele mai angajate în susținerea rețelei Al-Qaida cedau unele după altele, sub amenințarea sancțiunilor celor mai drastice primite din partea lor. Firește că sistemul *hawala* funcționa în continuare, însă rețeaua lor nu se întindea pe tot globul.

Aurul era acceptat peste tot. De acum înainte, Abdul

Zyad avea de ales între două rele. Primul era să tacă și să-și vadă de treabă în continuare, știind că americanii vor ataca rețeaua Al-Qaida din Emirate și că, mai devreme sau mai târziu, se va afla că el a fost sursa informațiilor. Într-o bună zi, îl vor aștepta acasă și îi vor tăia gâtul. Asta era versiunea optimistă. Dar și pedeapsa va fi pe măsura trădării. Un om ca Tawfiq al-Banna era în stare să-l hăcuiască de viu în timp ce recita versuri din Coran.

A doua soluție era să mărturisească greșeala celor pe care i-a trădat. Era un moment foarte dificil. Dar, cel puțin dacă murea, o făcea cu sufletul împăcat în fața lui Allah. Oricum, ceva îi spunea că nu mai avea niciun viitor. În astfel de organizații, trădătorii nu aveau viață lungă. Îngenunche pe covorul plin de cioburi și vomită, apoi se rugă îndelung cu fața către Mecca. Din cauza firelor de mătase din covor rana din obraz îl ustura tare. Dar nu-i păsa. Când se ridică, luase deja o hotărâre. Stinse lumina, ieși din casă și se uită în jur. Aleea era pustie și liniștită. Se duse la masivul BMW parcat puțin mai departe și se sui la volan. Scaunul confortabil și zumzăitul ușor al motorului îi mai alinară puțin sufletul. Își ascunse rana cu *keffiech*-ul alb, apoi porni la drum, trecând foarte curând prin fața casei în care toată familia dormea. Simți în suflet o ură fără margini. Atât timp cât nu va călca în picioare cadavrul Ilonei, nu-i va trece această durere din suflet. Dar până atunci, va îndeplini o sarcină mult mai dificilă: să mărturisească trădarea.

*

* *

Ilona nu se îndura să coboare din Mercedesul oprit în fața casei. Tăcute, cele două gorile se făcuseră mici de tot pe bancheta din spate. Ea se întoarse către Malko, cu trăsăturile feței încordate.

— Sunt sigură că va trimite pe cineva să mă omoare, zise ea. Îmi este prea frică.

— Nu acum, îi spuse Malko, este încă în stare de șoc și

știe că îl urmărim.

— Este foarte puternic, insistă Ilona. Poate să apeleze la mafia indiană. Pentru bani, omoară pe oricine. Lăsați-mă să vin cu dumneavoastră.

— Nu, zise Malko tranșant. În aparență, trebuie să duceți viața de dinainte. Se întâmplă să aduceți clienții acasă?

— Foarte rar.

— Bine.

Se întoarse spre cei doi americani înghesuiți în spate.

— Cine se oferă să petreacă noaptea la prietena noastră?

Cele două gorile se înroșiră ca focul și rămaseră mute de uimire. Situația asta nu era prevăzută în manual. Malko hotărî în locul lor:

— Milton, te oferi voluntar. În orice caz, de acum încolo, nu o scapi din ochi pe Ilona. Este martorul acuzării. Mâine te înlocuiește Chris.

— *Spasiba, spasiba balșoi,* murmură Ilona.

Se calmase după izbucnirea pe care o avusese acasă la Abdul Zyad. Coborî din mașină, Milton o urmă, iar Chris se așeză în față lângă Malko.

— Dacă mi-ar fi spus cineva, nu l-aș fi crezut! murmură el. Ce o să pățească?

— După părerea mea, nimic, zise Malko. Nu cred că a simțit vreo plăcere până acum. Hai să mergem la culcare. Mâine avem o zi grea.

*

* *

Îngenuncheat pe vechiul covor de rugăciune din spatele prăvăliei, Yosri al-Shaiba își făcea prima rugăciune, cu o fervoare extrem de deosebită. Pentru el noaptea fusese scurtă. Către miezul nopții, primise un telefon de la cineva a cărui voce o recunoscuse imediat, dar care nu se prezentase, ci îi spusese doar că trebuia să discute urgent cu el. Își dăduseră întâlnire într-un loc pe care îl știau

amândoi. Îl sunase dintr-o cabină publică. Yosri al-Shaiba se dusese la întâlnire întrebându-se ce problemă mai avea de rezolvat. Dar ceea ce a aflat ulterior l-a lăsat cu gura căscată. Nu se gândise niciodată la o asemenea nenorocire. Bărbatul cu care se întâlnise și față de care avea un respect deosebit, atât pentru reușitele lui, cât și pentru credință, nu mai era decât umbra lui însuși. Era un om distrus, care s-a confesat cu voce plină de umilință, implorându-l pe Allah să-l ierte. În adâncul sufletului. Yosri al-Shaiba simți un dispreț colosal față de acest om căruia Allah îi dăruise tot ce își dorise și care, la momentul potrivit, nu a fost în stare să se comporte ca un martir. Ceea ce scria în Coran era adevărat: bogăția îi corupe chiar și pe oamenii cei mai cumsecade. El își păstra doar strictul necesar și tot timpul îl consacra Cauzei sale. Plus energia și agoniseala. Îi văzuse pe martirii de la 11 septembrie trimițând înapoi banii pe care nu avuseseră timp să-i cheltuiască înainte de a muri și fusese cuprins de o patimă sfântă.

— Ar fi trebuit să mori fără să scoți un cuvânt! spusese el. Exact ca un martir. Ai fi ajuns direct în raiul lui Allah.

Îl crezuse tare ca fierul, însă Abdul Zyad începuse iar să se plângă. Yosri al-Shaiba îl întrerupsese:

— Acum trebuie să reparăm pagubele produse de lașitatea ta, decretase el.

Discutaseră îndelung și întrevăzuseră câteva soluții. Trebuiau să facă două treburi: să taie pista care ducea la Sharjah și să scape de dușmanii lor. Yosri al-Shaiba nu-și făcea nicio iluzie: vor mai veni și alții. Dar era vorba de o cursă contra cronometru. Trebuia cu orice preț să mai câștige câteva zile.

În final, după ce se despărțiseră, puseseră la punct un plan care răspundea celor două criterii ale lor. Înăbușindu-și dezgustul, Al-Shaiba își îmbrățișase „fratele”, cerându-i iertare lui Dumnezeu. Apoi se întorsese acasă. Îl aștepta o zi foarte lungă.

După ce își termină rugăciunea, se ridică. Soția și copiii dormeau încă. Dar erau obișnuiți să-l vadă plecând devreme de acasă. Ronțăi câteva curmale și luă două linguriițe de miere vâscoasă din Yemen, cel mai hrănitor aliment și bău un pahar cu lapte. Nu fumase în viața lui. Nu consumase alcool și încerca să mănânce cât mai puțină carne. Doar un pic de miel. Ca să celebreze sfârșitul ramadanului și foarte rar carne de pui.

Când ieși, soarele strălucea deja și se urcă la volanul vechiului său Range Rover care avea peste trei sute de mii de kilometri la bord. Îi blestema pe americani că le lovise atât de dur organizația. Dacă ar fi întârziat câteva săptămâni, nu ar mai fi găsit nimic în Dubai. Doar Milostivul și Atotputernicul Allah le trimisese dovezile. Pe de o parte, ultimul transport de aur din Pakistan nu sosise încă, fiind întârziat de defecțiunea tehnică a navei care îl aducea. Era doar o mică întârziere, căci, din motive independente de voința lor, aurul care se afla deja în custodia lui la loc sigur, nu putea să iasă din Emirate. Trebuiau să-l încarce pentru noua destinație în condiții de securitate absolută. Însă modalitatea prevăzută în acest caz nu corespundea deocamdată.

Străbătu cartierul Al-Yarmouk, pustiu încă la această oră. Apoi ajunse la moscheea Al-Wasit. Vira la stânga și se îndreptă spre Ras al-Khaimah, emiratul cel mai sudic al federației, chiar înainte de granița cu Oman, unde trebuia să treacă printr-o zonă de munte în care trăiau triburile cel mai puternic islamizate din regiune.

*

* *

Când intră în biroul lui Abdul Zyad, locul unde cu câteva luni în urmă îl sedusese cu talentele ei sexuale, Ilonei îi tremurau picioarele. I se păru că secretara indiană se uita la ea cam ciudat, sau poate se înșela. Nu dormise prea bine, dar nu din cauza „doicii”, căci stătuse cuminte într-un fotoliu și nici măcar nu se dezbrăcase. Era timid ca o

fată mare.

Când plecase, al doilea paznic aștepta în fața casei la volanul unui Mercedes și asta îi dădea o oarecare siguranță. Le explicase celor doi americani că biroul lui Abdul Zyad se afla la câteva sute de metri și că se ducea pe jos, dar ei o urmară la o distanță apreciabilă. Își spuse că, după ce se va termina cu toată tărășenia asta, se va duce la Volgograd ca să se pună la adăpost și nu va mai pune în viața ei piciorul în vreo țară arabă. La urma urmei, putea să-și exercite meseria în oricare altă țară. De exemplu, în America. I se trezise din nou ancestralul instinct de conservare. Poate că, dacă le-ar face un serviciu americanilor, ar putea obține viza pentru Statele Unite. Îi mai veni o idee. Poate că unul dintre cei doi paznici este celibatar. Dacă era cazul, putea să-și sacrifice zece minute sau o oră ca să-l joace puțin pe degete.

Dar visul frumos se destrăma subit când văzu privirea feroce a lui Abdul Zyad. Se uita cu atâta ură, încât aproape că era tangibilă. Ilona simți din nou cum i se înmoaie picioarele. Indianul își mascase zgârietura din obraz cu un plasture transparent, însă sub ochi avea pungi maronii, iar trăsăturile erau mai degrabă obosite. Ca să-și dea importanță, își aprinse o țigară cu bricheta din aur masiv, apoi îi arătă Ilonei o geantă din piele roșiatică – un Hermes fals – așezată pe birou.

— Duci geanta asta la hotelul *Saint-Georges,* zise el pe un ton voit neutru. Te va aștepta cineva acolo la ora zece. Îți va spune numele – Baghlal – iar tu îi vei da geanta.

— Cum o să-l recunosc?

— Las' că o să *te* recunoască el, spuse Abdul Zyad rostind „te" cu un dispreț fără margini.

Se abținea cât putea ca să n-o strângă de gât chiar acum. Se priviră câteva clipe ca un cuplu aflat în fața instanței de judecată la divorț. Apoi, ocolind privirea lui Abdul, Ilona murmură un „foarte bine" și luă geanta.

Era foarte grea, căci erau vreo zece kilograme de aur.

Se întoarse fără o vorbă și se îndreptă spre ușă. Furios la culme, Abdul Zyad simți cum i se aprinde dorința văzând acest posterior somptuos și picioarele lungi pe care le depărtase de atâtea ori. Cățeaua asta extrem de sexy era trimisă de Satana în persoană. Ca să alunge ispita, murmură printre dinți un verset din Coran, dar nu își lua privirea de la ea cât se mai afla în raza lui vizuală.

Rămas singur, furia nu-i trecu așa de ușor, fiind amestecată cu teama de viitor. Încerca să se convingă că micul sacrificiu pe care îl făcuse va aranja cât de cât lucrurile. Dar nu credea prea mult în această idee. Mult mai târziu, când absolut tot aurul rețelei Al-Qaida va fi în siguranță, se va ocupa și de Ilona. O va trimite într-un trib care ura păcatele femeilor infidele ca ea. O vor ține legată în soare. Îi vor scoate ochii, apoi o vor unge cu miere ca să vină mușchii și alte gângănii să o mănânce. La acest gând plăcut, își recăpătă în parte calmul și reuși să se întoarcă la treabă. Se mai rugă încă o dată lui Allah ca lucrurile să meargă așa cum le aranjase cu Yasri al-Shaiba.

*

* *

Chris Jones și Milton Brabeck așteptau în parcarea din fața hotelului *Saint-Georges* unde dispăruse Ilona împreună cu prețioasa încărcătură. Nu credeau că își asumă niște riscuri în stadiul actual al operațiunii, chiar dacă Zyad le-a întins o cursă. După ce a ieșit din Golden Land Building, s-a întors acasă unde o așteptaseră. Au cercetat marfa: era compusă din zece lingouri de aur cu ștampila Gold Emirates. Începând cu numărul 386587 până la 386596. Milton Brabeck le-a fotografiat pe rând cu aparatul său digital, apoi le așeză din nou în geantă. Aurul rețelei Al-Qaida îl făcea să viseze.

— Sunt aici vreo sută de mii de dolari, observase Chris Jones visător.

Acum așteptau în fața hotelului *Saint-Georges,* gata de atac, cu câte un glonț pe țeava pistoalelor ascunse sub

scaune. Pe ușa turnantă a hotelului ieși Ilona cu silueta ei somptuoasă. Nu mai avea geanta din piele. În schimb, purta ochelari de soare. Nu merse bine zece metri, că și fu acostată de un arab cu *keffieh* și *dichdach.*

— Măiculiță! Ce picioare și ce funduleț! oftă Chris Jones. Cred că are un kilometru. Când mă gândesc că ți-ai petrecut noaptea cu ea…

Milton rânji dezamăgit.

— Mie-mi spui! Nici măcar nu s-a dezbrăcat și era moartă de frică. La cel mai mic trosnet din apartament mă punea să trag cu arma. Dar e adevărat că are un funduleț… Nu am venit degeaba…

Pe peronul hotelului *Saint-Georges,* Ilona discuta cu ceea ce părea un potențial client. Afacerile mergeau înainte. Până la urmă se întoarse cu el la hotel. Cele două gorile nu-și puteau reveni.

— Ei bine. Este într-adevăr o târfă, conchise Milton Brabeck cu un pic de tristețe în glas. Cu un fund ca ăsta ar fi păcat să nu profite.

Chris Jones îi trase imediat un cot.

— Fii atent! Uite geanta noastră.

Un tânăr cu mustață, slab cum sunt deseori indienii, cu părul pomădat cu briantină, îmbrăcat cu un tricou vișiniu și pantaloni gri, apăru cu falsul Hermes în mână. Se îndreptă pe jos spre bazarul de aur, luând-o pe străduțele din cartierul AlSabkha. Nu aveau cum să-l urmărească cu mașina. Chris și Milton coborâră din a lor și se amestecară printre turiștii care priveau vitrinele nenumăratelor magazine de bijuterii. Absorbiți de această masă de oameni, nu le fu prea greu să-l urmărească pe bărbatul cu geanta Hermes. Acesta ieși din bazar și o luă pe Al-Khail Street. Și aici era atâta aglomerație, încât cei doi americani nu puteau fi observați. De altfel, bărbatul cu geanta nu întorsese capul nici măcar o singură dată. Pe Al-Khail Street, în fiecare clădire se afla practic câte o casă de schimb. Sanaa Exchange, Ary Gold, Federal Exchange,

City Center Exchange… Indianul cu geanta Hermes intră într-un magazin ce avea firma „Wall Street Exchange Center” și nu mai ieși de acolo. Chris Jones trecu pe lângă fațada lui albastră, furios la culme. Era o catastrofă. Cele două gorile se întâlniră puțin mai departe ca să-și împartă sarcinile. Chris Jones se duse să ia Mercedesul pe care îl lăsaseră în fața hotelului, în timp ce Milton supraveghea Wall Street Exchange Center și îl sună pe Malko. Ei executaseră doar partea cea mai ușoară a programului. De fapt, nu cunoșteau esențialul: ce se va întâmpla cu lingourile din geanta Hermes? Vor fi depozitate la patronul casei de schimb sau vor pleca mai departe? Iar în acest caz, cu aceeași persoană sau cu altcineva?

*

* *

Strada Al-Khail avea sens unic. De aceea lui Malko nu-i era greu să se ascundă. Până la urmă găsise un loc, în timp ce Chris Jones stătea puțin mai în față. Acum nu aveau altceva de făcut decât să aștepte. Tensionat, Malko se întreba dacă dublul pariu pe care îl făcuse avea să reușească. În primul rând, că patronul casei de schimb nu va păstra aurul. În al doilea, că aceeași persoană îl va duce la destinația finală, care nu putea fi alta decât locul unde era depozitat aurul rețelei Al-Qaida. Firește că era riscant, dar nu mai avea de ales. Dacă un alt angajat al casei de schimb ducea aurul altfel ambalat, însemna că și-au pierdut timpul degeaba. Lumea intra și ieșea în continuu cu pachete sau fără. Raționamentul său era următorul: pentru o treabă atât de „sensibilă”, trebuiau să existe foarte puține persoane de încredere. Prin urmare, era o șansă destul de bună ca angajatul să fie același. La urma urmei, se afla în Orient, unde neglijența și nepăsarea erau la ele acasă.

Telefonul mobil vibră. Îl pusese pe vibrații ca să nu atragă atenția, după ce îi dăduse lui Richard Manson semnalmentele patronului casei de schimb. De fapt, chiar

el îl suna:

— *Good news!* zise americanul. Proprietarul acestei case se află în fișierele noastre, ca operator de *hawala* în beneficiul rețelei Al-Qaida. Este un indian musulman pe nume Baghlal alZafer. După descrierea dumneavoastră, chiar patronul în persoană s-a dus la *Saint-Georges.* Să nu-l scăpați o clipă din ochi.

— Vom face tot ce ne stă în putință, îl asigură Malko.

Întotdeauna era mai ușor să dai ordine din birou. Începu să plouă cu stropi mari, lucru curios pentru acest anotimp. În câteva clipe, strada Al-Khail se goli și ei fură nevoiți să se urce în cele două mașini. Acum era mai puțină animație, căci multe magazine se închideau în timpul prânzului până la ora patru. În schimb erau deschise până la zece seara.

Vreme de aproape două ore, până nu s-a oprit ploaia, nu s-a întâmplat nimic. Își dezmorțiră picioarele pe rând. Deodată, Chris Jones îl zări pe același bărbat care ieșea din Wall Street Exchange Center cu aceeași geantă.

— Bingo! zise el pur și simplu.

Indianul cel slab merse cam vreo sută de metri și intră în parcarea subterană. Era însă o problemă: mașina lui Malko era blocată de o furgonetă cu marfă. Se înghesuiră în mașina lui Chris, un Mercedes identic, exact în momentul în care clientul lor ieșea din parcare la volanul unui Lexus alb care se îndrepta spre est. Viră mai întâi la stânga, apoi la dreapta, ca să o ia pe Al-Maktoum Road, marele bulevard care ducea la aeroport. Traficul era intens și nu era greu de urmărit vehiculul Lexus fără să se apropie de el. O luară pe Al-Maktoum până ajunseră la un sens giratoriu ornamentat cu un ceas imens. Bărbatul cu aurul îl ocoli și se angajă pe Al-Ittihad Road, marea arteră care mergea pe lângă aeroport. Așadar, părăsea Dubaiul și se îndrepta spre Sharjah.

Malko îl informă numaidecât pe Richard Manson. Rulau pe un teren viran aflat între Dubai și Sharjah. Primele clădiri apărură dispersate în deșert, iar mașinile erau

staționate lângă ele. Fiind mai sărac decât Dubaiul, neavând petrol și turism de lux, Sharjah era o localitate și mai urâtă, cu foarte multe stopuri. Străbătură tot orașul. Strada își schimbase numele, devenind Al-Wahda, dar nu era mai atrăgătoare ca înainte. Trecură de multe intersecții, de moschei, de clădiri moderne, de pasaje aeriene și se îndreptau spre est.

În curând, apăru iarăși deșertul presărat cu câteva construcții. Un panou indica Ras al-Khaimah, la treizeci și doi de kilometri depărtare. Circulația nu mai era chiar așa de intensă. Merseră astfel o jumătate de oră, apoi apărură primele case din Ras al-Khaimah, un emirat foarte mic și foarte sărac, alipit sultanatului Omanului. Deșertul începea să fie înlocuit de dealuri stâncoase, fără pic de vegetație, care păreau și mai respingătoare Nu existau hoteluri pentru turiști, câteva magazine, foarte puține zgârie-nori. În schimb, foarte multe moschei! Rarele construcții se confundau cu roșiaticul deschis al deșertului. Trebuia să te uiți cu atenție ca să le vezi. Era partea cea mai” aspră” a Emiratelor unde nu veneau niciodată turiști. De fapt, în afară de beduinii care îi urau pe străini, nici nu aveai ce să vezi. Lexus-ul mergea înaintea lor, cu aceeași viteză. Malko îl sună pe Richard Manson care era nervos.

— Să fiți atenți! Este un loc sensibil. Triburilor de aici nu le plac străinii. Nici poliția nu vine. Poate că ar trebui să renunțați.

— Să renunțăm! exclamă Malko mirat. Chiar nu vă gândiți!

— Ba da, insistă americanul. Dar nu-mi place traseul. Am impresia că vă plimbă aiurea. De ce se duce așa departe?

— Uite-așa, spuse Malko. Este un loc foarte bun ca să ascundă aurul.

— Aveți grijă, repetă Richard Manson. Vă aflați în regiunea de unde era Marwan al-Shani, unul dintre piloții kamikaze de la 11 septembrie.

Malko închise, neliniștit într-un fel. De-acum drumul șerpuia printre dealurile stâncoase presărate ici-colo cu căsuțe din piatră. În afară de Lexus și ei, nu mai era nimeni pe drum. Chris, care avea un instinct bun, se întoarse către Malko și spuse calm:

— Nu-mi miroase a bine. Continuăm?

— Continuăm, zise Malko, fără să-și ia ochii de la Lexus.

Un singur lucru îl îngrijora: șoferul observase că era urmărit. Cu toate astea, își vedea liniștit de drum.

Străbăteau un sat care părea nelocuit. Deodată, un imens 4×4 veni de pe un drum de țară care se pierdea între dealuri și începu să ruleze în urma lor. În oglinda retrovizoare, Malko văzu trei bărbați în față, îmbrăcați în veșmintele tradiționale. Dar nu avu răgazul să-și mai pună întrebări. Chris Jones strigă:

— Fiți atent înainte!

O turmă de cămile traversa încet drumul, mânate de doi beduini. Lexus-ul alb oprise ca să-i lase să treacă. Trebuie să fi fost vreo sută de animale care nu se grăbeau deloc. Cele două gorile priveau spectacolul cu gurile căscate.

— Vreau să le fotografiez, zise Milton Brabeck.

— Mai bine uită-te în spate, replică imediat Chris Jones, nu cred că e momentul.

Malko se întoarse și simți cum pulsul o ia razna. Imensul vehicul 4x4 se oprise la vreo douăzeci de metri în urma lor. Din el coborau o grămadă de *„dichdacha”.* Erau beduini cu benzi de cartușe și cu saci din pânză plini cu încărcătoare și cu Kalașnikovurile în mâini.

Se îndreptau ușor spre Mercedesul blocat de cămile. În afara animalelor și a celor doi păstori, nu mai era nimeni pe o rază de un kilometru. Unul dintre beduini se opri, duse Kalașnikovul la umăr, ochi Mercedesul și deschise focul.

Capitolul XI

Cu un gest disperat și cu o fracțiune de secundă înainte de a porni rafala. Malko cârmi volanul la stânga și strivi pedala de accelerație. Trecu la un milimetru de Lexus-ul alb ce aștepta să treacă turma de cămile, zări o clipă figura năucită a șoferului și ținând strâns volanul, se îndreptă direct spre rumegătoare.

Le văzu apropiindu-se vertiginos, apoi se lovi de una intrând cu botul mașinii mai întâi între picioarele de dinainte, iar după aceea între cele de dinapoi. Capota trecu fără dificultate, apoi simți o zguduitură ușoară și un zgomot scârbos. Partea de sus a Mercedesului o lovise în burtă cu toată viteza.

Cămila scoase un răget oribil, mașina încetini, apoi, fiind antrenată de greutatea și de puterea motorului, îi despică burta animalului care căzu greoi pe spate. Îndoind tabla portbagajului și rostogolindu-se pe sol. Malko își continua cursa nebună mergând în zigzag, apărat de gloanțele agresorilor de cămilele printre care trecea. Sărmana cămilă, cu intestinele răspândite pe șosea, răgea înfiorător și își agita spasmodic picioarele. Câteva gloanțe nimeriră în caroseria Mercedesului. Oglinda retrovizoare se făcu țăndări. Beduinii nu renunțau. În această porțiune, drumul ajungea direct pe un teren stâncos care ducea în pantă lină într-o râpă. Fără să mai stea pe gânduri, Malko cârmi volanul, iar Mercedesul se angaja pe acea pantă, hurducându-se pe solul denivelat, dar dispărând din raza vizuală a agresorilor. Dar motorul cală imediat. Cei trei bărbați se aruncară totodată din mașină și fugiră până la râpă ascunzându-se după o stâncă. De aici nu vedeau drumul, dar nici adversarii nu îi puteau repera. Cu toate astea, auziră o rafală lungă. Oare în ce trăgeau beduinii? Acum nu era cazul să-și mai pună întrebări. Două siluete

apărură chiar în susul pantei. Erau beduini înarmați cu Kalașnikovuri.

— *Motherfuckers!* mormăi Chris Jones.

Ținând Glock-ul cu ambele mâini, îl ochi cu grijă pe unul dintre oamenii care îi căutau și trase de trei ori. Beduinul se prăbuși ca o păpușă de cârpă. Malko îl ochi și el pe cel de-al doilea, care se dădu înapoi și dispăru. Nu știa practic dacă îl nimerise. Chris Jones nu stătu pe gânduri și îi spuse lui Milton:

— Acoperă-mă.

Urcă panta aplecându-se și se lungi lângă beduinul care zăcea pe sol, împușcat în cap. Îi smulse fulgerător Kalașnikovul, apoi trase cadavrul spre el și luă cele două încărcătoare din desagă. Bărbatul fusese nimerit de un glonț în ochi, care îi aruncase turbanul cât colo, iar de alte două în piept.

Gorila coborî apoi la ceea ce mai rămăsese din Mercedes. Arăta jalnic cu acoperișul strâmbat, cu portbagajul înfundat și caroseria ciuruită de gloanțe. Ciuli urechile. Câteva siluete apărură brusc la marginea drumului, apoi izbucniră împușcături violente. Gloanțele ricoșau în stânci, șuierau peste tot și făceau nori de praf. Adăpostiți după stâncă, se gândeau că beduinii se pregăteau de atac.

Dar liniștea se lăsă brusc. Ascultară cu atenție, pândind cel mai mic sunet. Era greu să urce panta fără să disloce pietricele și fără să facă zgomot. Însă nu se întâmplă nimic. Deodată auziră un zgomot de motor care descreștea din ce în ce mai mult. Malko aruncă o privire: cadavrul beduinului dispăruse. Prietenii lui porniseră acel foc infernal ca să-l poată recupera fără să riște, apoi, fiind dezgustați, renunțaseră. Nu se așteptaseră probabil să întâmpine rezistență. Malko, Chris și Milton urcară panta cu precauție. Când ajunseră sus, constatară că beduinii plecaseră într-adevăr.

Din încăierare nu mai rămăsese decât Lexus-ul alb oprit

în mijlocul drumului, cu portierele deschise, iar cadavrul cămilei era acoperit de muște. Se apropiară de vehicul. Tânărul indian slăbănog era prăbușit peste volan, ciuruit de gloanțe, ca și mașina de altfel. Așadar, nu fusese omorât întâmplător în schimbul de focuri, ci executat înadins. Portiera din partea lui era găurită ca o sită. Iar geamul făcut țăndări. Cămila fusese omorâtă cu mai multe gloanțe trase în cap.

Stupefiat, Malko băgă mâna în haina mortului și scoase portofelul. Falsa geantă Hermes dispăruse, dar privirea îi fu atrasă de un obiect dreptunghiular căzut pe podea. Era un lingou de aur.

Agresorii luaseră geanta în grabă, nebăgând de seamă că a căzut un lingou. Îl examină și descoperi numaidecât un amănunt interesant: avea ștampila băncii Credit Suisse. I se părea uluitor. Chris Jones se apropie și îl cercetă la rândul său.

— Ce ciudat, observă el, cele pe care le-am fotografiat eu arătau altfel.

Prin urmare, Abdul Zyad spusese adevărul. Patronul casei de schimb de pe strada Al-Khail schimba lingourile „locale” aduse de Abdul Zyad cu altele străine și mult mai ușor de transportat în afară. Bună organizare! Milton privi în jur puțin enervat.

— Ar fi bine s-o ștergem de aici, zise el.

Agresorii se puteau întoarce oricând.

— Și cum o să plecăm? Pe jos? mai spuse.

— Am putea să plecăm cu Mercedesul, sugeră Malko.

Coborâră din nou în râpă și se urcă la volan. Se întâmplă o minune. Când răsuci cheia în contact, motorul porni. Chris Jones, cu mâinile lui enorme, îndepărtă aripa din spate care se freca de roată și bloca portbagajul complet distrus. Când Malko vru să urce panta, roțile patinară îngrozitor împrăștiind pietricele peste tot și afundându-se în solul nisipos. Chris și Milton se opintiră amândoi și îl împinseră. În fine, reuși să se târască până la drum, dar

făcea un zgomot infernal. Peste tot erau rămășițe din bietul animal.

— O să-i spun celui de la care am închiriat-o că am călcat o cămilă, zise Chris Jones.

Milton spuse cu ironie:

— Păi da. Și ca să se răzbune, a golit încărcătorul în tine…

Malko mergea încet, fiind atent la orice mișcare. În vale, zări satul de unde apăruse vehiculul 4x4 și acceleră. În goană, zăriră casele și cele câteva prăvălii, dar nimic nu părea să-i amenințe. Scăpaseră cu viață.

*

* *

La volanul hârbului de Mercedes, Malko se târa prin Sharjah. Era oră de vârf și înaintau ca melcul. Îl informase la telefon pe Richard Manson despre incident. Era clar că le-a fost întinsă o cursă. Prin urmare, Abdul Zyad își anunțase prietenii din Al-Qaida, iar aceștia – cu sau fără acordul lui – se hotărâseră să-l lichideze pe Baghlal al-Zafer, patronul casei de schimb, ca să rupă orice legătură cu aurul. Acest complice al operațiunilor rețelei Al-Qaida a fost în mod voit sacrificat ca să antreneze CIA într-o cursă, iar aurul pe care îl transporta servise la plata autorilor agresiunii. Cum aurul a fost furnizat de Abdul Zyad, însemna că nimeni nu se atingea de aurul rețelei teroriste. Malko trase o concluzie: dacă l-au eliminat pe patronul casei de schimb, însemna că nu mai aveau nevoie de el. Prin urmare, așteptau o cantitate mai mare de aur ca să o transforme.

Acceleră și se strecură printre mașini. Abia aștepta să dea cu ochii de Abdul Zyad. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Milton întrebă:

— O să ne întâlnim cu nemernicul de astă-noapte?

— Bineînțeles, aprobă Malko.

— Îmi vine sa iau un foarfece, sugeră Chris Jones. În loc să-i tăiem unghiile, am putea să-i retezăm degetele. Sunt

sigur că la al treilea, va spune tot ce știe. Va mai rămâne cu șapte. Nu-mi place tipul ăsta cu turbanul lui alb pe cap și cu barbă.

— Chris, te uiți la prea multe filme cu gangsteri.

Își aminti brusc de Ilona, pe care o lăsase singură, fără protecție. Sună de pe mobil, iar rusoaica răspunse imediat.

— Unde sunteți? o întrebă Malko.

— Acasă, răspunse Ilona. Vreți să veniți?

— Să nu ieșiți din casă și să nu deschideți nimănui, o sfătui el. Suntem pe drum. Ajungem în Dubai peste o jumătate de oră. Vă trimit o „dădacă”.

Se întoarse spre Milton Brabeck:

— Milt, te las la Ilona. Eu îi fac o vizită lui Abdul Zyad împreună cu Chris.

*

* *

Abdul Zyad număra cu nervozitate mătăniile din chihlimbar, uitându-se la ceas la fiecare zece secunde. În mod normal, la această oră, totul trebuia să se fi terminat, iar el își recăpătase onoarea. Și să rămână cu zece kilograme de aur după o trădare ca asta era într-adevăr un preț pentru prieteni. Cât despre patronul casei de schimb, era un afacerist pe care îl disprețuia și care ajuta Al-Qaida doar din dorința de a câștiga. Vocea secretarei pe care o auzi în interfon îl făcu să tresară.

— A venit o doamnă care vrea să vă vadă. Se pare că are întâlnire cu dumneavoastră.

— Nu am întâlnire cu nimeni, răspunse negustorul de aur agasat. Întreab-o ce dorește.

— Am făcut-o deja, spune că vine din Ras al-Khaimah și că știți despre ce este vorba.

În sinea lui, Abdul îi mulțumi lui Allah, căci era mesajul pe care îl aștepta. Se gândise la un telefon codificat, dar o vizită era și mai bine venită.

— Așa este, recunoscu el, am uitat complet. Poftește-o înăuntru.

După câteva clipe, secretara indiană cu cozi lungi împletite introduse în birou o femeie în *abaya* și chipul ascuns de un *hijab.* Așteptă să plece secretara ca să-și descopere fața. Iar Abdul văzu o încântătoare figură ascuțită cu o gură mare cărnoasă, cu un păr lung și ondulat, negru ca pana corbului. Era o arăboaică sadea. Privirea insistentă îl stânjeni. Dură, pătrunzătoare și totodată lipsită de expresie. Nu era machiată și îi dădu vreo treizeci de ani. O salută în arabă cu mâna pe inimă.

— *Salam aleykoum.*

— *Aleykoum salam,* răspunse ea mașinal și continuă în engleză: Mă serviți cu un ceai?

— Firește, zise Abdul Zyad puțin surprins.

Apăsă pe butonul interfonului și trecu secretarei comanda. Când ciocăni la ușă, musafira își acoperi imediat fața. Când rămaseră iar singuri, și-o descoperi. Abdul Zyad se simți din nou stingherit, dar preferă să nu bage în seamă starea lui și întrebă în engleză:

— Care este scopul acestei vizite? Nu cred că vă cunosc.

Necunoscuta îi adresă un zâmbet rece.

— Cu toate astea, eu am lucrat pentru dumneavoastră.

— Ah da? întrebă el din ce în ce mai nedumerit. În ce împrejurări?

— Un serviciu pe care mi l-a cerut Yosri al-Shaiba. Unul dintre prietenii dumneavoastră din Sharjah. De altfel, astăzi am venit tot trimisă de el.

Ușurat, Abdul Zyad îi zâmbi cu căldură.

— Înțeleg, spuse, sper că îmi aduceți vești bune

Femeia lăsă în jos colțurile gurii și zise cu răceală:

— Ba nu. Lucrurile nu s-au petrecut așa cum am prevăzut. Baghlal al-Zafer a murit, însă nu și principalii vizați.

Abdul Zyad simți cum i se face pielea de găină. Dacă americanii care au venit la el mai trăiau încă, nu vor întârzia să apară în curând și în biroul lui. Se revoltă, îngrozit și furios.

— Fratele Yosri mi-a spus că totul a fost prevăzut și că operațiunea a fost pregătită cu multă grijă. Că nu există niciun risc să dea greș.

— Doar dacă americanii n-au fost anunțați cumva… zise musafira cu voce amenințătoare.

Abdul Zyad simți cum îi fuge tot sângele din obraji și articulă cu dificultate câteva cuvinte:

— *Wahiet Allah,* începu el. Eu..

— Lasă-l pe Allah în pace, i-o tăie femeia cu răceala unui ghețar. Au fost anunțați. Și nu o putea face decât o singură persoană: dumneata. Când trădezi o dată, nu te mai poți opri.

Ceea ce văzu în ochii femeii îl îngrozi. Se scotoci în buzunar ca să caute telefonul mobil.

— Îl sun pe Yosri... începu el.

— Nu are niciun rost, îl întrerupse ea. Am un mesaj pentru dumneata.

Se ridică cu un gest cât se poate de firesc și băgă mâna în geantă. Într-o străfulgerare, Abdul Zyad își dădu seama că venise special ca să-l omoare. Se ridică și întinse mâna ca s-o oprească, însă biroul era prea mare. Musafira scoase mâna din geantă în care ținea un pistol cu amortizor și îl ochi. O secundă sau două, văzu doar micul orificiu negru al amortizorului. Era atât de mic, încât i se părea inofensiv.

— Nu, nu, bâigui el.

Se auzi un zgomot înfundat, iar primul glonț îi străpunse gâtul. Se dădu înapoi, încercând să rețină cu mâna sângele care țâșnea, vru să strige, dar nu reuși să scoată decât câteva horcăieli. Feriel Shahin aplecă un pic țeava armei și mai trase două focuri. Gloanțele îl nimeriră pe indian direct în piept și se lăsă să alunece moale lipit de perete. În acel moment, telefonul începu să sune, iar ucigașa tresări și puse rapid pistolul în geantă. Își aranjă *hijab*-ul și ieși în timp ce telefonul suna în continuare. Abdul Zyad avea deja ochii tulburi, iar sângele îi mânjise veșmântul

alb.

Secretara abia ridică privirea când musafira trecu pe lângă ea fără grabă. Formată la școala dură a terorismului, Feriel Shahin avea nervii de oțel. Ferocitatea înnăscută o făcuse să fie acceptată într-o lume a bărbaților în care femeile se situau între câine și cămilă. Urmase cursuri de tir într-o tabără afgană din Khost și căpătase dexteritate.

Când ajunse în galeria comercială, își permise luxul să ia liftul cu pereții din sticlă care îi permiteau să admire vitrinele în timp ce cobora. Nu voise să o ia pe scări.

*

* *

Secretara lui Abdul Zyad ridică privirea când îi văzu intrând pe cei doi bărbați în anticameră. Primul semăna cu un businessman. Însă cel de-al doilea avea figură înspăimântătoare de docher, lat în umeri, cu părul scurt, ochii cenușii și cu un mers aparte. Ea era obișnuită, căci la negustorul de aur venea tot felul de lume..

— Domnul Zyad? întrebă Malko zâmbindu-i politicos.

— Aveți întâlnire?

— Nu. Dar mă cunoaște. Sunt Malko Linge. Vreți să-l anunțați?

În mod cert, era ziua vizitelor surpriză. Secretara apăsă pe butonul interfonului, dar nu primi niciun răspuns.

— Cred că vorbește la telefon, spuse ea. Vă rog să luați loc.

Chris Jones și Malko se așezară cuminți pe bancheta din piele roșie, sub fotografiile lui Abdul Zyad cu toate personalitățile din Dubai și sub numeroasele diplome onorifice. La fiecare trei minute, secretara mai încerca la interfon. Până la urmă, se ridică și spuse zâmbind:

— Mă duc să-l anunț. Domnul Linge, da?

Dispăru pe ușa laterală. După câteva clipe, urletul ei zgudui toți pereții. Malko și Chris săriră în picioare amândoi odată și se repeziră pe ușă. Gorila avea deja arma în mână. Cu lacrimi în ochi secretara se aruncă în brațele

lui, rostind vorbe nedesluşite. Uitase brusc engleza.

Când intră în birou, Malko înţelese pe dată ce se petrecuse. Abdul Zyad murise miliardar, însă tot mort era. Privirea tulbure era fixată în tavan. Secretara nu auzise nimic, aşadar ucigaşul folosise o armă cu amortizor.

Etapa de curăţenie continua. Al-Qaida era fără doar şi poate extrem de bine organizată. Privi în jur în căutarea unui indiciu şi zări pe jos lângă birou o bucată de hârtie. Se aplecă şi o luă. Era un tichet de bar cu inscripţia „Grand Hotel Sharjah" pe spatele căruia era scris un număr de telefon Putea să fi căzut din buzunarul oricărui vizitator, nu neapărat din buzunarul ucigaşului… Ocoli biroul şi examină cadavrul. Chiar în acel moment, suna un telefon mobil. Dar nu văzu niciunul la îndemână. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că era în buzunarul mortului. Îl găsi în cel drept. Era un model mic de Motorola roşu, lucios, cu un ceas încadrat de briliante. Soneria se opri în momentul în care îl deschidea şi îl puse apoi la el în buzunar. Atunci se ivi şi secretara cu un paznic îmbrăcat în albastru, la fel de îngrozit ca şi ea.

— Domnul Zyad a fost asasinat, îl anunţă Malko. Se pare că a făcut-o ultima persoană care l-a vizitat. Cred că l-aţi văzut pe asasin, căci este o singură intrare.

Prăbuşită pe un scaun, secretara bălmăji ceva despre o femeie în *hijab* care a plecat cu puţin înainte de sosirea lor. Malko o revăzu în minte pe femeia care încercase să-l omoare la *Intercontinental.* Nu putea fi decât ea. Dacă venea cu câteva minute mai devreme, o prindea. Oare era extraordinar de îndrăzneaţă sau nu ştia că scăpaseră din cursa întinsă la Ras al-Khaimah? O şterseră discret înainte de sosirea poliţiei. Milton Brabeck şi Ilona îi aşteptau la *Hyatt.*

*

* *

— Ştiţi unde este *Grand Hotel* din Sharjah? o întrebă Malko pe Ilona care se străduia să nu mai tremure.

Vestea morții lui Abdul Zyad o îngrozise, iar cele două pahare de Defender pe care le băuse pe nerăsuflate nu reușiseră să o liniștească.

— Bineînțeles! zise ea. Acolo am locuit când am venit din Volgograd. Este un hotel ieftin chiar pe plajă, unde sunt numai ruși.

— Am găsit un tichet de bar cu antetul acestui hotel pe jos în birou.

Acest lucru nu o surprinse deloc pe Ilona.

— Cred că Abdul Zyad a primit la el un rus, zise ea. La *Grand Hotel* sunt tot soiul de mafioți care fac trafic cu orice. Probabil că le vinde aur.

Malko își notase numărul scris pe tichet. Începea cu 06. Era deci din Sharjah. Richard Manson ar putea să-l identifice cu ușurință. Însă, cuprins de o subită inspirație, Malko i-l arătă Ilonei.

— Puteți să sunați la acest număr? Încercați să aflați ai cui este. Dacă vă întreabă ceva, spuneți că ați greșit numărul.

Ea formă numărul de pe mobil, spuse câteva cuvinte, apoi închise imediat.

— Mi-a răspuns o rusoaică, am avut dreptate, spuse ea.

Malko nu scoase o vorbă. Existau toate șansele ca Feriel Shahin să-l fi împușcat pe Abdul Zyad. Trebuia pur și simplu să afle dacă ea pierduse tichetul sau alt musafir.

— Puteți să-mi faceți un serviciu? o întrebă Malko pe Ilona care își aprindea o țigară cu bricheta Zippo Swarowski încrustată cu diamante și o răsucea între degete.

— Firește că pot.

— O să dați o raită pe la *Grand Hotel* împreună cu Chris Jones. Caut o femeie pe care o cheamă Feriel Shahin. Este o marocană extrem de periculoasă. Este foarte probabil ca ea să-l fi executat pe Abdul Zyad.

Ilona păru încântată să-l ajute, dar mai cu seamă să nu rămână singură.

— Nicio problemă, îl asigură ea. Cunosc multă lume acolo. O parte din personal este de origine rusă și îl cunosc pe șeful de sală. Un marocan. Mi-a făcut curte. Știe tot ce se întâmplă în hotel.

— Fiți atentă că eu nu vorbesc rusa, o preveni Chris Jones.

Ilona îi aruncă o privire aproape admirativă.

— Cu fizicul ăsta, puteți să fiți confundat cu un rus.

Chris Jones se înroși de mândrie. Se despărțiră la ieșirea din *Hyatt.* Malko era nerăbdător să asculte mesageria vocală de pe mobilul lui Abdul Zyad. Se îndreptă spre World Trade Center împreună cu Milton Brabeck, în timp ce Chris Jones plecă spre Sharjah într-un Mercedes nou, închiriat în urmă cu o oră. În timp ce mergeau pe Cheikh-Zayed Road, își dădu seama că acțiunea se deplasa către vestul Emiratelor.

Membrii sau simpatizanții rețelei Al-Qaida instalați în Dubai erau morți. Avea drept pistă doar pe Tawfiq al-Banna, ucigașul Touriei Zidani, pe Yosri al-Shaiba, negustorul de miere, al cărui rol nu-l ghicea, și bineînțeles pe Feriel Shahin, care putea fi oriunde.

Ajuns la etajul douăzeci și unu din World Trade Center fu introdus imediat în biroul lui Richard Manson, căruia îi furnizase deja toate informațiile în drum spre el și în plus, despre moartea lui Abdul Zyad. Malko îi dădu telefonul mobil pe care îl luase din buzunarul lui.

— Să fie examinat imediat de tehnicienii dumneavoastră, îi sugeră el. S-ar putea să găsim câteva numere care să prezinte interes. Încercați de asemenea să aflați al cui este acest număr.

Richard Manson luă celularul și tichetul de la bar și i le dădu secretarei. Era o minune că în Consulatul general se găsea un aparat de cafea espresso.

*

* *

— Parcă am fi la Miami Beach, observă Chris Jones când

zări câteva trupuri întinse la soare. Oamenii sunt la fel de grași ca și pe la noi.

De când păsiseră pragul *Grand Hotel Sharjah,* o clădire veche cocoțată pe colina Sharjah, o fâșie de nisip neasfaltată încă, nu auzeau vorbindu-se decât rusește. Multe familii stăteau la plajă ca să se bronzeze. Hotelul era plin de ruși. Ilona și Chris se duseră la micul bar de lângă plajă, apărat de parasolare.

— Scoateți-vă cravata, că o să atrageți atenția, îl sfătui Ilona pe Chris Jones. Rușii nu poartă cravată. Eu mă duc la prietenul meu, șeful de sală marocan.

Chris Jones se așeză cu o Cola în față, observând oamenii din jur. Avea senzația că se află în altă lume, sau la cinematograf. Ilona apăru după o jumătate de oră.

— Stă în hotel o femeie care seamănă cu cea descrisă, zise ea. O marocană cu părul creț, slabă și cam rezervată. Fiind compatriot cu ea, șeful a avut câteva discuții. Crede că este târfă. În acest moment, stă în camera 322 cu vedere la mare și este înscrisă pe numele de Farida Sultan.

Chris Jones se uită la ea cu uimire și admirație.

— *My God*! Ce bine lucrați!

Ilona îi zâmbi cu amărăciune.

— O fac pentru *mine,* căci sunt sigură că urmez eu pe lista fanaticilor ăstora. Aș vrea să-i văd pe toți morți și îngropați. Mergem, sau mai așteptăm? Momentan, fata nu este în cameră.

— Mergem.

În timp ce mergeau pe malul mării, ea îi aruncă o privire cu coada ochiului și remarcă:

— În seara asta, dumneata vei dormi la mine?

Gorila se tăcu roșie ca focul.

— Da, așa cred. Doamnă…

— Luați-vă și pijamaua, căci veți dormi cu mine în pat, îl anunță Ilona. Trebuie să fiți în formă ca să mă apărați.

Chris Jones fu cât pe ce să se ciocnească de o șaretă fără cal.

*

* *

Consiliul de război se ținea la etajul douăzeci și unu, în biroul lui Richard Manson. Reușiseră să cerceteze telefonul mobil al lui Abdul Zyad. Primul număr găsit în memorie era al lui Yosri al-Shaiba. Negustorul de miere din Sharjah, bărbatul care le dăduse mașina asasinilor Touriei Zidani sau poate că făcuse mai multe. Dacă ar fi fost doar un simplu figurant, miliardarul din Dubai nu ar fi păstrat numărul lui în memoria telefonului. Din păcate, era nevoie de mult timp ca să afle ale cui erau toate numerele descoperite. Chris tocmai ajunsese din Sherjah cu informații despre Feriel Shahin. Malko bău cel de-al treilea espresso și făcu rezumatul situației:

— De-acum știm un pic mai multe. Se pare că Abdul Zyad și indivizii care gravitează în jurul lui în Dubai reprezintă doar o ramură a operațiunii de transferare a aurului, altminteri, Al-Qaida nu i-ar fi suprimat. Toți aceia pe care i-am identificat sunt din Sharjah sau mai din sud. Adică cei din moschee, inclusiv AlBanna. Ucigașul Touriei Zidani, Yosri al-Shaiba, negustorul de miere, iar acum Feriel Shahin. Plus beduinii care ne-au atacat.

Richard Manson îl întrerupse:

— Este ușor să o oprim pe Feriel Shahin cu ajutorul poliției din Sharjah. Ne datorează acest lucru.

— Firește, recunoscu Malko. Dar la ce ne folosește? Încă nu avem răspuns la două întrebări: unde este aurul rețelei Al-Qaida și cum se derulează restul operațiunii? De asemenea, nu știm ce rol au aceste personaje. Eu cred că această moschee este foarte importantă. Numai că niciunul dintre noi nu se poate apropia de ea fără să dea de bănuit. Eu propun să apelăm la Elko Krisantem. Este musulman și poate cu ușurință să intre în acest mediu dacă are pregătită o „istorioară” bună.

— Excelentă idee, recunoscu Richard Manson. Dar ne ia ceva timp și nu știm exact ce rol joacă moscheea în

transferul de aur.

— Așa este, mărturisi Malko. Dintre toate persoanele pe care le-am întâlnit, pentru mine, cea mai interesantă este Feriel Shahin. Celelalte sunt de aici, ea nu. Ea rămâne în Emirate, aparent fără nicio ocupație și nu s-a reactivat decât pentru a mă elimina pe mine și pentru a-l lichida pe Abdul Zyad.

— Vreți să spuneți că ea ar putea fi pilonul operațiunii? întrebă Richard Manson. O femeie?

— Așa cred, răspunse Malko. Ce-i drept, sunt foarte puține femei în cadrul rețelei Al-Qaida, dar sunt. Amintiți-vă de pakistaneza care escorta o bombă nucleară la New York în urmă cu trei ani. Ce altceva să facă în Sharjah? Să se bronzeze la soare într-un hotel plin de ruși?

— Ce sugestie aveți?

— Să o supraveghem mai îndeaproape folosind-o pe Ilona.

Richard Manson se înroși.

— Pe prostituata rusoaică! Nu știm nimic despre ea…

— Într-adevăr, recunoscu Malko. Dar este o dură și vrea să se răzbune pe Al-Qaida. Am văzut-o acționând, are sânge rece și, dacă o motivăm, ne poate face mari servicii.

— Și cum vreți să o motivați? întrebă americanul, îngrijorat deja de bugetul lui.

Malko scoase din buzunar lingoul găsit în mașina patronului casei de schimb cu prilejul ambuscadei.

— Cu ăsta, spuse el. Aurul nu mai este al nimănui. De fapt, nici nu există. Sunt sigur că va aprecia gestul.

Richard Manson oftă adânc.

— Bine, fie. Dar un singur lucru vă rog: să nu exagerați. Și să fiți atent că această Feriel Shahin este periculoasă și are armă. A dovedit-o deja.

Malko schiță un surâs.

— De asta sunt plătit, ca să știu. Voi încerca să nu-i mai dau ocazia să mă omoare.

Capitolul XII

Chris Jones se înroși ca un școlar când îi întinse Ilonei pachetul învelit în hârtie de cadou.

— E pentru dumneata, zise el. Din partea prințului Malko. Este și un bilețel.

Rusoaica luă pachetul nedumerită și îl cântări.

— E greu. Nu este ciocolată, nu-i așa?

— Nu.

— Este o armă?

— Nu. Deschideți-l.

Ilona desfăcu hârtia roșie și rămase cu gura căscată, ape se uită la gorilă.

— E aur! Un kilogram de aur. De unde îl aveți?

— L-am găsit, se mulțumi să spună Chris Jones Este „curat". Citiți bilețelul.

Ilona nu lăsa lingoul din mână. Mângâindu-l ca pe un iubit. Îl puse în sfârșit jos și citi cele câteva cuvinte în rusă care îl însoțeau. Apoi izbucni în râs.

— O să ne instalăm la *Grand Hotel!* Ce frumos!

Chris Jones se înroși și mai tare.

— *Strictly business, m'am*! se grăbi el să precizeze.

Ilona luă o gură de ceai și spuse:

— *Harașo.* Plecăm mâine dimineață, fac rezervarea și le spun că am găsit un client american. Dar mai întâi, vă învăț puțină rusă. Haideți la culcare.

Chris Jones se duse în baie. Neștiind ce să facă CIA îi punea principiile la grea încercare. Avea să împartă camera cu o prostituată rusoaică, el, care era un bărbat însurat, de religie baptistă și nu călcase niciodată strâmb. Ar fi trebuit să rămână în Serviciile Secrete și nu ar fi pățit astăzi așa ceva. Când ieși din baie în pijamaua lui albastră, avu un șoc și rămase împietrit în mijlocul camerei.

Și Ilona se dezbrăcase. Îl aștepta în picioare, îmbrăcată

cu o cămașă de noapte din satin negru garnisită cu dantelă mov, care se oprea deasupra genunchiului. Sfârcurile întărite pe sub satin parcă îl chemau. Rusoaica se apropie de el și îl îmbrățișă, lipindu-și strâns pântecele de el.

— Eu mi-am primit cadoul! spuse cu voce blândă, iar tu îl vei primi pe al tău.

Fiindcă vorbise în rusește, Chris nu înțelesese, dar gestul era foarte explicit. Spre marea lui rușine, simți cum sexul se mărește fulgerător, în ciuda rugăciunii fierbinți adresate Cerului.

— *Harașo! Harașo*! susură Ilona.

Cu o abilitate diavolească, își strecură degetele în prohabul pijamalei și apucă membrul în mână. Chris slobozi un geamăt sfâșietor.

— *M'am! No, please!*

Începuse să tremure, Ilona îi zgâria pielea glandului cu unghia ascuțită, iar el crezu că moare de atâta plăcere. Deodată, ea își îndoi picioarele lungi și îi cuprinse cu gura aproape o jumătate din sex. Chris se dădu înapoi, dar Ilona îl împiedică trăgându-l ușor de testicule. Țintuit pe podea, americanul nu mai știa nici cum îl cheamă. Constată doar că limba îndrăcită a femeii îl purta în înaltul cerului.

Seva țâșni foarte repede și auzi un țipăt sălbatic. Era al lui. Tremurând din tot corpul, se lăsă aspirat până la ultima picătură. Murea de rușine. Își dădea seama că o frumusețe de femeie stătuse în genunchi în fața lui și îi administrase o felație de toată pomina! Ca Monica Lewinski cu Bill Clinton. În ciuda acestui precedent istoric, își spuse că nu se va mai întâlni în viața lui cu așa ceva. Ilona se ridicase deja în picioare. Era foarte relaxată și îl mângâie ușor pe obraz.

— Acum o să dormim ca doi frați, nu-i așa?

*

* *

Yosri al-Shaiba își parcă vechea lui camionetă la colțul străzii Al-Corniche cu Al-Bourj și merse pe jos după ce

traversă. În acel loc, Al-Corniche Road mergea de-a lungul Kaled Lagoon, un braț de mare care se termina cu o mlaștină și pătrundea adânc în Sharjah. Zeci de ambarcațiuni ancorate la chei încărcau și descărcau tot felul de mărfuri cu destinația Oman, Qatar, Kuweit, India și chiar Pakistan. Erau aceleași de secole întregi. Negustorul de miere merse vreo sută de metri până la cheiul unde erau amarate ambarcațiunile ce veneau din Pakistan. Cu calota albă, cu hainele și cu barba tradițională, se încadra perfect în decor. În fine, îl zări pe cel căutat, căpitanul unuia dintre vase, care dirija descărcarea navei.

Yosri al-Shaiba îi făcu semn și acesta coborî imediat pe chei. Cei doi se îmbrățișară, iar negustorul de miere îl luă pe amicul său peste drum, într-un mic local unde se serveau tot soiul de ceaiuri.

— Frate, ai auzit vreodată de *Sikka Star?* Trebuia să ajungă săptămâna trecută. Știu că ai fost în Gwadar.

— L-am văzut, într-adevăr, zise marinarul. Mai este încă acolo, deoarece căpitanul s-a îmbolnăvit, dar nu mai întârzie mult.

— Trebuie să-mi aducă mierea de acacia din Afganistan, îi explică Yosri al-Shaiba. Mi s-a terminat și am multe comenzi.

— *Inch Allah,* ajunge aici peste o săptămână spuse căpitanul pakistanez

Discutară o jumătate de oră despre războiul din Irak, despre prețul motorinei, despre comerț, apoi se despărțiră. Yosri se duse la furgonetă și se întoarse la magazin. După ce o parcă, se duse la micuța moschee de alături și începu să se roage pe un colț de covor ros. Câțiva bărbați mai dormeau încă înfășurați în pleduri. Moscheea servea și drept popas pentru călătorii prea săraci ca să stea la hotel. Câteodată, imamul le dădea câteva drahme în schimbul câtorva mici servicii. Oamenii din Sharjah erau foarte credincioși și urmau cu strictețe regulile Chariei. În afară

de rușii care nu se mișcau din hotel, erau foarte puțini străini. În tot orașul nu găseai un strop de alcool. Trebuia să te duci foarte departe, la Ras al-Khaimah ca să-i găsești pe traficanții de băuturi spirtoase, de cele mai multe ori veniți din Oman.

Când își termină rugăciunea. Yosri al-Shaiba se așeză turcește pe pământ. După câteva minute, apăru cineva și se așeză lângă el. Pentru o privire mai puțin indulgentă ca aceea a lui Yosri, figura lui era aproape grotescă. Barba era țuguiată de parcă mai avea o bărbie și avea un nas imens coroiat. Ochii duși în fundul capului, fruntea îngustă și urechile clăpăuge desăvârșeau întreaga operă. Însă lui Tawfiq al-Banna puțin îi păsa cum arăta. Însă flacăra din ochii negri părea că nu se stinge niciodată, arzându-i pe necredincioși. Tot timpul se afla în slujba lui Allah și citea încontinuu Coranul unde găsea unicul izvor de bucurie.

— Frate, îmi aduci vești bune? îl întrebă el pe Yosri.

— Încă nu, mărturisi negustorul de miere, dar cu voia lui Allah, săptămâna viitoare vaporul va sosi în port.

Tawfiq clătină din cap fără să spună nimic, fatalist precum toți credincioșii. Totul era în mâinile lui Dumnezeu. Yosri alShaiba scoase din buzunar un săculeț și i-l întinse.

— M-am gândit la tine.

Erau mirodenii după care uriașul era înnebunit. Era singurul lui lux care îi mai aroma orezul și găinile bătrâne pe care le cumpăra la preț redus. Cei doi se rugară împreună, apoi se despărțiră înainte de a ieși din moschee.

*

* *

Elko Krisantem clipi din ochi în soarele strălucitor nevenindu-i să creadă că dăduse o asemenea pleașcă peste el. De multă vreme stăpânul său nu-l mai luase într-o misiune, lucru care îi plăcea la nebunie. Nu numai fiindcă îi permitea să-și facă adevărata meserie – de ucigaș plătit – cea pe care o exercita atunci când l-a cunoscut Malko la

Istanbul, ci și pentru că putea să-și arate adevărata devoțiune față de el, nu numai cea de majordom la castelul din Liezen.

— O s-o dai pe arabă, îi explică Malko. Aici puțină lume vorbește turcește.

— Nicio problemă. *Ihre Hoheit,* îl asigură turcul, dar nu am adus cu mine mare lucru.

Voia să spună că își lăsase la castel bătrânul revolver Astra parabellum și avea numai lațul pentru strangulat. Destul pentru o misiune de penetrare.

— Ți-am găsit o „povestioară" zise Malko. Ești șofer de camion, iar patronul tău a dat faliment din cauza războiului din Irak. Ai rămas în Emirate fără niciun ban și cauți ceva de lucru. Am pregătit o listă cu toate moscheile din Sharjah unde te vei duce să ceri ajutor. Vei găsi un mic hotel în centru și vei suna dintr-o cabină telefonică. Cineva în situația ta nu are celular.

Elko privea deșertul defilând la fiecare cotitură a drumului. Era în culmea fericirii.

— Chris și Milton au venit? îl întrebă el cu sfială.

— Da, răspunse Malko. Dar nu e cazul să vă întâlniți momentan. Vom avea destul timp după aceea.

După începuturile furtunoase, prietenia dintre cele două gorile și turc înflorise frumușel, bazându-se pe respectul reciproc și pe câteva aventuri pe care le trăiseră împreună și își riscaseră viața pentru CIA și implicit pentru Malko. Acesta opri într-o stație de autobuz și îi dădu o carte de vizită și patru cartele de telefon.

— Te las aici, îi spuse. Ai numărul meu și cel al Centralei din Dubai. Sună-mă o dată la patruzeci și opt de ore. La al treilea număr îți răspunde robotul. Să nu suni decât dacă ești în primejdie.

Îi mai dădu și un plic cu bani și lista moscheilor „sensibile" unde trebuia să se ducă înainte de a pleca la Dubai. De acum, dispozitivul era complet și trebuia doar să aștepte. Bineînțeles că un gând supărător îl chinuia din

când în când: dacă aurul rețelei teroriste plecase deja din Dubai?

Nu avea cum să știe fără să-i aresteze pe cei deja surprinși care nu sunt decât niște pioni în această organizație tentaculară. Totuși, interogatoriile bancherului din Islamabad, Mustapha al-Awsawi, care au loc la baza din Bagram, au confirmat că, după prinderea lui, operațiunea tot nu a fost dezlegată. Însă bancherul nu știe care este destinația finală a aurului.

O oră mai târziu, Malko ajungea la *Intercontinental.* În momentul în care se pregătea să ia liftul, în cabină intră o femeie cu văl pe față. El se dădu involuntar un pas înapoi și încercă să-i zărească trăsăturile prin dantela *hijab*-ului. Îi simți brusc parfumul și se relaxă. Era Chanel Nr. 5, parfumul femeii cu care făcuse dragoste chiar în ziua sosirii. Fără să scoată o vorbă, ieși din lift odată cu el la etajul al cincisprezecelea și îl urmă în cameră.

După câteva secunde, *hijab*-ul zăcea pe podea, iar ea se lipise de el, dezlănțuindu-se, cu privirea încețoșată și limba executând un dans drăcesc. Îi părea rău că nu vorbea araba, fiindcă i-ar fi povestit prin ce a trecut. Însă probabil că ei nici nu-i păsa. Îndată ce se afla lângă el, nu se mai gândea decât la un singur lucru: să facă sex. Se debarasă de *abaya* cu mișcări dezordonate, arătându-și sânii strânși într-o bustieră din dantelă. De data asta nu-și pusese slip, fără îndoială ca să câștige timp. Odată ce rămase goală, smulse hainele de pe Malko, îi cuprinse sexul în palmă și îl trase încetișor spre pat.

Astfel atenționat, o prinse de șolduri, o întoarse, o așeză în genunchi și o pătrunse dintr-o singură mișcare, smulgându-i un geamăt de plăcere. Făcuse bine că fusese prudent. Partenera începu să zgârie macatul cu unghiile până îl sfâșie Dar nu-i păsa. Se agita sub el ca să fie mai bine pătrunsă. În spatele ei, Malko o pistona din ce în ce mai repede. Ea îl primea însoțind fiecare mișcare cu un țipăt scurt. Explodară amândoi odată, iar macatul alunecă

în fâșii de pe pat. Malko se desprinse încântat. Era satisfăcut și își apărase ceafa pe care rândul trecut avea numai zgârieturi. Partenera se ridică împleticindu-se, cu privirea în gol. În timp ce se apleca să-și adune hainele, el o întrebă:

— *What is your name?*

Ea abia murmură „Zubarah”. Se îmbrăcă într-o clipă și plecă fără să-l întrebe și pe el cum îl cheamă. Se vedea că era doar o „sex-machine”.

*

* *

Feriel Shahin intră cu pași hotărâți în clădirea lungă ce adăpostea toate companiile de mărfuri ce operau în aeroportul din Sharjah. Era un șir lung de depozite sub numele de Cargo Building, situat la doi kilometri de aeroport. Intră în clădirea aflată mult în partea stângă, exact vizavi de postul de pază. La parter era goală, dotată cu un birou și un hangar ce dădea pe pistă, unde erau îngrămădite diverse mărfuri, cauciucuri imense pentru trenurile de aterizare, material rulant și macarale.

Nu era nici țipenie de om. Parcă era o moară. În momentul în care se întorcea, apăru un indian pipernicit care o întrebă ce caută.

— Birourile companiei Airbuzz.

Îi făcu semn spre tavan.

— La etajul al doilea, domnișoară.

Feriel Shahin urcă o scară de fier care ajungea la un șir de birouri cu aer condiționat, cu pereții plini de afișe scrise în rusește, cu postere și cu programul zborurilor O fată foarte înaltă, frumoasă, îmbrăcată în pantaloni veni lângă ea și o întrebă în engleză cu un puternic accent rus:

— Pe cine căutați?

— Pe Serghei Polyakof.

— Aveți întâlnire?

Feriel Shahin o fulgeră cu privirea. Doar nu se lăsa intimidată de fătuca asta.

— Da, zise ea pe un ton sec. Am întâlnire.

— Așteptați aici, zise rusoaica, răsucindu-se pe călcâie și lăsând-o în mijlocul biroului.

Se întoarse după trei minute și spuse:

— Veniți cu mine.

O conduse într-un birou cu geamuri situat mai în spate. Un bărbat înalt, cu părul pieptănat pe spate, cu trăsături regulate, atletic cu ochi albaștri, îi întinse mâna.

— Serghei Polyakof zise pe un ton de bariton. Vă așteptam.

Degaja un magnetism sexual atât de puternic, încât Feriel Shahin simți cum i se înmoaie picioarele, ea care nu se mai culcase cu un bărbat de luni de zile. Privirea aceea albastră o făcu să se cutremure și simți furnicături în ovare. Se străduí să întrebe pe un ton neutru, lăsând privirea în pământ:

— Cum stăm?

Serghei Polyakof îi adresă un zâmbet liniștitor.

— Lucrurile se aranjează, dar aparatul nu va fi gata decât peste zece zile. A trebuit să verific tot circuitul hidraulic și să-l trimit la Iliușin.

Feriel Shahin strânse furioasă buzele.

— Dacă întârzie, apelăm la altcineva. Nu putem să așteptăm la infinit.

Rusul îi adresă un zâmbet discret și observă:

— Nu știu dacă veți găsi aceleași servicii de calitate în altă parte. Este adevărat că am avut unele probleme tehnice, dar, de săptămâna viitoare, aparatul va funcționa.

— Bine, acceptă Feriel Shahin. Revin peste o săptămână.

Se întoarse, iar rusul plecă de la birou arborând un surâs demn de Clark Gable.

— Vă conduc să ne vizitați compania, ca să nu ziceți că ați venit degeaba.

Ar fi trebuit să-l refuze, însă fiind hipnotizată de privirea lui, îl urmă. Coborâră până la jumătatea etajului și o pofti într-un birou cu pereții plini de planuri de zbor prăfuite.

Peste tot erau împrăștiate tot felul de dosare. Mirosea a praf încins

— Dar nu este nimic aici, observă Feriel.

— Într-adevăr, nu este mare lucru, recunoscu Serghei Polyakof.

Enervată, Feriel Shahin se întoarse către ieșire, dar se pomeni în brațele rusului. Fără un cuvânt, puse mâinile, pe șolduri și o împinse cu blândețe, dar ferm către biroul acoperit cu un strat gros de praf. El se aplecă și îi simți mustața atingându-i obrazul. În același timp, pântecele se lipea de al ei. Imediat, simți volumul unui mădular care i se păru imens. Țintuită locului de un sărut pătimaș, se lăsă pe spate, fiind înghesuită între birou și trupul puternic al rusului.

Încercă să scape, însă el era mult mai puternic, iar sexul enorm lipit de pântece o făcea să cedeze. Într-o clipă, Serghei Polyakof îi ridică poalele și își desfăcu șlițul eliberând membrul. Îi îndepărtă chilotul din bumbac cu un gest sigur și intră brusc în pântecele femeii, pătrunzând-o până la rădăcină. Ea avu senzația că o despica în două. Astfel invadată, era incapabilă să reziste. Rusul îi ridică picioarele ca să o poată poseda mai bine. Ea se prinse cu ambele mâini de marginile biroului ca să nu alunece în partea cealaltă.

Foarte repede, slobozi un mârâit sălbatic, iar Feriel îi simți seva în vagin ca un torent, lucru care îi declanșă orgasmul. Totul nu durase cinci minute. Serghei Polyakof se retrase triumfând.

— Am simțit că mă vrei, îi spuse el pur și simplu.

Feriel Shahin se ridică șezând pe birou. Capul îi vâjâia. Spre marea ei rușine, își dădu seama că nu putea să-și ia ochii de la sexul încă plin de viață. Însă Serghei Polyakof și-l băga deja în pantaloni.

— Ne revedem peste o săptămână, spuse el cu voce egală.

Peste cinci minute Feriel Shahin se pomeni amețită în

soarele arzător. Era prima oară când avea o relație sexuală atât de violentă și atât de scurtă. Descoperi în ea ceva de care i se făcu frică. Serghei Polyakof ar fi putut să o sodomizeze. Să o supună perversiunilor sexuale, iar ea ar fi cedat. Tocmai ea, militanta căreia nu i se putea reproșa nimic și care se gândea tot timpul la soțul ei.

Soldatul de pază o salută în timp ce ridica bariera, iar ea se îndreptă spre Sharjah. Pântecele o ardea încă și nu-i dădu nicio atenție mașinuței albe staționate puțin mai departe, lângă grilajul care izola pistele de șosea.

Capitolul XIII

Richard Manson țopăia ca un ied în jurul biroului, în culmea fericirii. Flutura sub nasul lui Malko un teanc de documente.

— Asta este o parte din dosarul Victor Bout! Am fost asigurați că Airbuzz, compania lui, s-a mutat în străinătate. La telefoane nu mai răspunde nimeni, nu mai are activitate, iar avioanele înmatriculate pe firma lui s-au evaporat. Dacă Feriel Shahin s-a dus la el, sunt sigur că n-a invitat-o la un ceai. Individul ăsta ne-a făcut multe probleme. Peste tot dăm de el.

Chris Jones și Ilona se aflau încă în Sharjah, la *Grand Hotel,* iar această nouă legătură a fost descoperită datorită prostituatei care a urmărit-o. De patru zile, nu se mișca nimic. Elko Krisantem își făcea veacul prin Sharjah frecventând moscheile și încercând să-și facă relații... Supravegherea lui Yosri al-Shaiba, negustorul de miere, s-a dovedit practic imposibilă. Ar fi trebuit să dispună de ajutorul forțelor locale ca să se poată evapora în micul cartier unde avea magazinul. După tradiția musulmană. Abdul Zyad fusese înmormântat imediat după moarte, iar afacerea a fost preluată de nepoți. În Emirate, viața mergea înainte, însoțită de evenimentele războiului din Irak, care se ducea la peste o mie de kilometri la nord.

— Cine este Victor Bout? întrebă Malko.

— Un fost ofițer în armata sovietică a aerului, pe care a părăsit-o în 1991. Este un individ foarte rău. S-a născut la Dușanbe, în Tadjikistan și are în jur de patruzeci de ani. Vorbește șase limbi străine și a organizat cea mai mare rețea de trafic cu arme pe care o cunoaștem. De ani de zile se află în fruntea listei FBI-ului. A înființat câteva companii aeriene căpușe cu aparate Iliușin și Antonov cumpărate pe nimic. Până în 1997 a avut o bază la Anvers, în Belgia,

după aceea s-a stabilit în Emirate, unde s-a dus Feriel Shahin.

— După opinia Ilonei, nu are mare lucru, doar niște birouri și un hangar mare, observă Malko.

— Să nu vă faceți iluzii, îl avertiză Richard Manson, Victor Bout domnește asupra unui imperiu al traficului de arme internațional, de altfel, cel mai important din întreaga lume. A livrat arme talibanilor, grupării lui Abu Sayyaf din Filipine, în Liberia și în Zair. Plus sute de tone în Angola, când se afla sub embargo. Iar până în 2001 a înarmat rețeaua Al-Qaida. Posedă vreo șaizeci de avioane înmatriculate în diferite țări din Africa și le schimbă mereu numărul de înmatriculare. Este o operațiune de mare anvergură.

— Se află în Sharjah?

Americanul râse cu tristețe.

— Trăiește la Moscova. Dar nu știm în ce loc. Când cerem informații celor din FSB[28], susțin că este un antreprenor privat care nu violează nicio lege în Rusia. Cu toate astea, este singurul care livrează arme sofisticate în toată lumea. Este specialistul numărul unu în *end-users*[29]. Practic, toți clienții lui se află sub embargo.

— Cu siguranță că Serviciile ruse sunt la curent cu acest lucru, spuse Malko.

Richard Manson ridică din umeri, descumpănit.

— Firește. Își cumpără armele din Ucraina, din Bulgaria, din Polonia și de asemenea, din Rusia. Ei știu acest lucru.

— De ce s-a stabilit în Emirate?

— Bună întrebare. Nu știm nimic, dar credem că este mai practic pentru el fiindcă face multe afaceri cu Afganistanul. El asigură întreținerea avioanelor companiei afgane Ariana, în urma unui acord mai vechi cu talibanii, din 1996. Întreținea umila Air Force a talibanilor. A mai înființat și o companie charter The Flying Dolphins, care

[28] *Serviciul rus de informații.*

[29] *Certificate finale de însoțire a mărfii.*

asigură legăturile între Sharjah și diferitele orașe din Afganistan. Familia șeicului Zayed a fost foarte des invitată la partide de vânătoare acolo. Chiar și atunci când Statele Unite au interzis zborurile companiei Ariana, în urma sancțiunilor luate împotriva acestei țări, Victor Bout s-a descurcat și a obținut o autorizație de zbor pentru avioanele companiei Flying Dolphins.

— Nu ați întreprins nimic ca să-l opriți?

Americanul lăsă capul în pământ.

— Am aici un raport potrivit căruia, în 2000, administrația Clinton a cerut „la cel mai înalt nivel" Emiratelor să-i interzică lui Victor Bout să mai opereze pe teritoriul lor. Însă au fost trimiși la plimbare, sub pretextul că Bout nu are nicio activitate ilegală…

Era clar că Victor Bout știa să se descurce. Ceva îl neliniștea pe Malko.

— Mi-l descrieți pe acest om ca un traficant de arme în cantități enorme, observă el. Astăzi. Al-Qaida nu mai are nevoie de un astfel de material.

— Este adevărat recunoscu americanul, însă Bout este înainte de toate un transportator. Se duce peste tot fără să ceară permisiunea nimănui. La Sharjah nu există niciun fel de control.

— Credeți că ar putea fi implicat în traficul cu aur al rețelei Al-Qaida?

— Nimic nu este imposibil. Mai cu seamă că fratele lui, Serghei, s-a stabilit la Karachi. Să nu uitați că amândoi sunt din regiune și că vorbesc dari și urdu. O să cer imediat Centralei din Islamabad să se informeze în legătură cu el și cu legăturile locale cu oamenii din Al-Qaida.

— Fiind cunoscut ca un cal breaz, zise Malko în continuare, Bush nu și-a făcut griji în privința lui?

Richard Manson scutură cu tristețe din cap.

— Victor Bout nu este în capul listei… El nu-și face griji decât pentru Irak.

— Ilona nu a văzut niciun avion pe pistă, observă Malko. Poate că Feriel Shahin nu s-a dus la el pentru aur. Nu știm nimic despre legăturile dintre ei.

— Într-adevăr, recunoscu americanul Voi încerca să localizez avioanele din flota aeriană a lui Bout.

— Dar nu trebuie slăbită nici Feriel Shahin, sublinie Malko. Dacă Victor este implicat în transportul aurului rețelei Al-Qaida, înseamnă că, aparent, ea este omul de legătură. Cred că aveți toate mijloacele de supraveghere a avioanelor de pe aeroportul din Sharjah.

— Evident, confirmă americanul. Primesc zilnic un raport. O să cer câte unul la fiecare șase ore, ca să nu fim luați prin surprindere. Că veni vorba, aveți vreo veste de la prietenul dumneavoastră turc?

— Își face veacul prin Sharjah, a găsit câte ceva de lucru ajutat de imamul unei moschei din cartierul cu bazaruri. Este foarte atent la tot și la toate. Poate că nu ne ajută la nimic, dar este un lucru necesar. I-am recomandat să fie prudent. Lucrează fără acoperire. Dacă află ce este de fapt, îi taie beregata.

— Dumnezeu să-l aibă în pază, oftă Richard Manson. Și pe dumneavoastră.

*

* *

Întins pe covorul uzat din moscheea King Faisal, Elko Krisantem încerca să se odihnească puțin. Timp de șase ore descărcase lăzi dintr-o ambarcațiune abia sosită și nu mai era deloc tânăr. Câștiga atât cât să nu moară de foame și plecase de acasă fără „fondurile secrete”. Era acceptat ca muncitor emigrant, iar diferiții imami cărora li se adresase îi procuraseră cu toții un loc de muncă. În orice caz, 85% din populația Emiratelor era de origine străină, așa că nu refuza nimic, mai ales că era musulman. Tresări și înălță capul. În fața lui venise un bărbat fără să facă nici cel mai mic zgomot.

— Frate, începu bătrânul imam al moscheii, te-am

studiat încă de când ai venit. Îmi pari un bun musulman și un om cinstit.

Elko se ridică imediat și răspunse cu pocăință:

— Fac și eu ce pot.

— Eu nu prea am ce să-ți ofer, îi explică imamul, nu suntem foarte bogați, dar le-am povestit despre tine unor oameni cu mai multe posibilități. Sunt niște Tablighis[30]. Au o moschee exact în capătul zonei industriale numită Amer-bin-Fouhairah Se află în zona numărul 11. În afara acestui lăcaș de cult, mai conduc și o mare școală coranică și o sunna a Profetului. Te-ai putea duce să studiezi cu ei.

Elko Krisantem făcu un gest fatalist.

— Dar eu nu am bani, de-abia câștig ca să mă hrănesc.

Așa cum era adus de spate, cu obrajii supți și cu părul grizonat, turcul inspira mai degrabă milă. Imamul îi zâmbi cu superioritate.

— Frate, nici nu se pune problema s-o plătești. Primesc donații generoase de la Oumma și sunt fericiți să-l slujească pe Dumnezeu aprofundând credința oamenilor. Du-te la ei din partea mea. O să-ți găsească un pat și hrană și te vor lumina. Pe imamul lor îl cheamă Mohammad, ca pe Profet.

— Mulțumesc, mulțumesc! murmură Elko Krisantem. Dumnezeu să vă aibă în pază.

Se aplecă și sărută umărul drept al imamului în semn de supunere. După ce își luă sacul în care avea câteva lucrușoare, ieși din moschee. Mergând pe jos, ajungea în două ore, căci orașul era imens. Parcurse mai mult de un kilometru și găsi o cabină de unde îl sună pe Malko.

*

* *

În picioare pe cheiul Al-Corniche, Yosri al-Shaiba privea o ambarcațiune bombată care făcea manevrele de acostare lângă un alt vapor ce era în curs de descărcare. Locurile

[30] *Sectă musulmană fondată în Pakistan, specializată în studierea Coranului.*

erau scumpe și numai cei foarte bogați își permiteau să acosteze direct la chei. Se auzeau strigăte peste tot. Aruncară parâmele, iar ambarcațiunea se apropia încet, încet de mal. Echipajul părea epuizat din cauza drumului lung pe care îl făcuse din Pakistan, a mării agitate și a vântului puternic din acest anotimp. Yosri al-Shaiba privea spectacolul, rugându-se la Dumnezeu ca totul să fi mers bine la Gwadar. În acest colț uitat din Belucistan, comunicațiile erau foarte puține, iar telefoanele mobile prin satelit erau ascultate de americani. Cele două ambarcațiuni fură în sfârșit una lângă alta, imobilizate printr-o perdea de frânghii. Puntea vasului era încărcată cu lăzi și cutii aruncate de-a valma. Zări chiar și câteva animale vii.

Yosri își pierduse răbdarea și se urcă la bordul primei ambarcațiuni, străbătu puntea și se sui pe marginea celui de-al doilea vas, fiind îmbrâncit de marinarii care începeau descărcarea. Se duse cu inima cât un purice în cabina căpitanului la care ajunse urcând o scară din lemn. Mirosea a pește, a păcură și a mirodenii. Căpitanul vorbea la celular și îi făcu semn să se așeze. Acesta îl ascultă, rugându-se în gând. După ce terminară de discutat, căpitanul veni la el și îl îmbrățișă de trei ori.

— Slavă lui Allah, totul a mers strună! îl asigură el imediat.

Erau cu toții oameni simpli care credeau cu tărie că fericirea sau nefericirea depindea *în exclusivitate* de Cel de Sus.

— Facă-se voia Lui, murmură Yosri al-Shaiba. Când o să intru în posesia mierii mele?

— *Inch Allah,* chiar de mâine, îl asigură căpitanul. Este pusă în fundul calei și am marfă perisabilă pe care trebuie să o descarc mai întâi. Iar marinarii mei sunt epuizați, căci voiajul a fost foarte greu. Allah ne-a trimis o furtună îngrozitoare ca să ne pună la încercare.

— Numele să-i fie binecuvântat, zise negustorul de

miere. O să vin mâine cu o mașină și cu banii.

— *Inch Allah,* pe mâine, spuse căpitanul la despărțire.

Yosri al-Shaiba refăcu drumul și ajunse pe chei. Înainte de a pleca, se întoarse și contemplă îndelung numele cu litere aurii scrise într-o parte: *Sikka Star.* Grijile lui luau sfârșit.

*

* *

Lungit pe marginea piscinei, de la *Grand Hotel* din Sharjah, Chris Jones avea senzația că s-a dedublat. Lui nu-i prea plăcea soarele, dar singura modalitate de a trece neobservat era să vegeteze. Toți rușii care veneau în Sharjah aveau un mod foarte simplu de a-și petrece timpul: stăteau la plajă până le crăpa pielea pe ei. Mâncau ca porcii. Își mai băteau puțin nevestele care, în general, erau grase și înspăimântătoare, asta după apusul soarelui, iar apoi se închideau în camere și beau votca adusă cu ei.

Erau niște animale care nu citeau, nu se uitau la televizor, nu prea făceau baie, căci nu știau să înoate. În timp ce se scălda, Chris era agățat de niște huidume oribile. Le plăcea cum este făcut. Uneori se întreba cum va reuși să intre din nou în normal, căci această treabă nu va dura la nesfârșit. Îi era rușine să recunoască în sinea lui că cele câteva aventuri cu Ilona, dar mereu din inițiativa ei, îi lăsa un gust foarte dulce. Îndată ce o vedea în costum de baie, cu picioarele ei lungi ce se terminau la proeminența sexului epilat complet, simțea cum îi transpiră palmele. Făcea dragoste cum văzuse numai în filmele porno. Și numai în cele foarte bune. Culmea rușinii era că prinsese gustul felației! Spre ghinionul lui, nu putea să povestească nimănui aceste lucruri. Își imagina ce față va face Milton când îl va vedea. Nici măcar partenerului său nu-i va putea vorbi despre aceste plăceri extravagante.

Pentru moment, Ilona era plecată din Sharjah la cumpărături. La hotel nu se găsea nimic. Se uită la ceas. Era unu și jumătate. Cu o parte din banii obținuți pe

lingou, Ilona își cumpărase un Breitling Callistino și îl tentase și pe el. Nu o va aștepta la masa de prânz. Se uită spre restaurantul de deasupra piscinei și pulsul se urcă vertiginos. O zări pe geam pe Feriel Shahin care discuta aprins cu șeful de sală, marocanul cu ochii bulbucați. Faptul în sine nu avea nimic extraordinar: era una dintre puținele cliente ale hotelului care nu era rusoaică. Chris Jones îi studia prin ochelarii de soare. Tânăra marocană plecă, iar el se întinse din nou la soare, zicându-și că-i va spune Ilonei.

*

* *

De ani de zile Feriel Shahin era vigilentă, lucru ce îi permisese să supraviețuiască și să fie liberă. Cu un an în urmă, când prietenul ei fusese reținut în Abu Dhabi, ea dăduse dovadă de sânge rece, „aburind” autoritățile care o lăsaseră să plece. Ascunzându-se în acest hotel de trei săptămâni, fiind obligată să rămână în Emirate, nu se folosea prea mult de pașaportul fals ca să nu aibă probleme. Tot ceea ce se petrecuse în ultimele săptămâni dovedea că americanii încercau să pătrundă în dispozitivul lor. Chiar și după eliminarea lui Abdul Zyad, pericolul persista. În realitate, arestarea finanțatorului rețelei Al-Qaida în Rawalpindi a pus în mișcare un proces extrem de periculos pentru organizație.

Era o cursă contra cronometru cu americanii unde, din păcate, Feriel se afla priponită de un țăruș precum o capră. Căci pe ea se baza organizarea ultimului transfer de aur indispensabilă finanțării viitoarelor operațiuni. Nu putea să dezerteze, ci trebuia să rămână în libertate. Ibrahim, șeful de sală marocan, o găsea pe gustul lui, iar ea profita și îl trăgea de limbă fără ca el să-și dea seama. Ceea ce aflase o chinuia. După versiunea lui, o prostituată rusoaică, ce mai stătuse în acest hotel, își adusese un amant american cu care își petrecea vacanța.

În timp ce Feriel Shahin urca la recepție, își punea o

groază de întrebări. Între Dubai și Abu Dhabi se găseau șase mii de americani, iar majoritatea lucra în domeniul petrolului. Nu mira pe nimeni că unul dintre ei era înnebunit după o târfă din Est. Însă fetele nu-și pierdeau timpul petrecându-și vacanțele cu clienții lor, ci munceau din greu… Poate că asta dăduse peste un miliardar. Numai că bogătașii nu veneau la *Grand Hotel* din Sharjah. Mai era ceva: în Dubai, alarma i-o dăduse lui Abdul Zyad chiar o prostituată pe care o proteja. Acest lucru elimina existența unei cârtițe din CIA, adică o altă prostituată marocană. Însă Feriel Shahin nu știa nimic despre fata care dăduse alarma, nici măcar cum o cheamă. Iar acolo unde se afla Abdul Zyad, nu putea să se informeze. Era totuși o coincidență tulburătoare.

Urcă în camera ei ca să-și pună costumul de baie și îi veni brusc o idee genială. Dacă ea profita de acest hotel ca să se ascundă și să se dea drept o târfă maghrebiană, de ce n-ar face și altele la fel? Șeful de sală îi dăduse numărul camerei în care stăteau cei doi: 332, un etaj mai sus. Își puse costumul de baie întreg, un *pareo*[31] pe deasupra, își luă geanta în care avea un pistol de care nu se despărțea niciodată și urcă pe scări.

La *Grand Hotel* se făcea curățenie în camere în fiecare zi. Așa că nu se miră când dădu peste femeia de serviciu pe culoar. Se apropie de ea și arborând cel mai fermecător surâs, o întrebă în engleză:

— Mi-am uitat cheia la piscină. Ați putea să-mi deschideți la 332?

Filipineza nu stătu la discuții și după câteva secunde, Feriel Shahin intră în camera dezordonată și închise ușa. Precaută, luă pistolul și introduse un glonț pe țeavă, gata să-l folosească. Apoi începu să cotrobăie prin cameră. Termină repede. În fundul dulapului, găsi o valiză încuiată cu cheia. O cântări. După greutate, nu părea să aibă lenjerie. Putea fi un echipament foto. Însă era prea plată

[31] *Îmbrăcăminte tradițională în Tahiti.*

pentru așa ceva. Era imposibil s-o deschidă fără să lase urme. O zgâlțână și nu auzi niciun zgomot, lucru ce îi întări bănuielile. Cu siguranță erau arme, ascunse în culcușul lor de burete.

Nu rămase aici prea mult. După ce ieși, îi pierise cheful să se mai ducă la piscină. Era aproape sigură că descoperise încă un pericol. Dacă în hotel se afla un agent CIA, venise special pentru ea. Se duse în camera ei, își puse din nou pantalonii și coborî. Dintre toți membrii sau simpatizanții rețelei Al-Qaida din zonă, în afară de oamenii din triburile din sud, ea era singura persoană care se putea deplasa și acționa în voie. Grație hainelor tradiționale, nu risca nimic. Doar dacă nu fusese identificată.

Prin urmare, avea nevoie urgentă de protecție. Mașina era un cuptor încins și fu nevoită să lase aerul condiționat câteva minute ca să se poată urca. Se ducea în zona cargo a aeroportului din Sherjah. Serghei Polyakof, reprezentantul lui Victor Bout, era singurul om care o putea ajuta. O va costa scump, dar avea de unde să-l plătească. În plus. „simpatia” pe care și-a manifestat-o față de ea la ultima întâlnire putea să ușureze într-un fel negocierea. Era imperios necesar să elimine orice amenințare înainte de faza finală a operațiunii pe care trebuia să o ducă la bun sfârșit.

Capitolul XIV

Malko asculta cu atenție raportul lui Chris Jones. La prima vedere, nu era nimic alarmant, însă Feriel Shahin era o profesionistă, mereu cu atenția trează. Oare reușise cu ajutorul șefului de sală de la *Grand Hotel* să simtă vreo amenințare? Avea de ales între trei variante dar niciuna nu-l mulțumea pe deplin: să nu facă nimic, să-i dea ordin lui Chris să părăsească hotelul sau să anunțe poliția.

— Să nu pleci din hotel, îi zise el lui Chris Jones, dar să fii atent. Ilona să încerce să afle ce l-a întrebat Feriel pe șeful de sală.

Începea să se învârtească din nou în jurul cozii. Implicarea lui Victor Bout în afacerea cu aur rămânea doar o ipoteză. În afară de a o urmări pe Feriel, nu avea niciun fir călăuzitor. Și nu primise nicio veste de la Elko. Mai avea încă o problemă: era imposibil să-l urmărească pe Yosri al-Shaiba, negustorul de miere, fără ajutorul personalului „local”. Se uită la ceas: timpul se scurgea cu o încetineală exasperantă, iar lipsa de activitate îl apăsa.

*

* *

Elko Krisantem ieși fără grabă din moscheea Amer-bin-Fouhairah și se opri lângă cabinele telefonice. Le spusese noilor prieteni că trebuia să dea un telefon acasă, în Turcia, ca să-i asigure pe ai lui că este bine și că mai rămâne câteva săptămâni în Sharjah. Cumpărase din băcănia de alături o cartelă cu treizeci de drahme.

Formă numărul lui Malko și așteptă. În momentul în care îi răspunse, din moschee ieși Tawfiq al-Banna. Unul care avea un rol important în afacerea asta, mai ales în privința afganilor în trecere. Uriașul se uită la el cu suspiciune și în loc să plece la treaba lui, rămase proțăpit la un metru de el. Elko începu imediat să vorbească

turcește cu înflăcărare. Acesta îl studie câteva clipe, apoi intră în moschee.

— Alo? zise numaidecât Elko. Mai sunteți pe fir? Am avut o mică problemă.

— Sunt aici, spuse Malko, ce s-a întâmplat?

Lipsit de vești de pe celelalte fronturi, Malko se agăța de speranța că Elko va descoperi ceva.

— De ieri, locuiesc la moscheea Amer-bin-Fouhairah, îl anunță Krisantem. Am o cămăruță și fac treburi mărunte. Dimineața sunt cursuri de explicare a Coranului. Musulmanii care țin școala sunt oameni foarte cumsecade și foarte credincioși. Centrul lor se află în Pakistan. Răspândesc cuvântul Domnului și sunt extrem de pacifiști.

— Cu toate astea, printre ei există un asasin. Un bărbat înalt de aproape doi metri. L-am văzut cu ochii mei când a înjunghiat-o pe marocană…

— Este Tawfiq, zise imediat Elko. Stă și el ca și mine în moschee pentru că a venit din Ras al-Khaimah unde se află tribul lui. Studiază Coranul și pare foarte credincios. Aici sunt două categorii de oameni: acești tablighis care țin școala și moscheea și musafirii ca mine, care vin din toate colțurile lumii. Cei mai mulți sunt afganii, apoi pakistanezii. Se întrunesc seara, dar pe mine nu m-au invitat încă. Rămân până târziu și discută în jurul focului.

— Nu ai observat nimic suspect?

— Nu. Duc o viață liniștită. Se trezesc dimineața foarte devreme, se roagă și învață mult. Nimeni nu discută politică, dar zic numai că americanii sunt blestemați și că Ussama Bin Laden este șeicul tuturor musulmanilor.

— Să fii atent, îi recomandă Malko. Ai ceva compromițător la tine?

— Absolut nimic, răspunse Krisantem. Școala e mare. O parte din subsol este rezervată afganilor, însă restul este accesibil. Nu am văzut arme. O să încerc să mă împrietenesc cu afganii.

— Să fii foarte atent, repetă Malko.

*

* *

Zborul de la Moscova ateriza cu întârziere, iar Serghei Polyakof privea un șir de târfe rusoaice care se grăbeau să prindă avionul pentru insula Kish din Iran. Vor sta acolo douăzeci și patru de ore, după care se vor întoarce ca să obțină altă viză care să le permită șederea pe o perioadă de trei luni în Emirate.

În sfârșit, debarcară primii pasageri moscoviți, iar el îi zări numaidecât pe cei pe care îi aștepta. Erau trei bărbați în jur de vreo treizeci de ani. Masivi, blonzi, rași în cap, îmbrăcați în niște haine superbe din piele neagră, fără cravată, cu câte o geantă de voiaj în mână. Se grăbi să-i întâmpine la ieșire. Pe unul singur îl cunoștea: pe Dimitri Serghin. O matahală cu fruntea îngustă, care a comandat mai demult în Cecenia o echipă a comandourilor Alpha, însărcinată să-i hărțuiască pe partizanii independenței politice. A adus câteva urechi fără importanță, un sac de dinți din aur pe care îi smulsese din gura victimelor, moarte sau vii, și o imensă cicatrice în dreptul splinei făcută de pumnalul unui combatant cecen, iar pe deasupra, dorința de a câștiga destui bani ca să-și cumpere un apartament la periferia Moscovei. Deși era gata de orice, acest lucru nu se observa mai mult decât la semenii lui lungiți la soare pe nisip. Înaintă cu mâna întinsă către Serghei Polyakof, apoi cei doi bărbați se îmbrățișară.

— *Dobredin,* Dimitri Sergheievici, spuse Polyakof. Vezi tu, aici e soare, sunt femei și (coborî vocea) aur, mult aur…

Izbucni în râs, iar Dimitri Sergheievici Serghin se întoarse către oamenii care îl însoțeau.

— Îți prezint doi tovarăși. Am fost împreună la *cernozopie* și poți să te bazezi pe ei ca pe mine însumi. Cel brunet este Boris Alexandrovici Surjieff, iar celălalt Vladimir Dimitrievici Ogozodnik.

Urmară strângeri de mâini. Cei trei nou veniți aveau aceeași privire rece și priveau cu aceeași indiferență

lumea din exterior. Surjieff conducea o sală de sport la Moscova, fapt ce îi permitea să recruteze oameni pentru toate nevoile. Erau cu toții în relații excepționale cu FSB, care făcea cu regularitate apel la ei pentru așa-numitele „proceduri extrajudiciare” Adică asasinarea suspecților din mișcarea cecenă. Nu erau bine plătiți și îi pândea pericolul dacă erau prinși de Miliție, însă acest lucru îi liniștea psihic. Un singur număr de telefon în strada Djerzinski și totul era aranjat. Serghei Polyakof îl folosise deja pe Serghin ca însoțitor de arme în țările „sensibile” și se purtase impecabil. Arma lui preferată era Pulimiot. O pușcă mitralieră cu un încărcător cu șaizeci de cartușe.

Îndată ce ajunseră în parcare, fură izbiți de căldura înfiorătoare și își scoaseră hainele de piele înainte să se urce în vehiculul 4x4. Purtau toți trei tricouri cu dungi alb cu albastru, ca trupele rusești de elită. Se duseră la depozit. Când ajunseră aici, o camionetă a companiei Airbuzz descărca deja câteva lăzi care sosiseră cu același avion în care fuseseră cei trei bărbați.

— Materialul vostru, zise pur și simplu Serghei Polyakof.

Îl urmară în birourile goale și se instalară în cel în care o „violase” pe Feriel Shahin. Doi angajați indieni aduseră câteva lăzi încuiate pe care le lăsară jos. Serghei Polyakof începu să le deschidă pe rând. Prima conținea doar sticle cu votcă Stolicinaya „Carte Noire” și izbucniră în râs.

Din cea de-a doua, Serghei scoase patru pistoale automate Makarov Gyurza cu câte un încărcător cu optsprezece cartușe. Erau nou-nouțe, ieșite de pe poarta fabricii. A treia ladă conținea alte trei arme automate Makarov Fort-14, cu încărcătoare numai de douăsprezece gloanțe. Unul dintre ele avea piedica exterioară, trăgaciul și siguranța placate cu aur și mânerul din lemn sculptat. Dimitri Serghin îl luă zâmbind încântat. Era arma personală pe care o folosea încă din Cecenia. O strecură în curea la spate.

În ultima ladă era pușca-mitralieră Pulimiot

dezasamblată. O montară foarte repede, îi puseră încărcătorul, apoi o puseră pe birou. Serghei Polyakof le aruncă recruților o privire plină de satisfacție. Cu astea toate putea să-și onoreze contractul făcut cu Feriel Shahin.

După ce trase culasa puștii-mitralieră, Dimitri Serghin se uită la Polyakof și îl întrebă pe un ton egal:

— Ce avem de făcut și cu ce ne alegem?

Acestea erau legături sănătoase, iar adjunctul lui Victor Bout nu luă în seamă acest stil direct.

— Aveți de îndeplinit două misiuni, începu el. Prima este de securizare a zonei noastre. Vă voi explica și în ce mod. A doua este o simplă *însoțire* de aici într-o altă țară, imediat ce aparatul nostru Iliușin va sosi de la reparații.

— Arme? întrebă Serghin.

— Nu, zise prompt Serghei Polyakof. Pentru toată treaba va primi fiecare câte zece mii de dolari. În aur. Vă convine?

— *Harașo,* spuse Serghin, după ce așteptă și aprobarea tacită a celorlalți. Când începem?

— Mai întâi trebuie să vă explic despre ce este vorba și apoi să vă cazez la *Sharjah Beach Hotel.* Se găsește pe o plajă unde sunt mulți compatrioți. Dacă vă întreabă ceva, spuneți că ați venit în vacanță. Dar nu vă vor pune întrebări… Vă duce un microbuz până acolo, apoi închiriați o mașină. Să nu vă despărțiți niciodată de echipament. Iată cu ce îl completați.

Scoase dintr-o cutie trei telefoane mobile Motorola. Pe fiecare era lipită o bandă din plastic pe care era scris un număr cu cerneală roșie.

— Este numărul meu, le explică Polyakof. Dar să nu-l folosiți decât în caz de extremă urgență. Americanii ascultă absolut tot. Vă voi suna eu. Dimitri Serghievici, tu ești Alpha 1, Boris Alexandrovici, Alpha 2, iar Vladimir Dimitrievici, Alpha 3. *Harașo?*

— *Harașo,* răspunseră toți trei în cor

Niciunul nu trecuse de gradul de *praporcik*[32]*.* Erau

[32] *Plutonier.*

oameni simpli care nu înțelegeau decât ordinele simple. În afară de ceceni, nu mai urau pe nimeni. Nu aveau nicio opinie politică, își luară echipamentul, iar Polyakof îi avertiză:

— Să fiți atenți că aici nu se bea alcool pe față și nici nu se găsește de cumpărat. Faceți economie la votcă și beți numai în cameră. Acum vă dau lămuriri în legătură cu prima misiune: securitatea zonei.

Vorbea într-un limbaj militar pe care îl înțelegeau perfect. Toți adversarii posibili din împrejurimi trebuiau eliminați. La Groznîi, tot așa își petrecuseră timpul.

— Dimitri, continuă Polyakof, pe tine cade prima chestie. Trebuie să seduci o fată, zise pufnind. Nu va fi greu că e o târfă… Să faci în așa fel încât să rămâi singur cu ea și să o aduci aici. Discret, firește.

— De ce să n-o omor imediat? obiectă rusul cu bun-simț.

Serghei Polyakof zâmbi.

— Pentru că, înainte de a o omorî, am să-i pun câteva întrebări și să-i fac unele chestii. Cu ajutorul ei vom afla unde și cum să-i lovim pe cei care ne deranjează.

Îl bătu cu palma pe frunte prietenește.

— Asta se cheamă informare.

Omul aprobă cu un zâmbet bovin. Făcuse multă „informare” în Cecenia. Dimitri Serghin avea o metodă foarte eficientă de a-i face pe oameni să vorbească. Ardea de nerăbdare să vadă dacă metoda funcționa și în țările calde.

Capitolul XV

Chris Jones și Ilona se duseră la restaurantul din *Grand Hotel* ca să mănânce. O familie cu trei copii făcea un scandal de mama focului, iar șeful de sală marocan se înfuriase. După cum îi era obiceiul, Chris își comandă un Defender ca aperitiv, în timp ce Ilona se duse să-și ia ceva de la bufet. Gorila examină oamenii de la celelalte mese: nici urmă de Feriel Shahin. Însă terorista marocană nu venea mereu aici. La bufet, Ilona discuta cu un rus la fel de înalt și de masiv ca și el. Se întoarse la masă cu o farfurie plină cu carne.

— Am întâlnit un tip din Volgograd, zise ea. M-a agățat ca un dement.

În mod ciudat, Chris Jones simți o undă de gelozie. Ce porcărie! îl urmări cu privirea pe compatriotul Ilonei care stătea la o masă mai în spate, cu alt rus care avea același gabarit.

— Locuiesc în hotel? o întrebă Chris.

— Nu, nu cred, zise Ilona. Sunt oameni de afaceri, nu țărănoi ca toți de aici.

În ciuda relațiilor sexuale episodice cu el, Ilona se purta în continuare la fel, spunându-și că, dacă avea doi clienți, câștiga o mie de dolari. Iar pe deasupra, erau ruși. Cu puțin noroc, se vor îmbăta cu votcă și nu se vor mai atinge de ea. După ce goli farfuria, zise:

— Cred că mă duc să beau ceva cu ei. Nu pot să te iau și pe tine pentru că ei vorbesc numai rusa. Nu stau mult.

Chris își înmuie buzele în Defender. Nu-i mai era foame. Dacă i-ar fi spus cineva că va sta vreodată cu o prostituată din Volgograd și că va fi gelos pe deasupra, s-ar fi spânzurat cu siguranță. Simțind că este descumpănit, Ilona mai rămase să fumeze o țigară pe care Chris i-o aprinse numaidecât cu bricheta Zippo Swarowski, așa cum văzuse

la Malko.

În plus, era îngrijorat. Feriel Shahin nu apăruse la hotel de ieri. Îndată ce Ilona se duse la noii ei prieteni, el se duse până la recepție. Cheia marocanei era în căsuță. Deci nu plecase din hotel.

*

* *

Ilona era fericită că mai vorbea și rusește. Noul ei prieten, Dimitri, căruia nu-i spusese încă cu ce se ocupa, a dus-o să bea ceva la noul hotel *Radisson,* mai departe către est, pe cornișă și comandă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rose, din 1996 numai pentru ea. Acest lux i se păru suspect. În mod ciudat, în afara faptului că era mulțumită să vorbească rusește, nu se prea simțea în largul ei. Modul în care Dimitri se exprima, privirea, atitudinea i se păreau ale unui mafiot și asta o speria. Prietenul lui plecase când ieșiseră din *Grand Hotel Sharjah,* într-un enorm 4x4. Asta însemna că nu era un turist oarecare. Brusc, renunță la ideea de a-i cere bani. S-ar fi întors bucuroasă cât mai repede la hotel. Căscă ostentativ.

— Mi-e foarte somn, spuse ea. Mă conduci?

— Bineînțeles. Hai să mergem, zise rusul care plăti scoțând din buzunar un teanc imens de drahme. Ilona presimțea că Dimitri nu se va mulțumi doar cu un pahar. Imediat ce se urcară în mașină, el își deschise fermoarul liniștit, se întoarse spre ea și spuse cu voce calmă:

— Doar n-o să ne despărțim așa...

Sexul pe jumătate în erecție i se păru imens Ilonei care văzuse destule la viața ei. Ar fi trebuit să-l refuze, dar îi era frică. Cu un zâmbet suspus, zise cu vocea unei profesioniste:

— Ce mădular frumos ai.

Meseria tot meserie era. Îndată ce se aplecă, tovarășul ei o apucă de ceafă și o forță să înghită tot membrul. Ea îl mușcă încetișor, iar el slăbi strânsoarea. După aceea, intră

în rutină. Se grăbea să-l facă să termine, să coboare și să ia un taxi. El începu să sufle ca o locomotivă și Ilona îl masturba cu furie. În momentul în care se golea în gură cu un mârâit de satisfacție, portiera din partea Ilonei se deschise. La început, se gândi că e poliția, apoi două mâini o apucară și o traseră afară atât de violent, încât Ilona căzu.

Amețită, zări două siluete masive. Unul dintre bărbați o ridică, o apucă de ceafă cu o mână, iar cu cealaltă cotrobăia în slipul din dantelă. O aruncă pe bancheta din spate a altui vehicul 4x4 parcat alături, cu motorul pornit. Se urcă lângă ea, o apucă de păr și zise:

— Acum că ai terminat cu Dimitri, ocupă-te și de mine. Repede!

Era Boris, cel care era cu Dimitri la restaurant. Cel de-al treilea, pe care nu-l văzuse, se urcă la volan. Vehiculul demară brusc, urmat de mașina lui Dimitri. Răpitorul ei se descheiase deja la pantalonii din piele. Ascultătoare, ea se aplecă peste sexul adormit. Se blestema în gând pentru imprudența ei. Mai avusese asemenea aventuri și la Volgograd. Erau bande de huligani care „pedepseau" fetele sau se distrau cu ele. Dacă opuneau rezistență, erau schilodite, bătute sau omorâte. La urma urmei, era un moment dificil care avea să treacă. Instinctul nu o înșelase: chiar erau mafioți.

Vehiculul mergea cu toată viteza și îi era greu să țină sexul în gură. Dacă drumul ar fi fost drept, poate că ar fi reușit să-l facă să juiseze. Bărbatul o împinse cu forță și își aprinse o țigară. Mergeau în afara Sharjahului, iar Ilona se întreba unde o duceau. Apoi vehiculul încetini și zări o barieră care se ridica și un hangar lung. Șoferul coborî, deschise portiera și o trase afară. Dimitri veni lângă tovarășii lui.

Înconjurată de cei trei, intră pe o ușiță care dădea într-un hangar gol, apoi o obligară să urce o scară metalică și intră în birourile goale luminate de neoane palide. Se

întoarse cu curaj și le zâmbi răpitorilor ei.

— Am fi putut merge la hotel...

Drept răspuns, Dimitri îi trase o palmă foarte grea, de o lipi de perete și aproape că o ameți. Cu ochiul stâng închis, cu capul vâjâindu-i, ea îi văzu pe cei trei scoțându-și hainele, apoi tricourile. Când văzu tatuajele, înțelese cu cine avea de-a face. Așa îi fusese norocul, să dea peste asemenea indivizi în Sharjah! Bărbații o priveau cu un amestec de senzualitate și dispreț. Dimitri se întoarse spre cei doi tovarăși.

— Ei, cine începe?

— Vladimir n-a primit încă nimic, observă Boris cu bun-simț.

Vladimir se apropie, o fixă pe Ilona drept în ochi și zise:

— Dacă nu mă faci să mă simt ca un foc de artificii, îți stâlcesc mutra de târfă.

Fără o vorbă, Ilona se lăsă pe vine, îi desfăcu cureaua și se puse pe treabă. Simți cum un altul se apropia de ea pe la spate, îi rupea fusta și îi smulgea chilotul. Niște degete butucănoase se înfipseră în ea și o cotrobăiră ca un animal, atât de tare, încât mușcă fără să vrea membrul care îi umplea gura. Primi imediat o palmă și țipă prăbușindu-se la pământ. Boris o ridică rapid de jos și o trânti peste biroul imens și gol. Vladimir îi trase capul pe spate, sprijinind-o cu ceafa de margine, astfel încât să-i vadă fața. Îi înfundă sexul imediat până în gât. Ilona icni, dar se abținu să vomite, apoi simți că unul dintre ei îi depărta cu brutalitate picioarele și un membru o pătrunse atât de adânc, încât parcă îi împinsese ovarele până în gât. Termină numaidecât și fu înlocuit de prietenul lui. Acesta îi îndoi picioarele și o sodomiză cu o violență de nedescris.

Se excitau unii pe alții, făcând glume porcoase și aprecieri scârboase, batjocorind-o pe rând. Între două violuri, beau câteva guri de votcă direct din sticlă. Pe Ilona o durea tot corpul, pântecele îi lua foc și își spunea întruna că se va termina tot chinul dacă îi lăsa în pace.

Supliciul dură mai mult de o oră. Capul îi vâjâia. Nu se mai gândea la nimic, fiind preocupată să-și satisfacă cât mai bine călăii. Își dădu seama deodată că o lăsaseră în pace. Lungită pe burtă de-a curmezișul biroului, în mirosul de alcool, de spermă și de sudoare, profită de momentul de acalmie ca să se refacă. Bine că se terminase! Apoi Dimitri o apucă de păr cu un rânjet deocheat:

— Ți-a plăcut, porumbițo? Nu întâlnești în fiecare zi așa mădulare ca ale noastre Ilona nu răspunse ca să nu reînceapă coșmarul. Dimitri continuă:

— Trebuia să ne distrăm puțin înainte să trecem la treabă… Sper că o să fii de comitet.

Ilona simți un junghi în inimă.

— La treabă, zise ea. Ce vrei să spui?

Bărbatul îi aruncă o privire plină de răutate.

— Ce credeai, că te-am adus aici ca să ți-o tragem puțin? Puteam s-o facem și pe plajă. Nu, drăguțo, trebuie să-ți punem niște întrebări.

— Întrebări?

Acum nu mai înțelegea nimic. Rusul o strânse de gât și suflându-i un damf de alcool în față, zise:

— Da, porumbițo, câteva întrebări despre prietenul tău american. Și despre tovarășii *lui.*

Ilona înțelese imediat. Ora de sex fusese doar o distracție.

— Nu știu ce vrei să spui, se prefăcu ea că nu înțelege. Eu lucrez aici și am găsit un client american care îmi dă cinci sute de dolari pe zi ca să petrec vacanța cu el.

Dimitri clătină din cap.

— Chiar că ești proastă! Bine, la treabă. Să știi că în Cecenia am văzut fete și mai rele decât tine. Hai, așază-te în patru labe pe birou.

Ea se supuse ca să nu fie bătută, iar rusul îi atinse ușor fesa.

— Ce funduleț frumos.. Nu te mișca. Boris! Ai materialul?

— Da, strigă Boris.

Dimitri o cuprinse de mijloc cu ambele mâini și îi prinse capul între pulpele enorme. Îl văzu pe Boris apropiindu-se pe la spate. Îi îndepărtă fesele cu mâna stângă. Ilona simți un obiect rece și tare care îi forța anusul și țipă. Bărbatul care o viola rânji.

— Nu e așa de bun ca mădularul meu, nu-i așa?

Îi înfipse fără milă ceea ce i se păru că seamănă cu o bară lungă ce îi pătrundea în intestine. Nu se mai sfârșea, iar Ilona urla cu fiecare centimetru care înainta. În fine se opri. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dinții îi clănțăneau și avea senzația că obiectul îi pătrunsese până în stomac. Dimitri îi lăsă capul, iar Boris ocoli biroul și se așeză în fața ei. Fluturându-i ceva sub nas.

— Vezi ce-i asta? o întrebă el?

Printre lacrimi, Ilona zări un tub pe care era înfășurată o bucată de sârmă ghimpată și ascuțită la capete. Rusul continuă:

— O să ne jucăm de-a câinele. O să-ți bag jucărioara asta drăguță în funduleț. Dar să știi că o s-o și scot.

Se întoarse în spatele ei și simți imediat tubul în rect. Câteva secunde nu simți nimic, apoi ca o senzație plăcută, căci îi scoteau tubul care o viola. Numai că plăcerea nu dură mult. O usturime atroce o făcu să țipe înfiorător. Sârma ghimpată era în contact direct cu intestinul de unde ieșea prin anus, terminându-se cu un laț înfășurat în mâna călăului, protejată cu o mânușă din piele. O trăgea puțin afară, iar sârma ghimpată începuse să se desfășoare. Boris îi șopti la ureche:

— Preferi să-l răsucesc sau să ți-l scot dintr-odată?

Îngrozită, Ilona nu răspunse. Aproape imediat avu senzația că cineva îi sfâșie măruntaiele. Încercă să se întoarcă, ca să însoțească mișcarea sârmei ghimpate, iar călăul izbucni în râs. Asta însemna să se joace de-a câinele. Ilona se întorsese cu fața în sus. Ca un câine care vrea să se joace.

— Vrei să ne ajuți, nu-i așa porumbițo? o întrebă cu blândețe Boris.

Cum fata tot nu răspundea, trase brusc sârma cu un centimetru. Boris înșfăcă sticla de votcă și turnă puțină pe anusul rănit.

— Să știi, porumbițo, că avem toată noaptea la dispoziție, preciză el, nu-i greu de răspuns la ce te întrebăm noi.

*

* *

Chris Jones nu reușea să închidă ochii. Se uită la ceas pentru a mia oară. Era două și jumătate dimineața și Ilona nu venise. Încerca să se liniștească spunându-și că își petrece noaptea cu un client. La urma urmei, era o târfă. Nu îndrăznea să-l sune pe Malko la ora asta. Și ce ar putea să-i spună? Că era gelos? Încercă să doarmă, dar dădu drumul la televizor ca să mai afle cum mai mergea războiul. Dar nu-l interesa deloc așa cum o făcea de obicei. Se ridică și deschise ușa camerei. Vizavi se auzea o discuție aprinsă. Un rus își bătea nevasta care urla.

Gorila se îmbrăcă, coborî un etaj și se duse spre camera lui Feriel Shahin. Pulsul urcă vertiginos. Ușa era deschisă. Aruncă o privire înăuntru și văzu șifonierul gol. Marocana se întorsese aseară ca să-și ia catrafusele și plecase din hotel. Se întoarse în cameră, introduse un glonț pe țeava Glock-ului și îl puse lângă pat. Nu-i plăcea această coincidență: Feriel Shahin plecase exact când Ilona a dispărut. În ciuda tuturor eforturilor, nu reuși să adoarmă și numără orele până la ziuă. La ora opt, îl sună mai întâi pe Milton Brabeck. Acesta îl sfătui să-l sune pe Malko pe care îl trezi din somn.

— Avem o problemă! zise cu gravitate gorila.

*

* *

Se făcuse ora douăsprezece și tot nu aveau nicio veste de la Ilona. Mobilul era închis. Chris Jones inspectase

Beach Hotel, dar nu-l reperă pe bărbatul pe care îl văzuse ieri în restaurant, despre care nu știa nici cum îl cheamă. Iar hotelul era plin de ruși.

Malko se frământa. Exista o legătură evidentă între dispariția lui Feriel Shahin și cea a Ilonei. De ce au răpit-o pe Ilona? Prezența celor doi ruși îl determina să-l bănuiască pe Victor Bout.

— Mă duc la World Trade Center, îi zise el lui Milton. Du-te la Chris în Sharjah.

După douăzeci de minute, se găsea în fața lui Richard Manson. Acesta nu păru îngrijorat de dispariția Ilonei, în schimb, îl neliniștea cea a lui Feriel Shahin.

— De data asta o să apelez la CID ca să o găsească, fiindcă avem numele sub care figurează. Dar nu-mi miroase a bine. Pregătesc ceva și vor să scape de noi. Ați mai primit vești de la Krisantem?

— Încă nu, zise Malko, dar nu mă sună regulat. Trebuie să o găsim pe Ilona.

— Poate că este cu un client, spuse americanul. Să mai așteptăm până diseară.

Malko se întoarse la *Intercontinental.* Era îngrijorat, Ilona era o fată serioasă și se temea. Nu plecase de bunăvoie. Richard Manson avea dreptate: nu era de bine, iar rusoaica era implicată într-un fel. În timp ce conducea, sună telefonul mobil, îl deschise și văzu numărul afișat: începea cu 06. Răspunse, dar cel ce apelase închise. Așteptă până ajunse la hotel și verifică numărul. Era vorba de una dintre cele patru cabine din fața moscheii Amer-bin-Fouhairah. Ori era o coincidență extraordinară, ori era Elko Krisantem. Singura persoană care putea să sune de acolo. Poate că turcul fusese nevoit să închidă și îl va suna din nou.

După două ore. Malko tot se frământa. Elko nu mai sunase. De data asta era sigur că adversarii trecuseră la contraofensivă. Îi mai rămâneau Chris și Milton și armele lor de foc. Dar cum și împotriva cui să le folosească? Acum

nu mai era vorba de aurul rețelei Al-Qaida ci de a-și salva colaboratorii. Mobilul sună din nou și se repezi să răspundă. Nu era Krisantem, ci o voce de femeie.

— Malko? Sunt eu, Ilona.

Capitolul XVI

— Ilona! strigă Malko, extrem de ușurat. Unde ești? Suntem foarte îngrijorați.

— Of, am făcut o prostie, spuse rusoaica. Am băut prea multă șampanie și m-am culcat foarte târziu. Acum m-am trezit. Sunt la hotelul *Radisson,* în Sharjah și nu am cu ce să vin.

Știind cât de mult îi plăcea Ilonei șampania, i se părea normal.

— Nicio problemă, zise Malko. Ajung acolo într-o oră, o oră și ceva. Unde te găsesc?

— La bar, la parter, când intri, pe dreapta.

După ce închise, se simțea ușor ca un fulg. Acum că apăruse Ilona, mai trebuia să o găsească pe Feriel Shahin. Era posibil ca marocana să se fi mutat la alt hotel, mai ales că simțise o prezență suspectă. Îl sunase și Elko Krisantem. Coborî să se întâlnească cu Milton și Chris la cafeneaua de la *Inter* și le spuse vestea că Ilona apăruse.

— Mă duc să o iau, propuse imediat Chris Jones, înveselit subit.

— Ești îndrăgostit! zise Milton Brabeck.

Furios, Chris se încruntă. Malko simți încet, încet cum bucuria se risipește. Povestea Ilonei era totuși bizară. În meseria lui, nu prea existau coincidențe.

— O să mergem toți trei, hotărî el. Imediat ce o luăm de acolo, căutăm prin toate hotelurile din Sharjah ca să încercăm să o găsim pe Feriel Shahin. Cred că sunt vreo douăsprezece.

Chris Jones îi simțise reticenta și îl întrebă:

— Cum vi s-a părut la telefon?

— Am vorbit puțin, răspunse Malko dar mi s-a părut normală. Habar nu am... cel de-al șaselea simț al meu... poate că pur și simplu sunt paranoic...

Se duse să întrebe la recepție. Hotelul *Radisson* se afla chiar în centrul Sharjahului, lângă moscheea Al-Majfirah, între cornișă și mare. Nu credea că era o capcană în acest mare hotel de lux, mai ales ziua în amiaza mare.

*

* *

Elko Krisantem lucra în grădină. În spatele școlii coranice era o mică grădină de legume destinată să mai îmbunătățească hrana de zi cu zi a comunității. Dar nu era liniștit Când a vrut să-i telefoneze lui Malko, Tawfiq, uriașul, apăruse brusc de parcă îl urmărea. Elko se grăbise să închidă și să intre în curte. Se schimbase ceva în atitudinea oamenilor de la moschee în privința lui: nu mai aveau încredere în el. Nu-i mai vorbeau și fugeau de el. Chiar și tablighis erau mai puțin amabili. Avea impresia că această schimbare data din ziua în care, crezând că nu-l vede nimeni, coborâse în subsolul unde locuiau afganii pentru o explorare discretă și unde dăduse peste un afgan înarmat cu un Kalașnikov.

Era prima armă pe care o văzuse în moschee. Dar se retrase sub privirea furioasă a afganului care nu-l întrebase nimic. Terminase de grădinărit și își spuse că trebuia neapărat să-l anunțe pe Malko. Moscheea era suspectă și putea foarte bine ca o parte din aurul teroriștilor să fie ascunsă aici. Își puse pânza pe cap și se duse în curtea pustie. În curând, va veni ora de rugăciune. Va profita de acest lucru ca să telefoneze. În fiecare zi, timp de zece minute, îngenuncheau cu toții pe covorașele lor. Așteptă chemarea muezinului, apoi se îndreptă către poarta mare. Se strecură în cabina telefonică și introduse cartela în aparat. Forma numărul mobilului lui Malko, când simți o prezență în spatele lui. Se întoarse: era Tawfiq. Bărbosul mătăhălos cu furie în ochi, care apăruse brusc și îl observa. Înainte ca turcul să aibă timp să-și ia cartela, namila scoase din *abaya* un cuțit de măcelar cu lama lungă de treizeci de centimetri și i-l înfipse lui Elko între coaste.

— Frate, tu nu te rogi? îl întrebă el cu un aer răutăcios.

Îl împinse cu vârful cuțitului, iar Elko fu nevoit să facă un pas înapoi ca să nu fie înțepat. Tawfiq al-Banna se aplecă spre cadran unde era afișat numărul și se întoarse.

— Frate, dar ăsta nu este un număr de Turcia.

*

* *

Malko ocoli sensul giratoriu al moscheii Ai-Majfirah și se angaja pe cornișă, îndreptându-se spre est. *Radisson,* hotelul nou-nouț se afla imediat pe dreapta, la capătul unei alei lungi, cu un parching în stânga. O luă pe alee, se opri sub copertina de la intrare, se întoarse spre Chris Jones și îi spuse:

— Du-te să o aduci.

Americanul coborâse deja din Mercedes și intră pe ușa turnantă. Malko privi în jur Parcarea era aproape goală fiindcă hotelul abia se deschisese. După două minute, gorila apăru îngrijorată și se sui în mașină.

— Nu-i acolo, zise el.

— Te-ai uitat bine peste tot?

— Da.

Era ciudat.

— Mă duc și eu.

Lăsându-l pe Milton la volan, intră în hotel și se duse la barul care era pustiu. Un șef de sală indian îl întâmpină cu un zâmbet larg, foarte fericit să vadă în sfârșit un client.

— Caut o tânără blondă care a fost aici adineauri, începu Malko. Ați văzut-o cumva?

Indianului îi pieri zâmbetul de pe buze.

— Domnule, zise el într-o engleză perfectă, sunt aici de la zece dimineața și n-am văzut pe nimeni. „Femeile tinere” vin mai degrabă seara, dacă asta căutați.

Malko îi mulțumi și ieși, tulburat. Ori Ilona îl minți se – dar nu vedea de ce – ori nu venise niciodată aici și a fost obligată să-i dea întâlnire. În acest caz, nu putea fi decât o capcană. Totuși, singurul motiv al acestui apel fusese să-l

atragă aici. Se urcă în Mercedes uimit și le povesti celor două gorile.

— Mai așteptăm puțin? întrebă Chris, cu durere în suflet.

— Nu folosește la nimic, zise Malko, Ilona n-a venit deloc aici. Atunci să mergem la *Sharjah Beach Hotel,* să vedem dacă îl găsiți pe bărbatul care era cu ea la restaurant.

— De ce nu ne ducem la Airbuzz? întrebă Milton Acolo sunt rușii care au legătură cu Al-Qaida.

— În afară de o expediție în forță, nu cred că rezolvăm mare lucru, obiectă Malko. Nu avem nicio bază legală, iar locul este păzit de militari. În plus, nu trebuie să-i alertăm pe ruși, care nu știu probabil că ne interesează.

Intră pe Corniche Road, marele bulevard cu două benzi despărțite printr-un refugiu, care nu prea era circulat. Parcurseră vreo sută de metri, când îi depăși un 4x4 negru cu geamurile fumurii. Dar, în loc să-și continue drumul încetini și trecu în fața lor. Pulsul lui Malko crescu brusc. Vehiculul nu avea număr de înmatriculare. În clipa în care voia să-l atenționeze pe Milton, geamul din spate se deschise și apăru țeava unei puști-mitralieră.

*

* *

Înainte ca arma să-și înceapă tirul, cu un gest reflex, Malko cârmi brusc volanul spre stânga. Se auzi o lovitură surdă și Mercedesul se urcă pe refugiul din mijloc. Se auziră împușcături de armă automată, iar rafala nimeri partea din spate a Mercedesului, în dreptul portbagajului. Caroseria fu ciuruită de o ploaie de gloanțe care sparseră cauciucul din spate, din partea dreaptă. Geamurile se făcură țăndări. Mercedesul căzu hurducându-se în partea cealaltă a refugiului și termină cursa pe marginea bulevardului. Flăcările țâșniră din spate și în câteva clipe cuprinseră tot vehiculul. Malko împreună cu cele două gorile se aruncară din mașină. Milton strigă:

— Fiți atenți că vin!

Vehiculul 4x4 negru trecuse și el în partea cealaltă a bulevardului și venea după ei. Nu aveau cum să distingă fețele ocupanților din cauza reflexelor din parbriz, dar cu siguranță nu erau prieteni. Chris începu să tragă cu arma Glock. Trăgea tacticos foc cu foc Văzură atunci vehiculul dușmanilor punând o frână bruscă și oprindu-se. Malko și Milton își scoaseră și ei armele, dar nu apucară să tragă, căci vehiculul negru traversă din nou refugiul și porni în direcție opusă. Nu aveau cum să-i urmărească pe jos.

Câțiva curioși începură să se adune în jurul Mercedesului care ardea. Din fericire, flăcările ascundeau urmele gloanțelor, iar acest lucru putea să pară un simplu accident de circulație. Furios la culme, Malko îl sună imediat pe Richard Manson. Termina de explicat situația, când în dreptul lor opri o mașină de poliție alb cu verde. Un polițist coborî din ea cu un extinctor în mână. Malko se duse la colegul lui, ascunzând tulburarea.

Oare ce se întâmplase cu Ilona? Atacul nu avea semnătura rețelei Al-Qaida ci semăna mai mult cu o răfuială a mafiei rusești.

*

* *

Boris Alexandrovici Gurjieff nu se va mai bucura în veci de cele zece mii de dolari care-i reveneau. Prăbușit pe bancheta din față, cu capul dat pe spate, se uita cu privirea sticloasă în tavan. Un glonț îl nimerise drept în frunte și îi zdrobi țeasta. În toată Toyota erau numai rămășițe de materie cervicală și sânge. Strângând din dinți, cei doi ruși care supraviețuiseră își rumegau în tăcere nereușita, cu toate că își puseseră toate speranțele în arma lor Pulimiot.

Ca niște buni militari, rupseseră legătura când au constatat că adversarii lor nu fuseseră anihilați, ci dimpotrivă, chiar au ripostat. Serghei Polyakof se va înfuria.. Străbătuseră tot cartierul Sharjah, îndreptându-se apoi spre aeroport. Fiindcă nu-i urmărea nimeni, se relaxară puțin. În afară de trei mici zgârieturi în parbriz,

vehiculul 4x4 nu avea semne compromițătoare. Imediat ce pătrunseră în depozite Dimitri intră pe rampa ce ducea la hangar și parcă mașina.

După trei minute, sparse parbrizul cu o ghioagă. Serghei Polyakof apăru în clipa în care scoteau trupul lui Boris din mașină și îl acopereau cu o pânză și izbucni:

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Necazuri! zise pur și simplu rusul.

Dimitri Serghin aprobă cu un aer morocănos.

— Da. Ne-au scăpat printre degete și l-au omorât pe Boris.

Asta era cea mai mică grijă a lui Serghei Polyakof.

— V-au identificat? îi întrebă el imediat.

— *Niet,* zise Vladimir Ogoroznik. Nici măcar nu ne-au văzut la față. Dar erau înarmați și știau cum să folosească materialul. Dacă nu ne întorceam, o mierleam cu toții.

Serghei Polyakof le aruncă o privire plină de dispreț. Asta era elita armatei ruse. Toți trei, cu un Pulimiot și bazându-se pe elementul surpriză, nu au reușit să lichideze trei americani.

— Trebuie să scăpăm de mașină, spuse el, căci americanii au legături strânse cu CID. O s-o ducem în sud, la prietenii noștri, chiar acum împreună cu Boris. O să-l îngropăm acolo. Băgați-l înăuntru.

Boris era tare greu. După ce îl culcară pe bancheta din spate. Dimitri zise cu răutate:

— O luăm și pe ticăloasa aia? Am chef să-i stâlcesc mutra.

— Momentan, rămâne aici, zise pe un ton sec Serghei Polyakof. Ați făcut destule prostii pentru ziua de azi.

Ilona zăcea legată fedeleș pe podeaua biroului în care fusese torturată. Îi dăduseră ceva de mâncare și îi făcuseră o injecție cu morfină ca să poată vorbi în orele ce aveau să urmeze. Din anus îi curgea sânge întruna, iar durerea devenea insuportabilă. Amenințarea cu o nouă „joacă de-a câinele” o convinsese să-l sune pe Malko. Își aștepta

moartea, resemnată și lipsită de orice speranță. Și asta doar pentru că se găsise la locul nepotrivit într-un moment nepotrivit. Fusese prinsă într-o treabă care o depășea. Călăii o vor lichida îndată ce nu vor mai avea nevoie de ea. Intestinele o usturau înfiorător și se întreba cât va mai dura până va intra în agonie. Cel mai rău era că torționarii ei nu o urau niciun pic, ci o tratau cu indiferență. Era ca un cobai de care vor scăpa când nu vor mai avea nevoie de el.

Serghei Polyakof se urcă la volanul BMW-ului său și îi făcu semn soldatului să ridice bariera. Se întreba cum să acționeze. Feriel Shahin va afla imediat. Pentru moment, nu știa unde se află și sub ce nume. Ascunsă sub veșmintele tradiționale, putea să se deplaseze în voie. Nu îndrăznea să se gândească cum va reacționa. Aparatul Iliușin 76 pe care îl închiriase sosea abia mâine. Planul de zbor pe care îl trimisese turnului de control de pe aeroportul din Sharjah prevedea plecarea în următoarele patruzeci și opt de ore, cu destinația Angola.

Cu cât rămânea mai mult în Sharjah, cu atât valora mai mult. Americanii își vor da seama de unde provine lovitura și vor acționa în consecință. Și asta, în timp ce Serghei Polyakof își luase angajamentul față de Victor Bout că va asigura o „zonă de protecție”. Nici nu îndrăznea să se gândească ce se va întâmpla cu el dacă nu va reuși. În meseria lui, concedierile se terminau de obicei cu un glonț în ceafă. Ocoli aeroportul și o luă spre Ras-al-Khaimah. Boris Gurjieff nu-și închipuise vreodată că va dormi somnul de veci sub palmierii deșertului...

Lui Serghei îi mai rămaseră doar câteva ore ca să rezolve problema, adică să-și elimine definitiv adversarii. Poate că Ilona îi mai era încă de folos. Acum nu mai punea probleme. În cel mai rău caz, o va îmbarca în Iliușin și o va arunca în mare deasupra statului Oman.

*

* *

Cu mâinile legate la spate și gleznele imobilizate, Elko

Krisantem se străduia să reziste. Tawfiq al-Banna îl dusese cu cuțitul înfipt între coaste până la subsol, unde erau afganii. Acolo l-au bătut mai întâi cu paturile armelor, după o discuție în dari din care nu înțelesese o iotă. După aceea, unul dintre afgani care vorbea engleza se așeză pe vine dinaintea lui cu privirea plină de ură.

— Ești un câine! țipase el. Ești un câine nenorocit, fiindcă ești musulman de-al nostru. Dumnezeu o să te pedepsească aspru.

Elko spusese în turcă și în engleză că e nevinovat, jurând că nu înțelege ce i se întâmplă. Îl controlaseră până la piele, dar nu găsiseră nimic. Erau foarte convinși, iar numărul din cabina telefonică era de ajuns ca să-l incrimineze. Nu mai avea cum să susțină că era un număr din Turcia.

— Lucrezi cu americanii! sfârșise prin a spune interlocutorul lui. Înainte de a pleca de aici, îți vom tăia gâtul.

Până atunci, va sta într-o celulă minusculă amenajată lângă tabăra afganilor, unde era un frig glacial. Pe jos era pământ bătătorit și întuneric beznă. Nu avea nicio șansă să evadeze, deși nu-i confiscaseră lațul, neștiind probabil la ce folosește. Cu toate astea, viitorul nu era prea roz. Tawfiq al-Banna îl ura de moarte pe Elko și nu vedea cum ar putea scăpa din acest beci. CIA nu își va asuma niciodată riscul să atace o moschee ca să-l elibereze, mai ales că el nu avea contract cu Agenția.

*

* *

Deși soarele bătea direct în fereastra biroului lui Richard Manson, atmosfera era lugubră. Americanul ascultase veștile proaste din timpul zilei, ghemuit în fotoliu și jucându-se mașinal cu bricheta. Ilona dispăruse bine mersi, fiind răpită de rușii neidentificați care nu ezitaseră să desfășoare o operațiune militară ziua în amiaza mare, în plin centru al Sharjahului. Probabil că aveau legătură cu

Airbuzz, dar nu puteau să dovedească.

Unde se afla Ilona, prostituata rusoaică, devenită astfel persoană auxiliară pentru CIA? Oare fusese mituită sau torturată? Feriel Shahin se evaporase și ea, ca și Elko Krisantem. Pe măsură ce orele treceau, Malko era din ce în ce mai trist. Apelul întrerupt de la turc nu era semn bun.

— Ce aveți de gând să faceți? îl întrebă Richard Manson. Nu mai avem niciun indiciu în găsirea aurului.

Dar lui Malko nu-i stătea acum mintea la aurul teroriștilor din Al-Qaida.

— Este adevărat, recunoscu el. Dar înaintea aurului, trebuie să-i găsim pe Ilona și pe Elko. Cred că sunt în mare pericol.

— Ce sugestie aveți? Să apelăm la CID?

— Nu. Ne vom descurca singuri. Vom începe cu moscheea din Sharjah pentru că nu știm unde putem s-o găsim pe Ilona. Dacă Elko nu dă niciun semn de viață până diseară. Cred că trebuie să ne ducem acolo împreună cu Chris și Milton și să facem o descindere ca să ne asigurăm că turcul este acolo.

— Și dacă nu e?

Malko făcu un gest de neputință.

— Cred că vom găsi niște indicii. Nu pot să-l abandonez.

Americanul nu se lăsa.

— Este o *moschee,* sublinie el. Dacă vorbesc cu cei din CID le cunosc dinainte răspunsul: va fi negativ. Iar dacă intervenția voastră va fi un dezastru, consecințele politice vor fi incalculabile. Mulți conducători de pe aici se joacă cu focul. Mai ales în Sherjah. Unde populația este foarte islamizată. Niște străini care atacă o moschee – adică niște necredincioși – pot să aprindă spiritele și să declanșeze reacții violente. Noi atentate împotriva americanilor. De asemenea, eu nu pot să vă dau undă verde.

— Am înțeles, spuse Malko fără alte comentarii. În acest caz, nu ne rămâne decât să așteptăm.

— Ați făcut o treabă extraordinară, recunoscu Richard

Manson. Datorită faptului că ați urmărit-o pe Feriel Shahin, suntem aproape siguri că aurul rețelei Al-Qaida se află undeva în Emirate și va fi scos cu unul dintre avioanele lui Victor Bout. Atât timp cât pe pista aeroportului din Sharjah nu este niciun avion, mai beneficiem de un scurt răgaz. Profitați de el ca să descoperiți unde l-au ascuns.

Se despărțiră cu o strângere de mână. Chris și Milton aveau fețe de înmormântare, Malko zise până să ajungă la parter:

— Diseară mă duc la moscheea Amer-bin-Fouhairah. Chiar dacă nu e corect din punct de vedere politic. În orice caz, asasinul Touriei Zidani se află acolo. Nu mă voi duce degeaba. Mi-e teamă să nu i se fi întâmplat ceva lui Elko.

Chris Jones, care se gândea doar la Ilona, zise:

— Vin și eu. Chiar cu riscul de a fi concediat.

Expediția nu putea fi tristă. Probabil că se vor lupta cu vreo treizeci de persoane. Malko își zise că, dacă descoperea în moschee măcar o parte din aurul rețelei Al-Qaida, Richard Manson va uita de supărare. Oricum, ar fi făcut orice ca să-l salveze pe Elko, altminteri nu s-ar mai putea uita niciodată în oglindă.

Capitolul XVII

Feriel Shahin transpira toată sub *hijab.* Căci Toyota ei 4x4 nu avea aer condiționat și se simțea ca într-un cuptor. Lângă ea, un beduin din tribul Al-Sheni din Ras al-Khaimah parcă nici nu exista. Alți doi erau în fața vehiculului 4×4, care preceda o furgonetă albă în care se înghesuiau alți șase beduini înarmați până-n dinți. Nu prea se simțeau în largul lor de cum ieșiseră dintre stâncile lor, cu atât mai mult în prezența unei femei, chiar dacă respecta cu strictețe regulile islamice. Mai cu seamă că le dădea ordine. Știau că este o combatantă islamistă și i se supuneau. Marocana se aplecă spre șofer.

— Nu trebuie să stăm acolo mai mult de o jumătate de oră. Dacă ne deranjează, oamenii tăi trebuie să tragă.

— *Aiwa*[33]*,* zise el.

Erau în Sharjah și mergeau pe Al-Wahda Street, de-a lungul zonei industriale. De când plecase din *Grand Hotel,* Feriel Shahin se refugiase într-un trib de simpatizanți ai rețelei Al-Qaida, singurul loc unde se simțea în deplină siguranță. Acolo, CID nu va veni după ea. Firește că acest artificiu nu simplifica lucrurile, căci din prudență, nu-și folosea telefonul mobil.

Prima veste proastă i-o adusese un mesager care venise la Airbuzz: americanii nu fuseseră neutralizați. Alt mesager îi adusese vestea reținerii unui spion, foarte probabil trimis de americani, în moscheea Amer-bin-Fouhairah. Atunci se hotărâse pe loc: trebuia să ascundă în altă parte aurul depozitat de câteva luni în moschee, căci nu mai era un loc sigur. Americanii puteau veni oricând după spionul lor.

Era încordată, însă cele două vehicule treceau complet neobservate în traficul intens din Sharjah. Merseră pe

[33] *Da.*

lângă zona industrială și ajunseră la poarta școlii coranice. Vehiculul 4x4 și furgoneta străbătură curtea, apoi ocoliră clădirea albă și opriră lângă o scăriță care ducea la subsolul ce nu se vedea din curte. De când dăduse ordinul, afganii urcaseră lăzile cu aur din al doilea subsol în primul. Abia opriră cele două vehicule, că beduinii se și pregătiră să tragă. Feriel Shahin coborî din 4x4 și se duse la namila de Tawfiq al-Banna, omul de încredere în moschee.

— Totul e pregătit?

— Da, zise el.

Afganii începură imediat să transporte lăzile din lemn care semănau cu cele pentru muniție, cu mânerele lor din sfoară. Fiecare conținea câte zece lingouri de un kilogram. Afganii cărau trei odată și apoi le aranjau în furgonetă. Enervată, Feriel Shahin se hotărî să facă un tur și în partea cealaltă ca să supravegheze intrarea în moschee. Din fericire Tawfiq închisese poarta cu grilaj că să evite orice musafir nepoftit. Privi lăzile îngrămădite în furgonetă. Nu ocupau mult loc și cu toate astea, acolo erau vreo zece milioane de dolari. O avere pentru Al-Qaida ca să poată finanța marea serie de atentate după războiul din Irak. Nu va avea liniște până când aurul nu va fi la adăpost pentru totdeauna. Tawfiq se apropie de ea.

— Am terminat, o anunță el. Mai rămâne bărbatul despre care ți-am vorbit. Pot să-i tai gâtul înainte să ți-l predau?

— Ce a văzut? întrebă Feriel Shahin.

— Nimic. L-am surprins când le dădea telefon stăpânilor.

— Dă-i drumul! zise ea.

Tawfiq îi aruncă o privire uimită și protestă:

— Să-i dau drumul! Dar e un dușman. A vrut să se infiltreze ca să ne fure aurul.

— Dă-i drumul, repetă Feriel Shahin. Altfel cei care l-au trimis o să-l caute peste tot. Spune-i că te-ai înșelat. Poate să rămână aici cât va dori. Iar prietenii tăi vor fi mulțumiți.

Afganii înarmați se pregăteau să se suie în furgonetă. În

afară de aceia care voiau să rămână în moschee ca să învețe. În două minute totul se terminase. Feriel se urcă în vehiculul 4x4. Se duceau la tribul Al-Sheni. Peste două ore, această parte din aurul rețelei Al-Qaida va fi în siguranță. Tawfiq al-Banna privea vehiculele depărtându-se. Era furios și frustrat.

*

* *

Când Elko îl văzu pe Tawfiq intrând în celula lui cu cuțitul de măcelar în mână, își zise că s-a terminat. Încercă să se ghemuiască punând bărbia în piept, într-un gest inutil de apărare, dar simțea deja lama rece intrând în piele. Tawfiq al-Banna rămase nemișcat câteva clipe în picioare lângă el. Apoi se aplecă, îl întoarse cu fața în jos și îi tăie sfoara cu mișcări sigure.

— S-a făcut o greșeală, zise el morocănos. Am discutat despre cazul tău cu gazdele care au decis că ești nevinovat. Poți să rămâi aici să studiezi Cartea Sfântă cât vrei tu, *inch Allah.*

Făcu stânga-mprejur fără să-i dezlege și gleznele. Elko Krisantem se dezlegă singur și își frecă îndelung mâinile amorțite, întrebându-se ce însemna această stranie eliberare. Îi era foame și sete și ieși repede la suprafață, unde fu întâmpinat de un tablighis care îl pofti să se instaleze în micuța încăpere ce le servea drept bucătărie. În timp ce mânca, credinciosul zise:

— Uneori frații noștri sunt prea suspicioși... Sunt atât de hăituiți! Trebuie să-i iertăm. Sunt sigur că ești un bun musulman.

— Sunt un bun musulman, zise Elko, care nu mai intrase într-o moschee de treizeci de ani.

Ardea de nerăbdare să-l sune pe Malko. Dar nu-i dăduseră cartela înapoi. Își va cumpăra alta mai târziu.

*

* *

Serghei Polyakof încerca să lucreze la actele întinse pe

birou, dar nu reușea. Dimitri Serghin și Vladimir Ogoroznik se odihneau la mezanin după o beție groaznică cu votcă în cinstea tovarășului lor Boris, care zăcea pentru totdeauna sub doi metri de nisip, departe de Sharjah. Ilona era încă prizonieră și se văita din ce în ce mai mult de durere. Serghei Polyakof nu mai știa ce să facă. Trebuia să-i întocmească lui Feriel Shahin un plan care să o calmeze, dar nu avea nicio idee. Singura soluție era să accelereze procesul începând cu momentul în care aparatul Iliușin 76 destinat transportului de aur ajungea în Sharjah. Chiar dacă acționa foarte repede, avionul tot rămânea câteva ore la sol, timp în care erau vulnerabili, căci americanii bănuiau ceva, așa cum le confirmase și interogatoriul Ilonei. Oare vor avea timp să acționeze? Serghei Polyakof nu putea să-și asume acest risc. Dacă dădea greș, relațiile cu clienții lui se destrămau.

Gândindu-se mai profund, își fabrică o contramăsură care ar putea să-l ajute să scape de americani. Era mai delicată, ce-i drept, dar putea să reușească dacă era bine pusă la punct. Mai rămânea să o convingă și pe Feriel Shahin.

Coborî la mezanin. Ideea de a o reține pe Ilona în clădire îl neliniștea. Însă tânăra le mai putea fi de folos. Cei doi călăi își omorau timpul citind romane de science-fiction pe care le aduseseră cu ei. Lungită pe sol, Ilona părea moartă.

— Cum se simte? îi întrebă Serghei Polyakof.

Dimitri Serghin îi aruncă o privire indiferentă mogâldeței întinse pe jos și ridică din umeri.

— Tot așa. Poți să termini cu ea? Începe să pută.

Serghei Polyakof era cât pe ce să accepte. Dacă o găseau aici, putea să aibă necazuri serioase. Se liniști însă gândindu-se că niciun polițist sau vameș din Emirate nu-și va risca pielea pentru o prostituată rusoaică. Îi mituia destul pe vameșii din Sharjah, încât să-i fie recunoscători.

— Fă-i o injecție ca să nu mai facă atâta gălăgie.

*

* *

Malko se odihnea după ședința furtunoasă de la Consulatul General al Statelor Unite. Era muncit de gânduri negre. Știa cât riscă dacă nesocotea ordinele șefului centralei în cazul unui eșec. Era declarat *persona non grata* pentru CIA și nu-i rămânea decât să-și vândă castelul din Liezen. În același timp, nici nu putea să-l abandoneze pe Elko Krisantem. Înfrunta niște oameni extrem de feroce care îi arătaseră că nu vor ezita nicio secundă să-l omoare.

Poate că Elko nici nu mai trăia. Dar nu se putea juca cu soarta lui. Își făcuse calculul că activitatea înceta către șase seara în zona industrială. Depozitele erau închise și dacă se dădea vreo spargere, nimeni nu intervenea. Dumnezeu știe cum va decurge atacul moscheii Amer-bin-Fouhairah, dacă nu vor beneficia de aceste elemente favorabile.

*

* *

O liniște apăsătoare domnea în noul Mercedes alb la fel ca și precedentul. Era zece fix, iar Malko intră pe marele bulevard care ducea în capătul zonei industriale. Nu era nici țipenie de om, toate depozitele fiind închise. Malko staționă lângă zidul lung unde se găseau cabinele telefonice. Chris Jones, Milton Brabeck și el coborâră și închiseră fără zgomot portierele.

Poarta cu grilaj a școlii coranice era închisă. Malko aruncă o privire și zări în apropierea clădirii un foc în jurul căruia stăteau niște umbre. Erau afganii. Se întoarse la cele două gorile și le informă.

— Dacă poarta e deschisă, intrăm și înaintăm, le explică el. Voi îi neutralizați pe oamenii din curte, iar eu mă duc în clădire să-l caut pe Elko. Dacă e închisă, Chris o s-o arunce în aer. O.K?

— Să mergem, îi îndemnă Chris Jones.

Cu arma în mână, era absolut liniștit. Se gândea întruna

la Ilona. Malko se strecură primul pe lângă zid. Puse mâna pe clanță și apăsă. Poarta scârțâi puțin, dar se deschise. Nu era încuiată cu cheia. Într-o clipită, intrară toți trei în curtea imensă. O străbătuseră deja până la jumătate, când fură surprinși. O voce strigă ceva în arabă. Dar cum nu se opreau, unul dintre oamenii așezați în jurul focului se ridică și îi întâmpină. Milton înaintă un pas. Întinse brațul și veni lângă bărbatul îmbrăcat în ținută afgană – *kamiz* și *charouar* – îi lipi țeava pistolului de frunte și zise:

— Nicio mișcare!

Oricine ar fi fost în locul lui s-ar fi supus. Însă afganii nu erau oricine. Bărbatul îi trase un dos de palmă violent peste mână aruncându-i arma cât colo și înjurându-l pe Milton de mama focului. Nu era deloc impresionat. Imediat, tovarășii lui se ridicară și se apropiară de ei cu fețe amenințătoare. Erau vreo doisprezece, toți bărboși, răi și foarte vicleni. Cu armele îndreptate spre ei. Chris și Milton le țineau piept. Și Malko cu arma în mână, fiind luat pe nepregătite, își dădu seama că se aflau în pragul unui măcel. Toți afganii erau înarmați cu cuțite și nu ar fi pregetat să-i atace. Deodată, un strigăt îl făcu pe Malko să tresară.

— *Ihre Hoheit,* sunt aici!

Întoarse capul și zări în umbra unei clădiri silueta gârbovită a lui Elko Krisantem care venea spre ei. Atmosfera se destinse brusc. Malko se simți prost. Se înșelase. Afganii păreau și ei descumpăniți. Elko se așeză între cele două tabere și zise în engleză, apoi în turcă:

— Sunt prieteni!

— Băgați armele la loc, le ordonă Malko celor două gorile.

Și el își puse arma în centură. Afganii mormăiau ceva fără să înțeleagă ce se întâmpla, dar nu-i mai amenințau. Elko se apropie de Malko.

— M-au ținut prizonier, dar mi-au dat drumul de dimineață. Nu înțeleg de ce. Nu am putut să ies de aici ca

să vă anunț. Ar trebui să vă duceți la subsol. Am impresia că ascund ceva. Haideți.

— Păziți-i, le spuse Malko celor două gorile, în timp ce se îndrepta spre clădire.

Afganii nu făcură niciun gest până intrară în școală. Elko Krisantem coborî o scară strâmtă, iar Malko îl urmă. Pivnița rustică era luminată de becuri cam chioare. În stânga, era o cămăruță cu saltele pe jos și haine agățate pe pereți. În față, se vedea o ușă din lemn.

— Acolo, zise Elko. Ușa asta este încuiată tot timpul.

Malko înaintă. Ușa era întredeschisă și o împinse ușor, apoi găsi întrerupătorul în stânga. Becul gălbui lumină o debara goală. Se uită atent prin toate cotloanele, dar nu zări nimic. Elko observă cu ciudă:

— Este prima oară când văd ușa asta deschisă. De obicei era încuiată cu un lacăt mare și câțiva afgani o păzeau din încăperea vecină. Nu lăsau pe nimeni să vină aici..

— În orice caz, acum nu mai e nimic, spuse Malko. Vino cu noi, e periculos să mai rămâi aici.

— Înseamnă că m-am dat de gol! protestă Elko.

— E mai bine decât mort, zise Malko tranșant. Chiar dacă a fost ceva aici, acum nu mai e.

Nu voia să pronunțe cuvântul „aur”, fiind superstițios. Reveniră la parter, iar Elko Krisantem ieși primul și se duse lângă afganii ținuți la respect de cele două gorile. Malko mai era încă în hol, când auzi un zgomot în spatele lui și se întoarse.

Ghemuit într-un colț, Tawfiq al-Banna namila care o ucisese pe Touria Zidani, se uita la el cu o privire plină de ură. Ținea cu ambele mâini o bardă a cărei lamă strălucea în întuneric. Se ridică în picioare cât era de lung, ajungând cu capul în tavan, și se năpusti cu barda spre ei urlând:

— *Allah ou akbar!*

Paralizat de uimire timp de câteva secunde, Malko duse mâna la centură ca să scoată Glock-ul. În momentul în care întindea brațul ca să-l ochească, uriașul îi trase una peste

armă smulgându-i-o din mână și aruncând-o cât colo. Sări într-o parte ca să nu fie tăiat în două. Însă namila se lipi imediat de perete ca să nu-l lase să treacă. Pistolul căzuse la doi metri în fața lui. Dacă se apleca, Tawfiq îi crăpa capul cu barda. Agita barda cu ochii scânteind de ură și murmurând cuvinte de neînțeles, căutând o posibilitate de a-l ataca. Deodată, urlă din nou *„Allah ou akbar"* și se năpusti la Malko cu barda ridicată.

Capitolul XVIII

Tawfiq al-Banna abătu barda cu toată puterea unde se aflase capul lui Malko o secundă mai devreme. Din fericire, statura lui imensă îl făcea să aibă câteodată gesturi imprecise. Barda se înfipse în perete ridicând un nor de tencuială. O scoase imediat și o agită prin aer, înghesuindu-l pe Malko într-un colț. Acesta era înnebunit, inima îi bătea să-i spargă pieptul și i se părea că nu se mai termină. Proțăpit în fața ușii, uriașul își trăgea sufletul cu o lucire plină de ură în ochi. Cu bărbia înainte și cu ochii întredeschiși, se aplecă pregătindu-se iarăși de atac. Arma lui Malko rămăsese pe jos, aproape de el, dar în realitate, foarte departe. De când începuse atacul se scursese abia un minut, dar lui i se părea că durează de secole

— *Allah ou akbar!*

Strigătul sălbatic îi îngheță lui Malko din nou sângele în vene. Cu o privire halucinantă, Tawfiq al-Banna înainta spre el aplecat și cu barda ținând-o cu amândouă mâinile, târându-se ca un imens păianjen alb. Înghesuit, Malko se lipi și mai tare de perete. Se gândi să-și scoată haina și să i-o arunce în față. Însă acest gest i-ar fi permis uriașului să-l înjunghie. Ușa dinspre curte se deschise brusc în spatele lui Tawfiq al-Banna care, concentrat asupra lui Malko, nici nu-și dădu seama. Malko mai mult ghici decât văzu silueta gârbovită a lui Elko Krisantem și vru să-l strige. Din fericire, n-o făcu. Turcul cântări situația într-o clipă. În timp ce uriașul se încorda pentru lovitura finală, Elko Krisantem sări și cu o dexteritate extraordinară îi trecu lațul în jurul gâtului. Luat prin surprindere, islamistul se îndreptă de spate imediat. Era la fel de înalt ca și Elko și cu lațul de gât, se înălță pe vârfuri. Lipit strâns de uriaș, strânse lațul cu toată puterea.

Cei doi începură să se învârtească în cămăruță. Tawfiq

încerca cu mâna stângă să slăbească lațul, ținând barda în cealaltă mână. Își dădu seama repede că nu va reuși, iar atunci dădu drumul bardei. Își strecură ambele mâini între piele și laț. Reușind să-l mai îndepărteze puțin și se aplecă brusc înainte, trecându-l pe turc pe deasupra capului. Acesta căzu greoi pe podea și slăbi lațul. Profitând de momentul de confuzie, Malko se repezi la ușă. Luă pistolul și strigă:

— Elko, vino!

Acesta se ridică în momentul în care Malko trecea pragul ușii și Tawfiq, cu forțe proaspete, luă rapid barda de jos. Ascultându-l pe Malko, turcul ieși numaidecât. Nu avea rost să se lupte cu nebunul. Ajunseră în pas alergător lângă cele două gorile care îi țineau la respect pe afgani.

— Să plecăm, zise Malko.

Era inutil să pornească un război în moschee. Se năpustiră toți patru spre ieșire, lăsându-i pe afgani cu gurile căscate. Se înghesuiră în Mercedes, iar Malko porni motorul. În momentul în care vehiculul se punea în mișcare, în poartă apăru un uriaș. Era Tawfiq al-Banna, mai furios ca niciodată și agitând barda. Se repezi la Mercedes fără nicio ezitare și lovi parbrizul cu barda.

Din instinct, Malko strivi frâna și se lipi de spătarul scaunului. Muchia bardei intrase în parbriz. Văzu dincolo de geam privirea furibundă a islamistului. Acesta trase barda și se dădu un pas înapoi.

— *Holy cow!* murmură Milton Brabeck în spatele lui Malko.

Chris Jones coborî imediat din mașină cu arma în mână în timp ce uriașul își lua avânt ca să spargă și geamul din dreptul șoferului. Se auziră două împușcături asurzitoare, iar Tawfiq păru aruncat în spate de o mână invizibilă. În timp ce fața îi exploda într-un jet de sânge. Nelăsând barda din mână, se clătină și căzu pe spate cu brațele încrucișate pe piept.

Malko apăsă pedala de accelerație, șerpui un moment pe

străzile pustii din zona industrială, apoi ajunse pe Al-Wahda Street. Abia vedea pe unde să meargă prin parbrizul opac. Încă sub efectul șocului, nu-și putea reveni. În acest moment, conducătorii școlii coranice chemau poliția... Uciderea unui cetățean din Emirate nu era o bagatelă. În timp ce conducea, formă numărul lui Richard Manson. Din fericire, oamenii din școală nu le luaseră numărul mașinii, căci era întuneric. Dacă îi oprea poliția și îi controla, era rău de ei. Malko se relaxă doar atunci când ajunse la *Intercontinental.* Le lăsă mașina gorilelor ca să se întoarcă în World Trade Center ca să-și pună bine artileria în consulat și le spuse:

— Duceți-l pe Elko să se odihnească. Voi să nu ieșiți din hotel. Dacă poliția întreabă de voi, vă duceți la consulat.

*

* *

Un șir neîntrerupt de docheri golea cala navei *Sikka Star,* punând lăzile pe chei. După ce străbătuseră cealaltă ambarcațiune acostată la mal, Yosri al-Shaiba îi supraveghea pe cei care descărcau nava și umpleau o furgonetă albă. Descărcatul dură o jumătate de oră, negustorul plăti și plecă la volanul furgonetei. Ajuns în stradă, Yosri al-Shaiba își parcă vehiculul într-o curte mică lipită de magazinul său, apoi închise poarta.

*

* *

Richard Manson părea îngrijorat. Elko Krisantem se odihnea la hotel, iar cele două gorile se aflau aici, tăcute și jenate. Richard Manson se întoarse către Chris Jones.

— Cel mai bine ar fi să plecați cât mai repede din Emirate. Oamenii din moscheea Amer-bin-Fouhairah au povestit totul poliției și i-au dat semnalmentele voastre. Tawfiq al-Banna a fost cetățean din Emirate, iar uciderea lui constituie un delict foarte grav. Locuitorii școlii susțin că ați vrut să intrați acolo ca să-i dați foc. Însă curajosul de al-Banna v-a alungat apărând-o cu barda, riscându-și astfel

viața. Toți martorii oculari confirmă acest lucru. Bine că nu au reținut numărul mașinii. V-am interzis să vă duceți acolo, adăugă el uitându-se la Malko.

Acesta îi susținu privirea.

— De multe ori am fost neascultător, observă el cu un zâmbet rece. Iar Agenția a beneficiat foarte des, chiar extrem de des de „neascultarea" mea. Știu că Elko Krisantem nu este cetățean american, însă viața lui este foarte prețioasă pentru mine.

Richard Manson se îmbujoră și mai tare.

— Înțeleg tăria argumentelor dumneavoastră, însă domnul Chris Jones este angajatul Agenției, iar eu sunt superiorul lui. Trebuia să mă asculte.

Chris Jones lăsă nasul în pământ, văzând cum se evaporă pensia… Și pe deasupra, pentru o acțiune exemplară.

— Am tras doar două focuri de avertisment, bălmăji el. Așa e regulamentul.

Richard Manson se sufocă:

— Două focuri de avertisment *în cap!*

— S-a mișcat, zise gorila cu nonșalanță.

Malko îi sări în ajutor

— Richard, începu el, nu mi-ați spus că autoritățile din Emirate sunt înțelegătoare cu dumneavoastră? Chiar mi-ați povestit că într-o zi ați făcut un accident și ați rănit grav un cetățean și că, în timp ce era transportat la spital, poliția din Dubai a semnat un raport prin care susținea că a suferit doar leziuni ușoare, deși era aproape mort..

Americanul se făcu stacojiu.

— Nu-i același lucru, bălmăji el. A fost un simplu accident. În cazul dumneavoastră, este vorba despre o problemă religioasă. Este mult mai grav.

— Vă semnalez totuși că Jones n-a făcut altceva decât să-l omoare în legitimă apărare pe asasinul informatoarei Agenției care, se pare, era prețioasă pentru dumneavoastră.

Richard Manson era între ciocan și nicovală.

— Bine admise el, nu-l voi sancționa pe domnul Chris Jones, dar este mai prudent să plece din Emirate.

— Vă înțeleg îngrijorarea, răspunse Malko, dar voi avea nevoie de el cât mai curând. Să nu uitați motivul anchetei mele: să găsim aurul rețelei Al-Qaida. Cred că de acum avem multe elemente și dacă se va ivi ocazia să intervenim, o vom face foarte repede. Vreți să puneți mâna pe aur? Da sau nu?

— Firește! zise imediat Richard Manson.

— Eu vreau să rămân, spuse brusc Chris Jones. Nu-l las singur pe Milton.

Malko radia în sinea lui. El știa *adevăratul* motiv pentru care nu voia să plece din Emirate: Ilona. Pe drept sau pe nedrept, se simțea vinovat de ceea ce i s-a întâmplat.

— Foarte bine, zise în încheiere americanul. În acest caz trebuie să semnați o declarație prin care să precizați că Agenția nu este răspunzătoare de problemele care se vor ivi în urma acestui incident. Dacă vreți să știți, beneficiați de protecția acordată oricărui cetățean american, dar nimic mai mult.

— Bine, acceptă Chris Jones cu un aer gânditor. Semnez, dar îmi pare rău că nu sunt pușcaș marin.

— De ce? întrebă Richard Manson mirat.

Chris Jones îl privi drept în ochi.

— Nu vă uitați pe CNN? La Nassiriya, în Irak, pușcașii marini au trimis o mică armată să ia dintr-un spital o tânără soldat rănită. Toată lumea a zis că este un gest formidabil. Trebuie să adaug că era foarte frumușică.

Richard Manson se înroși, deschise gura să dea un răspuns vehement, dar se mulțumi să spună doar atât:

— *For God's sake,* încă n-am ajuns acolo.

Mai mult ca niciodată CIA își merita porecla pe care i-o dăduseră anumiți cârcotași: CYA. „Cover Your Ass". Americanul se întoarse către Malko hotărât să încheie cât mai repede acest subiect jenant.

— Unde ne aflăm în privința aurului? Trebuie să trimit astăzi un raport la Langley. Cu Irakul în spate, cei de la Washington își fac griji din cauza rețelei Al-Qaida.

— Mai sunt multe lacune, admise Malko, însă eu cred că am reconstituit un eșalon local al operațiunii. Cantități importante de aur – câteva sute de kilograme – au fost transportate în mai multe rânduri din Pakistan în Afganistan, când de „măgari" din afara rețelei, când de membrii ei sau de foști talibani. O parte din aur a fost transportat de Abdul Zyad, care s-a oferit să-l „spele", încredințându-l apoi unuia sau mai multor intermediari. Există multe șanse ca aurul să fi fost stocat după aceea în moscheea Amer-bin-Fouhairah, dar nu dețin dovada absolută. Cred că l-au mutat recent, în timp ce Elko era prizonier. Asta ar explica și eliberarea lui.

— Unde poate fi acum?

Malko făcu un gest de neputință.

— Habar nu am. Știm că Al-Qaida are numeroase legături cu triburile din Ras al-Khaimah, la granița cu Omanul. Am fost personal martorul implicării unui negustor de miere din Sharjah, Yosri al-Shaiba, în asasinarea Touriei Zidani. Poate că participă și la transferul de aur.

— Mai știți și altceva?

— Da. Feriel Shahin a venit aici acum câteva luni. L-a ucis pe Abdul Zyad și a încercat să mă elimine și pe mine. Face parte din Al-Qaida unde soțul ei a avut un post important. Cred că a fost împuternicită să coordoneze acest transfer de aur, numai că i-am pierdut urma. Circulă cu mai multe identități, vorbește araba și poartă *hijab.* Aș putea băga mâna în foc că ia masa la restaurant în fața dumneavoastră fără să riște absolut nimic. Dacă încercați să-i dați la o parte vălul, vă treziți direct la închisoare.

Richard Manson se jucă puțin cu bricheta și, negăsind un răspuns mai răutăcios, zise:

— Atunci, ce ne mai rămâne?

— Airbuzz, compania lui Victor Bout, răspunse Malko. Dar nici în privința asta nu avem nicio certitudine. Doar trecutul lui, relațiile și un singur fapt: Ilona a urmărit-o într-o zi pe Feriel Shahin care s-a dus la birourile companiei, la Cargo Building, pe aeroportul din Sharjah. La puțin timp după asta, Feriel a dispărut ca și Ilona. Iar noi am fost victimele unei tentative de omor cu pușca-mitralieră. Mai mult în stilul mafiei ruse decât în cel al rețelei Al-Qaida. În afară de asta, nu cred că islamiștii vor să-și pună în cap autoritățile din Emirate făcând astfel de lucruri. Aici este o bază Secundară.

— Unde poate fi Ilona?

— Acum trei zile era în viață, fiindcă i-am auzit vocea la telefon, zise Malko. Mi-a întins o capcană. Ori a fost cumpărată, ori este prizonieră, sau chiar moartă. Habar nu am unde este.

— La Airbuzz? sugeră americanul.

— Probabil.

— Am putea da o raită, zise Chris Jones. Nu mă tem eu de împuțiții ăștia.

Richard Manson îl liniști imediat.

— Nu-ți ajunge treaba de la moschee? Și ei sunt sub protecția autorităților din Emirate. Este cu neputință să te duci acolo fără dovada absolută a vinovăției lor.

— Chiar și în timpul nopții? întrebă Chris Jones, nedându-se bătut. Când nu este nimeni la birouri? Putem să venim pe pistă. E liberă.

— Da, dar intrarea în zona depozitelor este păzită de armată, obiectă Richard Manson. La prima mișcare suspectă, santinela anunță postul de pază militar de pe aeroportul din Sharjah.

Chris îi aruncă o privire rugătoare lui Malko, care zise numaidecât:

— Firește că, dacă o găsim pe Ilona *vie* în birourile companiei Airbuzz și răpită de Victor Bout, ar schimba un pic lucrurile. Într-adevăr, este o operațiune riscantă. Cred

că, dacă este în viață, a fost dusă lângă Ras al-Khaimah. Zona în care beduinii ne-au întins cursa.

Richard Manson oftă:

— Trebuie să înțelegeți și poziția mea. Nu pot să risc viața unui șef de misiune atât de renumit ca Malko Linge și pe cea a membrilor Companiei pentru a ajuta o prostituată rusoaică. Și nici măcar nu știm cum o cheamă. Și dacă nu cumva ne-a trădat.

— Pe această prostituată eu am recrutat-o și mă simt răspunzător de soarta ei, zise Malko apăsat. Dacă ne-ar fi trădat, ar fi rămas cu noi ca să-i informeze pe adversarii noștri. Poate că e moartă. În orice caz, avem de-a face cu ucigași profesioniști. Atacul cu care ne-am confruntat părea o operațiune militară în toată regula.

Richard Manson clătină din cap în semn de aprobare.

— Am aflat de la Centrala noastră din Moscova că Victor Bout folosește mulți combatanți din „Alpha”. Niște brute bine antrenate care au servit în general în Cecenia de unde au fost excluși pentru lipsa lor de morală.

Având în vedere nivelul moralei practicate de armata rusă în Cecenia, ar trebui să aibă sânge și în sprâncene ca să rezolve problemele. Richard Manson se uită la ceas.

— Bine, zise el în încheiere, vă dau undă verde pentru o misiune de explorare ca să o găsiți pe Ilona. Dar fără acte de bravură, că nu vă mai acopăr.

Chris Jones se și ridicase în picioare. Malko îi auzea fălcile trosnind, ca un motan care se pregătește să mănânce un șoarece.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse el vom fi extrem de prudenți.

Adică să nu lase martori în viață! Se despărțiră în termenii cei mai buni. În lift, Chris Jones întrebă cu sfială:

— Poate să ne însoțească și Elko?

— Dacă vrea, firește, răspunse Malko. Dar știți ce riscuri ne așteaptă. Oamenii ăștia au cel puțin o pușcă-mitralieră și știu s-o folosească. Nu cunoaștem numărul lor și cum

sunt dispuși. De asemenea, multe alte lucruri. Mai întâi, dacă Ilona trăiește.

Puteai să-i spui lui Chris că trebuia să coboare în centrul vulcanului Etna agățat de o sfoară, că tot s-ar fi dus.

— Suntem patru, observă el. Avem material și curaj. Cred că e de ajuns.

Ajunseră în parcarea toridă, iar Malko sugeră:

— Dacă am trece mai întâi pe la *Sharjah Beach Hotel?* Dacă îl vedem pe clientul tău?

Aveau toată ziua la dispoziție ca să reflecteze. A ataca pe timp de noapte birourile companiei Airbuzz era sinonim cu a se sinucide, ținând seama de oamenii pe care îi puteau găsi acolo. Dar nu-i puteau refuza acest lucru lui Chris Jones.

Capitolul XIX

Era foarte greu să se orienteze prin deșertul presărat cu luminițe rare. Pe o rază de câțiva kilometri în jurul aeroportului din Sharjah, erau doar câteva construcții pe un teren neted ca în palmă. Cam de vreo oră, Malko, aflat la volanul Mercedesului, studia modalitatea de a ajunge discret la clădirea ocupată de Airbuzz. Chris, Milton și Elko așteptau în liniște rezultatul studiului său.

Intrarea era păzită de un soldat care s-ar mira să vadă musafiri la ora asta târzie. Hangarul imens de la parter dădea direct pe pistă, dar aceasta era împrejmuită cu un grilaj. În mod sigur mai avea și altă intrare, la vreo doi kilometri, dar păzită și ea. Firește, Malko oprise mașina puțin mai departe de șoseaua principală care lega Sharjah de aeroport. Fiind ascuns după niște tufișuri, Mercedesul nu se vedea din stradă.

— Priviți! zise brusc Chris Jones.

În curte se aprinseră niște faruri, chiar lângă *Cargo Building.* În raza lor vizuală apăru imediat o mașină, luminând bariera care se ridică. Acceleră, iar farurile se îndreptau către ei. Trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre autostrada Sharjah-aeroport. Nu reușiră să-i distingă pe ocupanți. Era un Mercedes alb.

— Era parcată în față la Airbizz, observă Chris emoționat.

Era mai mult ca sigur, ținând cont de locul unde văzuseră farurile aprinzându-se. Malko demară imediat, dar cu farurile stinse. Din fericire, luna lumina fâșia neagră de asfalt. Într-o clipă, ajunseră la șosea și o luară la stânga exact în momentul în care, la un kilometru mai departe, cealaltă mașină ajungea la autostradă. Acceleră, ajungând și el la autostradă și aprinse farurile. După câteva minute, se apropie ca să vadă numărul

Mercedesului. Era un număr verde de Sharjah. Încetini ca să nu le dea de bănuit pasagerilor. Mercedesul intră în Sharjah, trecu de câteva sensuri giratorii și se îndreptă spre mare. Ajuns la Wahda Square, în loc să o ia pe podul rutier care ducea în Dubai, viră la stânga pe Al-Khan Road, o șosea care se termina în Al-Mina Road, unde se găseau mai multe hoteluri pentru turiști, printre care *Grand Hotel* și *Sharjah Beach Hotel.*

— Dumnezeule! exclamă Chris se duc la *Sharjah Beach!*

Chiar așa era. Mercedesul opri în parcare și din el coborâră doi bărbați care intrară imediat în hotel. Erau niște matahale doar în cămașă. Chris coborâse deja din mașină.

— Mă duc să văd dacă îi cunosc, zise înainte ca Malko să-l poată opri.

Așteptară încordați. După zece minute, Chris ieși aproape în goană.

— Este nenorocitul pe care l-am văzut cu Ilona. Mai e cu un prieten și s-au întâlnit cu un grup de ruși care beau lângă piscină.

Malko simți că voia să le tragă un glonț în cap, ceea ce ar fi fost deplasat și contraproductiv.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem la *Cargo Building,* sugeră el. Va trebui să ne batem cu doi mai puțin, dacă se ivește vreo problemă.

*

* *

Grilajul care împrejmuia pistele nu rezistă nicio secundă cleștelui mânuit de Milton Brabeck. Într-o clipă, se pomeniră pe iarba tarmacului, după ce ascunseseră mașina puțin mai departe, în deșert. Era o răcoare plăcută. Se îndreptară spre clădirea lungă în care se găseau birourile și trecură pe lângă un aparat DC-10 staționat chiar în față.

Hangarul companiei Airbuzz era deschis și dădea direct pe pistă. Era o gaură neagră imensă și liniștită. După ce

rămaseră destul timp nemișcați la intrare, neauzind niciun zgomot, pătrunseră și înaintară pe bâjbâite, neîndrăznind să folosească lanternele.

Era totuși destulă lumină ca să distingă o harababură de nedescris. Când ajunseră în capătul hangarului, descoperiră un holișor cu o scară metalică. Nu era nici țipenie de om. Chris înălță capul, scoase arma și, fără să întrebe ceva, începu să urce treptele în liniște. Ceilalți fură obligați să-l urmeze.

Ajunseră pe un palier. Aici era mai întuneric. Chris Jones aprinse lanterna și lumină scara ce ducea la etajul al doilea unde era o ușă. În afară de zgomotul respirației lor, liniștea era absolută. Chris răsuci ușurel mânerul ușii deschizând-o. Aici era întuneric beznă. Mai aprinse o dată lanterna și văzu un birou gol. Se pregăteau să iasă, când un zgomot ușor rupse tăcerea. Rămaseră nemișcați. Zgomotul se repetă. Semăna cu o respirație șuierătoare ce se auzea din încăperea din fața lor.

Chris nu ezită nicio clipă și aprinse lanterna. Fasciculul lumină un coridor care deservea alte birouri. Gorila înaintă câțiva pași, cu lanterna într-o mână și cu pistolul în cealaltă. Malko îi șopti lui Milton Brabeck:

— Rămâneți lângă ușă.

— *God damn it!*

Vocea lui Chris Jones rupse tăcerea auzindu-se din alt birou. Malko se duse acolo și simți cum i se urcă sângele în cap. O formă umană era ghemuită pe podea, cu gleznele și mâinile legate. Lanțul cătușelor era petrecut pe după un picior al biroului. Mirosea înfiorător. Un amestec de urină, de fecale, de transpirație, de tutun împuțit și de ceva mai fad. Corpul întins pe jos era cel al Ilonei. O recunoscu după părul blond. Respira anevoie și nu își dădu seama de prezența lor. Chris se așeză pe vine lângă ea, lăsă arma din mână și îi luă pulsul. Ridică imediat capul.

— Este slăbită, dar e bine.

O strigă. La început, tânăra nu reacționă, apoi deschise

ochii și îi închise repede, orbită de lanternă. Chris o apucă cu grijă și o întoarse. Dar trase imediat o înjurătură. Sub corpul Ilonei era un obiect rotund care emise un șuierat ușor Era o grenadă a cărei clapetă era menținută de greutatea corpului tinerei. După detonatorul cu întârziere, urma să explodeze după patru secunde făcând-o praf pe prizonieră și pe toți cei care se aflau în apropiere.

Malko făcu un gest automat. Trase un șut ca într-o minge în clipa în care clapeta se depărtă de corpul grenadei. Dumnezeu îi apăra. Grenada zbură cât colo. Se lovi de ușă și ricoșă pe culoar. Nici măcar nu apucară să se ghemuiască. Explozia asurzitoare se produse după trei secunde. Suflul puternic mătură încăperea, pereții se zguduiră, iar fumul înecăcios învălui coridorul. Dar asta a fost tot.

— Milton! strigă Malko.

— N-am pățit nimic răspunse imediat gorila, care se adăpostise pe palier.

Chris Jones se repezise deja. S-ar fi putut ca explozia să-l alerteze pe soldatul de pază care în mod sigur va cere întăriri. Ridică biroul, iar Elko scoase lanțul cătușelor de după picior, apoi o puse pe un umăr făcând-o pe tânără să urle.

— *Everything is gonna be allright!* îi șopti gorila. *Don't panic.*

Ilona nu intra în panică, dar suferea îngrozitor și gemea întruna. Milton deschidea calea cu pistolul în mână și coborâră în grabă, apoi străbătură în goană hangarul. Cineva bătea cu putere în ușa ce dădea în curtea unde se încărca marfa, strigând ceva în arabă.

Cei patru bărbați străbătură în liniște pista, feriți de întuneric, până la gaura din gard, unde trebuiră să rămână doi câte doi ca să o poată trece pe Ilona, care nu se putea ține pe picioare. Părea să se simtă foarte rău, deși nu avea nicio rană vizibilă. Chris o culcă pe bancheta din spate a mașinii cu capul pe genunchii lui și cu bazinul în poala lui

Milton. Îi puse mâna pe frunte.

— *Holy Christ!* cred că are cel puțin patruzeci de grade temperatură.

Malko se îndrepta către autostradă, iar Elko Krisantem stătea lângă el.

— Ne ducem la American Hospital, zise el. Chris, anunță-l tu pe Richard Manson.

Era mai bine așa, căci la camera de zgardă s-ar putea să le pună întrebări văzând că aduc o femeie rănită cu cătușe la mâini… Îndată ce ajunse pe Al-Wahda Street, Malko acceleră. Din fericire, șoseaua nu era prea circulată.

*

* *

Richard Manson aștepta în fața administrației Spitalului american însoțit de doi infirmieri cu o targă și cu medicul de gardă. Chris o întinse chiar el pe targă și fu dusă imediat în sala de examinare.

Toți cinci se așezară în mica sală de așteptare din mijloc, iar Malko îi povesti pe scurt lui Richard Manson cum a decurs expediția. Medicul apăru după o jumătate de oră, foarte tulburat!

— N-am văzut în viața mea așa ceva, mărturisi el. Este absolut îngrozitor. Trebuie să anunțăm poliția.

— Ce a pățit? exclamă Chris Jones.

Medicul le explică. Chris se făcuse alb ca varul la față. Tremura. Malko nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare. Gorila se întoarse către el și spuse cu vocea la fel de palidă:

— Ne întoarcem la *Sharjah Beach…*

— Așteaptă puțin! zise Malko.

Îl întrebă pe medic:

— Starea ei este gravă?

Acesta clătină din cap.

— Rănile în sine nu sunt, dar trebuie să-i punem provizoriu un anus artificial ca să se vindece, însă nu știm cât de mare este infecția. Am trecut-o pe antibiotice.

Momentan nu avem ce face. Este foarte slăbită. Cred că nu ar mai fi rezistat mult. De asemenea trebuie hidratată și scoase cătușele.

— De cătușe mă ocup eu! spuse Chris Jones.

Medicul se uită la el stupefiat.

— Domnule, trebuie să lăsăm poliția să i le scoată. Femeia asta a fost torturată într-un mod abominabil. I-au rupt intestinele în mod voit.

— La naiba cu poliția! exclamă Chris, dezlănțuit. Lăsați-mă să-i scot porcăriile alea de cătușe.

Depășit de situație, medicul indian îl conduse în cameră. După câteva minute, Chris apăru cu cătușele în mâini, însă la fel de palid.

— Să mergem! spuse el cu amărăciune.

Malko înțelese că nu putea să-l oprească. Se întoarse către american.

— Aveți grijă ca totul să fie în ordine aici, zise el.

*

* *

Cei patru bărbați nu schimbară nicio vorbă pe drum până la *Sharjah Beach Hotel.* Chris Jones coborî ca o săgeată din mașină și intră în hotel, iar ceilalți îl urmară. La piscină era puțină lume și observară imediat că nici cei doi ruși nu erau.

— O.K., zise Chris, ne ducem acolo!

După o jumătate de oră, se apropiau de zona de descărcare-încărcare. O mașină de poliție cu girofarul în funcțiune oprise la intrare. Malko frână brusc și se întoarse spre Chris.

— Te rog să fii rezonabil. Îi căutăm mai târziu. Nu ne putem arunca direct în gura lupului.

— Hai, omule, îți jur că o să vin cu tine, zise Milton Brabeck.

Chris nu scoase o vorbă când Malko întoarse și porni spre Dubai cu viteză mică. Îl găsiră pe Richard Manson la American Hospital, puțin mai relaxat.

— Totul e în ordine, îi anunță el. Am vorbit cu directorul spitalului și nu va anunța poliția. Îndată ce va fi în stare să vorbească, ne va da de știre. Dar nu știm cum o cheamă, că nu are niciun act.

Cu siguranță că Ilona avea ce povesti. Însă va mai dura până să vorbească, fiindcă o burdușiseră cu morfină.

— O.K., spuse Chris Jones, duceți-vă, eu rămân aici.

— Dar, Chris, ea nu-și va recăpăta cunoștința așa curând, interveni Malko.

Chris îi aruncă o privire îngrijorată.

— Și dacă nenorociții ăia or să vină aici ca s-o omoare? O s-o apere infirmierii?

— Bine, admise Milton, resemnat, rămân și eu cu tine…

Malko plecă împreună cu Elko Krisantem. Mulțumirea că o salvase pe Ilona, chiar și în starea asta deplorabilă, îi alunga sentimentul de frustrare. Când va putea vorbi, s-ar putea ca rusoaica să le furnizeze elemente utile, dar cu siguranță nu știa unde se află aurul rețelei teroriste. Această parte ucigătoare a jocului de-a v-ați ascunselea risca să se termine cu înfrângerea lor bruscă. Era clar că autoritățile din Emirate nu vor ridica un deget ca să-i ajute. Pentru ei, adversarii lor nu comiseseră fapte prea grave. Asasinarea unei prostituate marocane sau torturarea uneia rusoaice nu era un lucru condamnabil. În rest, nu puteau dovedi nimic.

Singura certitudine, aurul care fusese probabil ascuns în moscheea din Sharjah, dar acum nu mai este. Epuizat și mai liniștit Malko își spuse că și mâine mai era o zi.

*

* *

Serghei Polyakof era palid de furie. Poliția din Sharjah îl deranjase în toiul nopții ca să-l informeze că se petreceau lucruri stranii la depozitul lui și că trebuia să se ducă fără întârziere. Când ajunsese acolo, îi găsise pe Dimitri Serghin și pe Vladimir Ogoroznik posomorâți. Tocmai îi însoțiseră pe polițiști prin depozit, dar nu găsiră altceva

decât urmele exploziei unei grenade defensive care distrusese coridorul. Discreți și bine „unși” cu bani, polițiștii nu insistaseră, acceptând ipoteza că vreun vagabond intrase pe tarmac. Numai ce plecaseră că Serghei Polyakof se și repezi la Dimitri.

— Unde-i fata?

Rusul mărturisi că nu avea nici cea mai vagă idee. În mod normal, el și prietenul lui n-ar fi trebuit să se miște de la depozit, dar îi duruse în cot și se duseseră să bea un păhărel la *Beach Hotel.* Când se întorseseră, găsiseră aici poliția...

— *Amerikanski...* mormăi Serghin.

Era evident: americanii au descins ca să-și salveze informatorul. Serghei Polyakof își storcea creierii ca să-și dea seama dacă fata le putea spune ceva. Îi mulțumi lui Dumnezeu că nu știa mai nimic. Doar că rușii se folosiseră de ea ca să-i atragă în cursă. Dar adversarii lor știau deja acest lucru. Ar fi trebuit s-o lichideze. Ca să facă pe grozavul, Dimitri propuse:

— Vreți s-o căutăm? Trebuie să fie în vreun spital.

— Aici nu sunteți în Cecenia! țipă Serghei Polyakof Spitalele sunt sub protecția poliției locale. Nu vă mișcați de-aici până nu vă spun.

În orice caz datorită Ilonei știa unde locuiește șeful de misiune american. La momentul oportun, îi va trimite pe cei doi ucigași să-l elimine. Dar trebuia să aibă puțină răbdare. Însă exista o problemă destul de gravă și aparent fără rezolvare: de acum înainte compania Airbuzz va fi supravegheată de CIA îndată ce aparatul Iliușin 76 care trebuia să transporte aurul va sosi. Americanii vor trece la acțiune, lucru extrem de supărător. Secretara ieși din birou și îi întinse telefonul mobil.

— Este pentru dumneavoastră.

— Serghei?

Recunoscu imediat vocea lui Feriel Shahin. Nu își pierdea timpul de pomană.

— Sunt în oraș. Îl anunță ea. Ne vedem peste o oră în fața cinematografului Al-Massa, aflat pe cornișa Al-Buheirah.

Închisese deja. Polyakof se întreba cum să-i spună ce se întâmplase noaptea trecută. Știa de ce îl sunase. Pentru ea, numărătoarea inversă începuse, iar de acum înainte, celelalte etape ale operațiunii depindeau numai de el.

*

* *

Ilona își recăpătase cunoștința. Într-o frapieră o aștepta o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs și alături un buchet imens de trandafiri, ca să-i redea pofta de viață. În ciuda durerilor ea vorbise. Chris Jones îi ascultase confesiunea și de-acum știau că Victor Bout îi trimisese pe cei trei ucigași moscoviți ca să asigure securitatea unei operațiuni foarte importante, care nu putea fi decât transferul de aur al rețelei Al-Qaida. Ilona credea că unul dintre cei trei bărbați fusese ucis, căci, după expediția de la *Radisson,* nu mai văzuse decât doi. Malko auzi povestea din gura lui Chris, care făcea acum pe infirmierul. Bine că, momentan, nu avea nevoie de el. Le lăsă pe cele două gorile la Spitalul american și o luă pe Cheikh Zayed Road ca să se întâlnească cu Richard Manson.

*

* *

Ud leoarcă de transpirație, Yosri al-Shaiba se opri câteva clipe ca să-și tragă sufletul. La vârsta lui, era greu să care lăzi care cântăreau mai bine de zece kilograme fiecare. Își privi furgoneta amărâtă cu vopseaua sărită în unele locuri. Roțile se lăsaseră de greutate. Cu toate astea, lăzile nu ocupau decât mijlocul furgonetei, deși cântăreau o tonă. Adică o tonă de aur.

Negustorul de miere nici măcar nu fusese curios să deschidă una din lăzile pline cu lingouri. Cu atât mai puțin, să fure unul. Lucru de altfel destul de ușor. În timpul

îndelungatei călătorii, aceste lingouri trecuseră din mână în mână, fără niciun act scris. Însă aurul era al lui Allah și al acelora care i se dăruiau întru gloria sa. Numai un necredincios ar putea să fure. Oricum, Yosri nu avea nevoie de bani. Negustoria îi mergea bine și îi aducea destui bani ca să mai facă și donații moscheii de lângă el.

Muezinul își începu chemarea. Închise cu grijă ușa furgonetei și se duse la moschee. După rugăciune, va duce aurul acolo unde i se spusese.

*

* *

Serghei Polyakof încetini, căutând-o din priviri pe cea cu care trebuia să se întâlnească. Al-Buheirah Corniche Road mergea pe lângă Khaled Lagoon, la marginea unui cartier aflat încă în construcție. Câteva clădiri noi se înălțau în mijlocul nisipului pe această fâșie de pământ între două lagune, la nord de Sharjah. Zări firma cinematografului Al-Massa și părăsi șoseaua intrând pe nisip. Vreo douăsprezece persoane stăteau lângă clădire îndată ce opri. O femeie cu *abaya* și *hijab* se desprinse de grup și veni spre el cu pași fermi. Deschise portiera, iar femeia se așeză lângă el.

— Pornește! zise ea pe un ton sec.

Feriel Shahin așteptă ca mașina să se îndepărteze, apoi își scoase vălul. Deși era obișnuit cu oameni foarte duri, Polyakof nu se simțea în largul lui în preajma acestei femei care era în stare de orice. Nu știa unde se ascundea, dar nici nu o întrebă. Mai merseră puțin, apoi vină la stânga. Îndreptându-se către Al-Mina Road, promenada de pe faleză unde se găseau câteva hoteluri vechi, printre care și *Sharjah Beach.* Intră pe nisip și opri motorul. Feriel Shahin îi aruncă o privire de gheață.

— Ce s-a întâmplat? N-am văzut nimic în ziare.

Khaleej Time era un ziar destul de serios, iar execuția celor trei străini nu ar fi trecut neobservată. Serghei Polyakof înghiți în sec.

— Am avut o problemă, mărturisi el.

Îi povesti totul. În fine, nu chiar totul, omițând tratamentul la care o supuseseră pe Ilona. Însă Feriel Shahin nu era proastă și îl întrebă imediat:

— Ați lichidat-o pe fată, normal?

Îi venea s-o mintă, dar cu ea nu mergea. Se făcu din nou mic și îi răspunse. Pupilele marocancei se măriră.

— Vreți să spuneți, tună ea, că fata este cu americanii? Că le-a povestit tot..

— Nu știe mare lucru… o liniști el.

Feriel Shahin băgă mâna în geantă, iar rusului îi îngheță sângele în vene. Avea să-l ucidă. Intrând în panică, duse mâna la curea și smulse un Makarov imens. Văzându-i gestul, Feriel puse și ea mâna pe armă. Se pomeniră amenințându-se unul pe celălalt cu pistoalele. Serghei lăsă primul arma și zâmbi încurcat.

— Scuzați-mă, bâigui el, am crezut că..

— Mai am nevoie de dumneata, țipă marocana.

În acea clipă avu certitudinea că planificase să lichideze toată echipa cu discreție. Puse arma în geantă și zise:

— Prin urmare, americanii știu că pregătiți ceva. Nu vă vor lăsa în pace.

Serghei Polyakof rămase tăcut, căutând în zadar o scuză.

— Știți despre ce este vorba nu-i așa? Ne-am adresat dumneavoastră fiindcă ne-ați mai făcut câteva servicii, iar șefii mei au încredere…

— Dar sunt de încredere, protestă rusul. Problema nu a venit de la mine.

— Bine, i-o tăie marocana, trebuie să găsim o soluție. Am o idee.

Ea îi expuse planul, iar Serghei Polyakof fu nevoit să recunoască că era genial, deși cam greu de pus în aplicare. De data asta, trebuia să se descurce singur.

— De acord, zise el, mă ocup de tot. Cum iau legătura cu dumneavoastră?

— Când sunteți gata, sunați-mă la *Sharjah Beach* și lăsați un mesaj pentru mine la recepție, lui Driss Spuneți-i că rezervarea este confirmată. Acum, duceți-mă înapoi la cinematograf.

Între ei nu exista niciun fel de relație sexuală, iar ea transpira sub greutatea veșmintelor. După cinci minute, cobora din mașină, îmbrăcată toată în negru, și se duse la a sa, pe care o lăsase în spatele clădirii. Abia își putea ascunde furia.

Se îndreptă direct spre centrul Sharjahului. În cartierul Al-Arouba. Când ajunse în fața magazinului lui Yosri al-Shaiba, înjură printre dinți. Era închis! Nici măcar nu era ora de rugăciune. Dar înțelese imediat: negustorul de miere făcuse ceea ce era prevăzut. Intră iarăși în traficul nebun din Sharjah. Îi trebui mai mult de o jumătate de oră ca să ajungă în zona industrială. Când ocoli sensul giratoriu, zări furgoneta lui Yosri al-Shaiba care mergea în șirul de mașini din dreapta. Ea îl depăși și îl claxonă. Negustorul de miere nu se clinti... Feriel Shahin fu nevoită să vină în spatele lui ca să-l facă să se uite. În acel moment, ea își scoase vălul și îi făcu semn să oprească. Era momentul oportun. La un kilometru depărtare, era moscheea Amer-bin-Fouhairah, care putea fi supravegheată de americani.

*

* *

Richard Manson era palid ca un mort. Dormise puțin, iar veștile nu erau prea bune. În afară de ameliorarea stării de sănătate a Ilonei, de care, la urma urmei, puțin îi păsa. Un singur lucru îl enerva la culme: aurul rețelei Al-Qaida era pe cale să le treacă pe sub nas, iar Washingtonul îl va trage la răspundere. Experții CIA știau că organizația lui Ussama Bin Laden avea neapărată nevoie de acest aur ca să finanțeze următorul val de atentate. Dacă nu va ajunge la teroriști, frumoasa victorie irakiană se ducea pe apa sâmbetei.

— Aveți idee ce se întâmplă? îl întrebă el pe Malko.

— Nu chiar, mărturisi el. Atât timp cât n-am dat încă de urma lui Feriel Shahin, bâjbâim prin întuneric. Sunt sigur că ea coordonează operațiunea.

— Ce-i cu aurul? Unde este?

— Nici asta nu știu, recunoscu Malko. Poate că oamenii din Al-Qaida, fiind alertați de prezența noastră, s-au hotărât să amâne transferul. Sau să-l transporte cu vaporul, ceea ce nu-i prea greu.

Figura americanului deveni și mai lungă.

— Dumnezeule! Bine-ar fi să vă înșelați!

Se auzi o bătaie în ușă, iar secretara puse o hârtie pe birou. Americanul o citi rapid și se uită la Malko, transfigurat

— Mă anunță că un Iliușin 76 cu numărul de înmatriculare ST AGY a aterizat pe aeroportul din Sharjah, venind de la Kiev, din Ucraina. Planul de zbor indică o ședere de patruzeci și opt de ore, apoi va pleca în Luanda și de acolo în Angola, cu o escală tehnică la Khartoum.

Tăcu un timp apoi reluă:

— După documentele noastre, aparatul îi aparține lui Victor Bout. Sunt sigur că a venit după aurul teroriștilor din Al-Qaida.

Capitolul XX

În sfârșit, o veste bună! Escala din Khartoum era grăitoare. Bin Laden a trăit în Sudan din 1992 până în 1996 și a păstrat numeroase legături, chiar cu prietenul său cel mai bun, Tourabi, șeful spiritual al islamiștilor sudanezi, care avea în prezent domiciliu forțat. CIA știa că la Khartoum și la Port Sudan mai existau încă celule ale rețelei Al-Qaida foarte active. Aurul va fi în siguranță acolo, mai cu seamă că americanii erau mai puțini în această țară. Malko trase imediat concluzia:

— Nu mai are rost să căutăm aurul, spuse el, căci or să ni-l dea pe tavă. Este de ajuns să intervenim înaintea decolării aparatului Iliușin.

Richard Manson îi aruncă o privire plină de milă.

— *Cum* să intervenim? Vă amintesc din nou că în Emirate comerțul cu aur este liber. Rușii pot să-și încarce avionul până la refuz cu lingouri, că nu-i pasă nimănui.

— Chiar dacă este aurul rețelei Al-Qaida?

— Dovediți! zise americanul. Chiar dacă noi știm precis acest lucru, nu deținem probe elocvente cu care să ne convingem omologii. În plus, este vorba despre un aparat care operează legal, cu un plan de zbor prestabilit.

Malko simți cum îi sare mustarul. Muriseră cel puțin șapte persoane din cauza acestui aur: Aziz Ghailani, „măgarul”, Touria Zidani, cârtița CIA, Abdul Zyad, miliardarul indian, Baghlaf al-Zafer, patronul casei de schimb, un beduin și un rus neidentificați, Tawfiq al-Banna, ca să n-o mai pomenească pe Ilona, care putea să rămână marcată pe viață… Iar în ultima clipă se refugiau cu toții în legalitate ca să nu facă absolut nimic!

— În orice caz, sublinie el, trebuie să împiedicăm aurul să părăsească teritoriul Emiratelor. Altfel, nu-l vom mai vedea niciodată. Cred că-i putem neutraliza pe ruși cu

ajutorul lui Chris, al lui Milton și al lui Elko.

— Și după aceea cărați dumneavoastră aurul în cârcă?

— Există mașini pentru asta.

Copleșit, Richard Manson clătină din cap.

— Malko, zise el, nu vă dați seama că suntem în deșert și că este vorba de o țară relativ civilizată… În clipa în care interveniți, Serghei Polyakof va ridica în picioare toată țara, toată poliția, armata, tot ce vrei și ce nu vrei. Este ca și cum ai face un jaf pe Aeroportul Kennedy. Uitați treaba asta.

Urmă un moment de tăcere. Malko înălță capul brusc.

— Există vreo modalitate prin care am putea să aflăm încărcătura oficială a avionului?

— Nu, este zonă liberă. De ce?

— Fiindcă am putea interveni în mod *legal.* Dacă semnalați omologilor dumneavoastră prezența unei încărcături ilegale de arme destinate rețelei Al-Qaida, vor fi obligați să intervină în vreun fel.

— Într-adevăr, recunoscu Richard Manson. În cazul ăsta putem face presiuni. Și dacă nu sunt arme?

— Acest lucru ne va permite să controlăm avionul și să verificăm dacă este aurul sau nu.

— Și ajungem de unde am plecat, oftă americanul. O să avem dreptul să numărăm lingourile și pe urmă.

Malko îl privi drept în ochi.

— Chiar vreți ca acest aur să fie recuperat?

— Evident.

— În acest caz, există o modalitate simplă și sigură. Odată ce sunteți sigur că aurul se află la bordul aparatului Iliușin, îl lăsați să decoleze, dar se va produce un „accident”.

— Ce vreți să spuneți?

Richard Manson pălise.

— Știți foarte bine, făcu Malko cu voce rece. Fie plasăm o încărcătură explozibilă la bord, fie acționăm din exterior. Cu o rachetă sol-aer sau mare-aer.

— Ar fi o crimă, protestă Richard Manson. Și membrii echipajului?

— Se numesc victime colaterale, răspunse Malko. Sunt în fiecare zi în Irak. Îi veți prezenta scuzele lui Victor Bout și familiilor membrilor echipajului. Să vă spun drept? Îl va lăsa rece pe Victor Bout.

Americanul rămase tăcut un timp.

— Nu pot să hotărăsc singur acest lucru, mărturisi el. Dumneavoastră puțin vă pasă. O să-i întreb pe cei de la Langley. Dar mi se pare o nebunie. Alternativa este un jaf, precum ați spus. După aceea, transferăm aurul pe un vapor al US Navy. Sunt destule prin zonă. Cred că am să aleg această variantă.

Malko se ridică.

— Mă duc la American Hospital. Contactați-mă îndată ce aveți noutăți. Nu uitați că avem la dispoziție mai puțin de patruzeci și opt de ore ca să ne hotărâm.

*

* *

Ilona era palidă ca un cadavru și avea furtunașe înfipte peste tot. Cu toate astea, sticla de Taittinger fusese începută, ceea ce însemna că e spre bine. Chris Jones citea în fotoliu, cuminte ca un îngeraș, cu o cană plină cu Defender în față. Prin deschizătura hainei, Malko zări mânerul pistolului. Milton stătea de pază în hol.

— Vă simțiți mai bine? o întrebă el pe Ilona.

Rusoaica avu un zâmbet diafan.

— Da. Mă burdușesc cu morfină și nu mă mai doare așa de tare, dar nu pot să mă mișc. Mi-au pus o „derivație”, altfel n-o să mă vindec niciodată. Dar febra a scăzut mult.

Nici măcar nu se plângea. Chris oftă:

— Tot ce îi cer eu lui Dumnezeu este să-l găsesc pe nemernicul care i-a făcut asta!

— Poate că vei avea ocazia cât de curând, spuse Malko. În sfârșit, avem noutăți.

Chris Jones îl ascultă cu entuziasmul cu care un

seminarist îl asculta pe papă.

— Când doriți, zise el. Chiar dacă nu e ceva legal. Oricum este o țară de troglodiți.

Se vedea clar că era îndrăgostit... Malko își luă rămas bun și se îndreptă spre bazarul cu aur ca să-i cumpere un cadou Alexandrei. Nu numai teroriștilor din Al-Qaida le plăcea aurul.

*

* *

Feriel Shahin privea stiva de lăzi din încăpere așezată chiar lângă patul ei. Era o casă din piatră construită pe o colină, la nord de Ras-al-Khaimah, undeva la marginea unui sat. Veneau puțini oameni în această regiune muntoasă locuită de triburile Al-Sheni, niște fundamentaliști care urau Occidentul și chiar Emiratele decadente. Deși nu-și lepăda niciodată *hijab*-ul, era respectată ca o luptătoare islamistă. Satul era păzit de vreo douăzeci de oameni înarmați și mai puteau fi adunați încă vreo sută într-un timp foarte scurt. Poliția nu venea niciodată în văgăuna asta. În caz că se iveau probleme, ajungeau într-o oră în zona deșertică a sultanatului Omanului.

Marocana își aprinse o țigară cu o brichetă Zippo U.S. Army cam jerpelită pe care o avea din Afganistan, amintire din perioada în care americanii îi aprovizionau pe mujahedini. Trebuia să mai aștepte încă douăzeci și patru de ore și nici nu avea cum să comunice. Se va întâlni cu Serghei Polyakof în ultimul moment, la aeroport. El rămânea în Sharjah, iar ea se urca la bordul avionului, căci trebuia să însoțească aurul până la destinație. Acum nu voia să aibă nicio problemă. În sinea ei era furioasă fiindcă, din cauza americanilor, planurile lor fuseseră date peste cap. Aurul sosit din Pakistan pe *Sikka Star* nu fusese încă „spălat”. În total, erau lingouri indiene, aur afgan, pakistanez și lănțișoare. Însă ea nu-și putea permite să-l rafineze așa cum făcuse cu prima tranșă. Ar fi fost mai

ușor să-l topească, dar tot aur era și așa. Ușa se deschise și în prag apăru Yosri al-Shaiba. O salută cu mâna pe piept.

— *Salam aleykoum.*

— *Aleykoum salam,* răspunse Feriel Shahin. Ce s-a întâmplat?

— Am venit să-ți urez drum bun, spuse negustorul de miere, trebuie să mă întorc în Sharjah ca să mă ocup de magazin. Dar am un cadou pentru tine.

Puse pachetul jos și preciză:

— Este miere de Sanaa. Cea mai bună. Ia câte o linguriță în fiecare dimineață, și vei trăi o sută de ani.

Emoționată, Feriel Shahin îi mulțumi. Bătrânul se retrase, iar ea îi auzi toba camionetei. Nu ceruse nimic pentru că își riscase viața. Ca și membrii tribului care îi dăduseră lingourile lui Abdul Zyad, spunând că nu le erau de folos, deși trăiau într-o sărăcie lucie. Însă, pentru ei, jihadul trecea înaintea confortului material.

În acest sat de munte izolat, timpul se scurgea cu mare greutate. Nu exista nici radio, nici televizor. Viața era animată doar de chemările muezinului de la moschee.

Marocana se mai rugă încă o dată ca rușii să nu mai facă vreo prostie și avionul să sosească la timp. Orice minut în plus petrecut în Emirate reprezenta un risc.

*

* *

Richard Manson radia de bucurie, vizibil ușurat. Nu întrebă de Ilona, dar anunță dintr-odată:

— Am găsit soluția. Pe a dumneavoastră am eliminat-o, dar am făcut presiuni asupra Emiratelor. Au acceptat să ne lase să inspectăm avionul, dacă este vorba despre arme.

— Dar despre aur?

— Dacă găsim aurul, va fi confiscat în numele luptei antiteroriste. Ca să evităm orice contestație legală, o să depunem o garanție în bancă reprezentând echivalentul valorii lui la Banca Centrală din Abu Dhabi. Dacă

proprietarii aparenți ai aurului obțin rambursarea, vor primi banii în mod oficial, într-un cont bancar pe care îl vom putea urmări după aceea.

Planul era bine gândit.

— Când ne ducem? întrebă Malko.

— Mâine dimineață, la ora nouă. Plecarea avionului este prevăzută la unsprezece, prin urmare, vor termina de încărcat. Dacă vor hotărî să plece mai devreme, am anunțat turnul de control ca să nu le dea voie să decoleze înainte de a interveni noi. Să fiți aici pe la opt. Chris și Milton vor veni cu noi.

*

* *

Fuseseră preluați de o mașină a poliției din Sharjah care o preceda pe cea în care se afla echipajul din CID. Până în ultima clipă, Richard Manson negociase pas cu pas, fiind necesară chiar intervenția ambasadorului Statelor Unite. Până la urmă, Elko Krisantem făcea parte și el din coloană, însă în altă mașină, însoțit de cele două gorile, Malko aflându-se în mașina americanului.

Se apropiau. În timp ce mergeau pe lângă gardul ce împrejmuia pistele, Malko zări aparatul Iliușin 76 alb. Semăna cu un bombardier din cauza botului cu geamuri. Văzând mașinile de poliție, soldatul de pază se grăbi să ridice bariera. Toată lumea coborî din mașini și intră în sediul companiei Airbuzz. Acolo se aflau câțiva muncitori indieni care terminau de încărcat avionul. Era o încărcătură de pneuri. Șeful CID se recomandă și muncitorii îl căutară pe patron.

Serghei Polyakof apăru relaxat, surâzător și foarte politicos. De-abia îi aruncă o privire echipei CIA, apoi îl ascultă pe polițist care îi explica ce dorea. Trebuia să verifice încărcătura aparatului Iliușin, care se presupunea că transportă ilegal arme. Rusul nu se tulbură niciun pic și spuse imediat:

— Într-adevăr, o parte din încărcătură este compusă din

muniție pentru arme ușoare, dar este o tranzacție absolut legală între guvernul rus și guvernul angolez. Materialul este înregistrat în actele care vă stau la dispoziție.

Richard Manson și Malko schimbară o privire neliniștită. Reprezentantul lui Victor Bout era ciudat de cooperant și de destins. Nu le dădu nicio importanță, de parcă nici n-ar fi existat. Americanul se apropie de șeful CID și îi șopti la ureche:

— Nu vă lăsați dus de nas: trebuie neapărat să verificăm încărcătura.

Se duseră cu toții pe pistă. Ușa din spate a avionului era încă deschisă, iar Malko se uită înăuntru, în afară de o mare cantitate de cauciucuri pentru camioane, mai erau vreo douăsprezece lăzi. Le-ar fi luat totuși vreo două-trei ore ca să le verifice. Unde putea fi aurul rețelei Al-Qaida?

— Trebuie să anunțăm turnul de control, observă Serghei Polyakof, flegmatic ca un englez. O să întârziem cam mult.

Nu părea deloc intimidat. Malko simțea din nou o senzație de neputință, mai ales ca nu-i văzu pe cei doi torționari ai Ilonei. Poate că erau sus, în birouri.

*

* *

Toate lăzile cu arme și cu muniție fuseseră coborâte pe tarmac și verificate una câte una. Totul era în conformitate cu actele. Polițistul din CID examina pentru a doua oară avizul de însoțire a mărfii care părea să fie în ordine, cu ștampila autorităților ruse și a reprezentantului Angolei la Moscova. Chiar dacă era fals, nu aveau cum să-și dai seama.

Malko spumega de furie. Nu găsise niciun gram de aur la bord! Cu toate astea, controlaseră și carlinga. Reprezentantul poliției locale se apropie de american, ascunzându-și cu greu exasperarea.

— Totul este în ordine, îl anunță el. Nu am găsit nimic ilegal în această încărcătură. Sunt obligat să las avionul să

plece.

— Bine! zise americanul.

El și Malko se dădură la o parte și se uitară cum îl încărcau din nou. Echipajul se afla în cabină. Chiar dacă ascunseseră câteva kilograme de aur în avion, nu putea fi o cantitate importantă. Trapa din spate se închise și luară opritoarele. Motoarele cu reacție ridicară nori de nisip, iar ei fură nevoiți să se îndepărteze.

— Ne-au fraierit! zise pur și simplu Richard Manson care se întorsese către Malko. O să creadă că m-am țăcănit. N-o să mai valorez doi bani în fața lor.

Malko nu spuse nimic. De când ajunseseră, simțise că rusul îi aștepta. Aurul rămăsese ascuns pe undeva și va pleca mai târziu. Dăduseră greș. Se întoarseră la clădiri cu pași lenți. În timp ce motoarele aparatului Iliușin se declanșau și avionul începu să se miște, Malko nu-l pierdu nicio clipă din ochi, până când roțile se desprinseră de sol. Nimeni nu putuse să intervină. În curând, jumbo-jet-ul va fi doar un punctuleț pe cer. Se despărțiră cu răceală de polițiști și se urcară în mașini. Chris și Milton erau dărâmați. Însă pe drumul de întoarcere, Malko avu o străfulgerare.

— Nu au plecat definitiv! strigă el.

Richard Manson se uită la el, încă amețit de eșec.

— Ce vreți să spuneți?

— Mai sunt și alte aeroporturi în Emirate?

— Da. În Dubai, Al-Ain, Abu Dhabi. De ce?

— Închipuiți-vă că avionul se întoarce și aterizează, încarcă aurul și pleacă imediat.

— Este aproape imposibil, obiectă americanul. Acestea sunt aeroporturi internaționale cu trafic intens. Sunt controlate. Ar trebui să fie preveniți.

— Chiar nu mai există nici un alt aeroport?

Americanul se gândi câteva clipe.

— Ba da recunoscu el. Cel din micul emirat Oum al-Qaiwain, aflat între Sharjah și Ras al-Khaimah, de lângă

satul Hamraniyah, dar nu este folosit decât de avioanele turistice. De altfel, în noiembrie anul trecut, a fost arestat un individ din Al-Qaida care venea aici să închirieze avioane ca să survoleze trecătoarea Ormouz. Dumnezeule, doar nu credeți că...

— Să mergem! spuse Malko. Dacă ideea mea este bună, înseamnă că acolo se duc. Iliușin poate să aterizeze și pe piste foarte scurte și poate fi încărcat ușor.

Luă telefonul mobil și îl anunță imediat pe Elko și pe gorile de noua destinație..

Aveau de parcurs aproximativ optzeci de kilometri, către nord-est. Drumul era în plin deșert, departe de coastă. Merseră o jumătate de oră în tăcere.

— Ne apropiem! zise Richard Manson.

— Priviți! strigă Malko, arătând cu mâna spre nord-vest.

Un punct negru începea să se mărească pe cerul senin. Era un avion care venea în direcția lor. După cinci minute, când se zăreau clădirile unui mic aeroport, reușiră să distingă mai clar: era un Iliușin alb care își scosese trenul și se pregătea de aterizare.

*

* *

Patru vehicule erau aliniate în fața clădirii mici a aerogării Oum al-Qaiwain. Un BMW și trei Land Rover de culoarea nisipului înconjurate de beduini cu *keffieh.* Alături, stătea o femeie cu *abaya* și *hijab.* Dimitri Serghin și Vladimir Ogoroznik se uitau în gol, căci nouă beduini ajungeau ca să păzească încărcătura. În spatele mașinii, era un Pulimiot cu încărcătorul montat și acoperit cu o pătură.

Vreo douăsprezece avioane ușoare erau aliniate puțin mai departe. Câteva Piper, un Cessna, iar și mai departe, un Dakota vechi și un Beecheraft cu două motoare care asigurau drumurile scurte. Nu exista nici vamă, nici poliție, doar un minuscul turn de control, cu un singur om care fusese anunțat că un avion de transport va ateriza pe

unica pistă de nouă sute de metri, din cauza unei avarii hidraulice care nu putea fi reparată în aer. După ce va fi reparat, va pleca imediat. Controlul aerian fusese anunțat.

— Peste o oră, vom pleca, oftă Dimitri Serghin.

Era nerăbdător să ajungă la Moscova, cu cele zece mii de dolari ale sale. Sprijinit cu coatele de geamul deschis, privea avionul imens care se apropia. Beduinii erau de-a dreptul fascinați. Aparatul atinse pista cu un norișor de fum și încetini, rulând spre aerogară. Huruitul puternic al motoarelor era asurzitor. Ajunse foarte aproape, se întoarse și se opri în spatele clădirilor.

Întoarseră cu toții capetele din cauza norilor de praf ridicați de motoare. Apoi, reactoarele își micșorară puterea, fără să se oprească de tot. Trapa din spate se deschise până atinse pământul. Imediat, beduinii se grăbiră să deschidă portierele vehiculelor Land Rover. Trei dintre ei, cu Kalașnikovurile în mâini, se așezaseră în așa fel încât să formeze un mic culoar de trecere, în timp ce alții urcau lăzile de lemn în avion. Apoi unul dintre membrii echipajului le ancoră. Era un du-te-vino ca într-un mușuroi. Puțin mai departe, Feriel Shahin număra lăzile. Erau exact două sute una ce conțineau puțin mai mult de două tone de aur. Adică douăzeci de milioane de dolari. Peste trei ore, vor fi la Khartoum, recepționate de antena locală a rețelei Al-Qaida, și după aceea puse la loc sigur De acolo vor pleca în funcție de nevoi, în toate cele patru zări.

Nu se putea da de urma acestui aur. Americanii puteau să se chinuie mult și bine să-l depisteze prin bănci. Feriel Shahin transpira sub *hijab,* dar stătea în soarele arzător. Beduinii se mișcau întruna și vehiculele Land Rover se goleau treptat. Marocana se uită la ceas. Trecuseră deja douăzeci de minute. Chiar dacă autorităților din Emirate li se va părea ciudată această escală neprevăzută a avionului, când își vor da seama, aparatul va fi deja departe. Bine că era un aparat conceput să aterizeze pe orice teren.

În sfârșit, fură încărcate și ultimele lăzi. Beduinii se urcară liniștiți în mașini și plecară lăsând un nor gros de praf în urma lor. Feriel Shahin își scoase *hijab*-ul, neputând să mai suporte căldura și fugi către aparat. În momentul în care voia să urce rampa, se întoarse să le spună rușilor să plece. Dar crezu că îi stă inima în loc. Două Mercedesuri apărură imediat și opriră în fața aerogării.

*

* *

Chris Jones aștepta de trei zile clipa asta. Coborî din Mercedes înainte să oprească, cu Glock-ul într-o mână și cu revolverul în cealaltă. Milton Brabeck sări o secundă mai târziu, urmat de Elko Krisantem. Malko se dădu jos din primul vehicul și fugi spre avion.

Dimitri Serghin înțelese puțin mai târziu. Privirea o întâlni pe cea a lui Chris Jones și se întoarse cât putu de repede să pună mâna pe Pulimiot. Se întorsese deja pe jumătate când gorila deschise focul. Trăgea cu ambele mâini. Chris era foarte nervos.

De la așa o distanță, era un masacru. Gloanțele pătrunseră în spatele, în ceafa și în capul rusului, omorându-l pe loc. Chris nu se opri decât atunci când goli încărcătorul, Milton Brabeck ocolise mașina. Îl culese pe cel de-al doilea rus în momentul în care acesta se rostogoli ca să-și ia Makarovul, dar nu mai apucă să-l folosească. Milton îl măcelări. Îi trase mai întâi două gloanțe în piept, apoi încă două în cap, iar restul cam peste tot. Vladimir Ogoroznik era doar o paiață fără viață, lungită pe pământ, din care țâșnea sângele ca dintr-o arteziană. Beduinii nu se îndepărtaseră prea mult, însă motoarele avionului acoperiseră zgomotul împușcăturilor.

*

* *

Malko o zări pe femeia cu *abaya* ducând mâna în geantă. Ridică pistolul și strigă:

— Opriți-vă!

Huruitul motoarelor îi acoperi vocea. Sau ea se prefăcu că nu-l aude. Avu răgazul să vadă arma și apăsă pe trăgaciul Glock-ului de trei ori, fără să stea pe gânduri. Feriel Shahin se prăbuși pe tarmac. Era o mogâldeață neagră suflată de vânt. Malko își îndreptă arma spre bărbatul care începuse să ridice rampa. Acesta nu-l auzi, dar înțelese și se opri. Trebuia să decoleze. Rampa era deja ridicată la cincizeci de centimetri de sol. Elko Krisantem sări primul în avion, se năpusti la rus și îi trecu imediat lațul în jurul gâtului. Milton Brabeck fugea spre avion. Sări la bord și îi strigă lui Malko:

— Chris nu vine.

Nici n-ar fi crezut.

— Elko, urlă Malko, dă-i drumul!

Turcul se supuse, iar Malko zise în rusește:

— Închide trapa, plecăm.

Lăsându-l pe Elko să supravegheze manevrele, se duse în cabina echipajului care nu-și dăduse seama de nimic Pilotul tresări când îl văzu cu arma în mână. Malko îi smulse căștile de la urechi și îi spuse tot în rusă:

— Decolăm acum.

Pilotul nu comentă Motoarele urlară, iar imensul aparat Iliușin începu să ruleze. Când execută virajul, Malko o zări pe Feriel Shahin, o mogâldeață neagră pe tarmac, apoi pe Richard Manson și pe Chris Jones care se pregăteau de plecare. La un moment dat, nu mai văzu decât pista. Se aplecă și îi strigă pilotului la ureche:

— Mergem în Qatar, la Doha. Păstrați legătura cu turnul de control de pe aeroportul din Doha ca să primiți instrucțiuni. După aceea, puteți să vă continuați drumul spre Khartoum și Luanda.

Qatar se afla doar la o jumătate de oră de zbor. Iliușin va ateriza la baza americană din Doha, unde se găsea Comandamentul Central pentru războiul din Irak. Era o zonă militară controlată de americani. Aurul rețelei Al-

Qaida va ajunge pe mâini bune.

Huruitul motoarelor deveni asurzitor, iar aparatul Iliușin se ridică încet deasupra pistei, îndreptându-se spre mare După aceea, viră la stânga și o luă către nord, lăsând Dubaiul în urmă. Malko se așeză pe bancheta din spatele postului de comandă. Ca la sfârșitul fiecărei misiuni, trăia cu senzația că avea o sută de ani.